

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

III kadencja

Prezes Rady Ministrów
RM 10-132-00

Druk nr 2326
Warszawa, 31 października 2000 r.

Pan
Maciej Płażyński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku.

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o postępowaniu z substancjami zubożającymi warstwę ozonową wraz z projektami podstawowych aktów wykonawczych

co do którego Rada Ministrów zadeklarowała, że ma na celu dostosowanie polskiego ustawodawstwa do prawa Unii Europejskiej.

Jednocześnie, zgodnie z wymogami art. 31 ust.3b Regulaminu Sejmu, przekazuję, przetłumaczone na język polski, teksty przepisów Unii Europejskiej, do których ma być dostosowane prawo polskie.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Gospodarki.

Z poważaniem

(-) Jerzy Buzek

PROJEKT

USTAWA
z dnia .....
o postępowaniu z substancjami zubożającymi warstwę ozonową.

ROZDZIAŁ 1
Przepisy ogólne

Art.1

Ustawa ma na celu ograniczanie negatywnego oddziaływania niektórych substancji chemicznych na stratosferyczną warstwę ozonową oraz realizację zobowiązań wynikających z Konwencji Wiedeńskiej o ochronie warstwy ozonowej, sporządzonej w Wiedniu dnia 22 marca 1985 r. (Dz. U. z 1992 r. Nr 98, poz.488) oraz Protokołu Montrealskiego w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową, sporządzonego w Montrealu dnia 16 września 1987 r. (Dz. U. z 1992 r. Nr 98 poz. 490 i 491), zwanego dalej Protokołem Montrealskim.

Art.2

1. Wprowadza się kontrolę postępowania z substancjami zubożającymi warstwę ozonową, polegającą na ustanawianiu zakazów i ograniczeń dotyczących ich produkcji, obrotu i użytkowania oraz sprawowaniu nadzoru nad przestrzeganiem tych zakazów. Wykazy substancji zubożających warstwę ozonową stanowią załączniki nr 1-5 do ustawy.
2. Ustawa reguluje :
  - 1) produkcję substancji zubożających warstwę ozonową,
  - 2) obrót z zagranicą substancjami zubożającymi warstwę ozonową oraz towarami zawierającymi te substancje,
  - 3) wprowadzanie do obrotu krajowego i wykorzystywanie substancji zubożających warstwę ozonową w działalności gospodarczej oraz wprowadza sankcje za nieprzestrzeganie przepisów ustawy.

Art. 3

Ileć w przepisach ustawy jest mowa o:

- 1) substancji kontrolowanej - rozumie się przez to substancję zubożającą warstwę ozonową, lub jej izomery, występujące samodzielnie lub w mieszaninach, z wyłączeniem:
  - a) substancji lub jej izomerów zawartych w wyrobie innym niż pojemnik do ich transportowania lub przechowywania,

- b) nieznacznych ilości substancji powstających w wyniku niezamierzonego bądź przypadkowego wytworzenia tej substancji w procesie produkcyjnym, a także znajdujących się w nieprzereagowanym substracie używanym do produkcji innych substancji, odmiennych w strukturze chemicznej, lub ilości powstających przy zastosowaniu substancji kontrolowanej jako czynnika ułatwiającego niektóre procesy chemiczne, zawartego w innych substancjach chemicznych jako śladowe zanieczyszczenie, oraz emitowanych podczas produkcji wyrobów zawierających substancje kontrolowane i obrotu nimi,
- 2) współczynnika ODP - rozumie się przez to potencjał niszczenia ozonu, określający zdolność substancji kontrolowanej do zubożenia warstwy ozonowej i ustalony odrębnie dla każdej substancji kontrolowanej w umowach międzynarodowych, o których mowa w art. 1,
  - 3) tonie ODP- rozumie się przez to iloczyn jednej tony danej substancji i ustalonego dla niej współczynnika ODP,
  - 4) dozwolonych technologiach – rozumie się przez to technologie, których stosowanie jest dopuszczone na podstawie umów międzynarodowych, o których mowa w art. 1,
  - 5) obrocie z zagranicą – rozumie się przez to przywóz z zagranicy i wywóz za granicę,
  - 6) przywozie z zagranicy – rozumie się przez to wprowadzenie na polski obszar celny, bez względu na przeznaczenie celne, jakie w rozumieniu przepisów prawa celnego, nadawane jest towarowi, z wyjątkiem objęcia towaru niekrajowego procedurą tranzytu, w ramach której przemieszczanie ma się zakończyć poza polskim obszarem celnym,
  - 7) wywozie za granicę – rozumie się przez to wyprowadzenie z polskiego obszaru celnego, bez względu na przeznaczenie celne, jakie w rozumieniu przepisów prawa celnego nadawane jest towarowi,
  - 8) zużyciu substancji kontrolowanej – rozumie się przez to wielkość produkcji substancji kontrolowanej powiększoną o wielkość importu tej substancji i pomniejszoną o wielkość jej eksportu,
  - 9) odzysku substancji kontrolowanej – rozumie się przez to odzyskiwanie substancji kontrolowanej z maszyn, urządzeń i pojemników, a także innych wyrobów w trakcie obsługi technicznej lub przed unieszkodliwieniem,
  - 10) recyklingu substancji kontrolowanej – rozumie się przez to ponowne użycie odzyskanej substancji kontrolowanej po uprzednim wstępnym oczyszczeniu metodą filtracji lub osuszania, lub inną metodą; w przypadku czynników chłodniczych, recykling obejmuje zazwyczaj także powtórne umieszczenie ich w urządzeniu,
  - 11) regeneracji substancji kontrolowanej – rozumie się przez to dokładne oczyszczenie substancji kontrolowanej z wykorzystaniem procesów filtracji, osuszania, destylacji i procesów chemicznych, bądź innych

procesów, w celu przywrócenia substancji wymaganych parametrów użytkowych,

12) substancji nieodzwrotnego zużycia – rozumie się przez to substancję kontrolowaną, dla zastosowania której zostały spełnione łącznie następujące warunki:

- a) jest to niezbędne dla ochrony zdrowia lub życia ludzi,
- b) niedostępne są substytuty lub brak jest wystarczających ilości substancji pochodzących z odzysku,
- c) podjęte zostały wszelkie dostępne działania dla zminimalizowania emisji substancji kontrolowanej i ochrony środowiska przed konsekwencjami takiej emisji,

13) zabiegach kwarantannowych – rozumie się przez to zabiegi ochrony roślin i przedmiotów w rozumieniu przepisów o ochronie roślin uprawnych, w których stosowana jest substancja kontrolowana, o której mowa w załączniku nr 5 do ustawy, mające na celu zapobieganie wprowadzaniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz rozprzestrzenianiu się szkodników kwarantannowych dla zapewnienia ich urzędowej kontroli, przy czym :

- a) za urzędową kontrolę uważa się kontrolę prowadzoną lub autoryzowaną przez właściwe organy Inspekcji Ochrony Roślin określone w przepisach o ochronie roślin uprawnych,
- b) za szkodniki kwarantannowe uważa się organizmy szkodliwe w rozumieniu przepisów o ochronie roślin uprawnych, stwarzające potencjalne zagrożenie dla określonych obszarów kraju bądź nie występujące dotąd na tych obszarach, bądź występujące na tych obszarach, lecz jeszcze nie rozprzestrzenione, lecz podlegające urzędowej kontroli,
- c) za zabiegi przed-wysyłkowe – uważa się zabiegi ochrony roślin i przedmiotów w rozumieniu przepisów o ochronie roślin uprawnych, w których stosowana jest substancja kontrolowana, o której mowa w załączniku nr 5 do ustawy, nie będące zabiegami kwarantannowymi, które wykonuje się w ciągu 21 dni przed wywozem za granicę roślin lub przedmiotów w rozumieniu przepisów o ochronie roślin uprawnych dla spełnienia urzędowych wymagań kraju przeznaczenia lub urzędowych wymagań określonych w przepisach o ochronie roślin uprawnych.

Art. 4

Wprowadzane ustawą ograniczenia obrotu z zagranicą substancjami kontrolowanymi nie dotyczą obrotu towarami zawierającymi substancje kontrolowane, dokonywanego przez osoby fizyczne dla zaspokojenia potrzeb własnych, nie związanych z działalnością gospodarczą.

Art. 5

1. Minister właściwy do spraw środowiska, biorąc pod uwagę postanowienia wynikające z umów międzynarodowych, o których mowa w art. 1, oraz wiążące Rzeczpospolitą Polską ustalenia Państw – Stron tych umów, ogłasza w drodze obwieszczenia w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” :

- 1) listę państw będących stronami Protokołu Montrealskiego,
- 2) listę państw będących stronami Protokołu Montrealskiego wraz z jego poprawkami,
- 3) listę państw nie będących stronami Protokołu Montrealskiego bądź poprawek do niego, które jednak spełniają wszystkie wymagania wynikające z tych umów,
- 4) współczynnik ODP obowiązujący dla poszczególnych substancji kontrolowanych,
- 5) obowiązujący harmonogram redukcji zużycia poszczególnych substancji kontrolowanych,
- 6) dozwolony w danym roku poziom zużycia poszczególnych substancji kontrolowanych.

2. Minister właściwy do spraw środowiska, biorąc pod uwagę postanowienia wynikające z umów międzynarodowych, o których mowa w art. 1, oraz wiążące Rzeczpospolitą Polską ustalenia Państw – Stron tych umów, może ogłaszać w drodze obwieszczenia w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” :

- 1) listę państw będących Stronami Protokołu Montrealskiego i Poprawek Londyńskich, uznanych za rozwijające się, które mają przyznany 10-letni okres opóźnienia w realizacji zaleceń Protokołu,
- 2) listę substancji kontrolowanych uznanych za substancje nieodzownego zużycia dozwolonych do produkcji lub przywozu z zagranicy w danym roku, wraz ze wskazaniem dozwolonej wielkości produkcji lub importu w danym roku.

Art. 6

Minister właściwy do spraw gospodarki, biorąc pod uwagę postanowienia wynikające z umów międzynarodowych, o których mowa w art. 1, oraz wiążące Rzeczpospolitą Polską ustalenia Państw – Stron tych umów, ogłasza w drodze obwieszczenia w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”:

- 1) listę dozwolonych technologii niszczenia substancji kontrolowanych oraz warunki stosowania tych technologii,
- 2) wykaz prac uznawanych za prace laboratoryjne i analityczne, w których mogą być stosowane poszczególne substancje kontrolowane, oraz wymagania dotyczące wprowadzania do obrotu krajowego substancji kontrolowanych używanych do celów laboratoryjnych i analitycznych,

- 3) szczegółowy wykaz kodów taryfy celnej dla substancji kontrolowanych i zawierających je mieszanin.

ROZDZIAŁ 2

Zakazy i ograniczenia dotyczące produkcji substancji kontrolowanych

Art. 7

1. Zakazuje się produkcji substancji kontrolowanych wymienionych w załącznikach nr 1-5 do ustawy, z wyjątkiem tetrachloru węgla.
2. Nie jest uważana za produkcję działalność polegająca na odzysku zużytych substancji kontrolowanych, ich recyklingu i regeneracji. Do poziomu zużycia substancji kontrolowanej określonej w załączniku nr 5 do ustawy nie wlicza się również ilości przeznaczonych do zabiegów kwarantannowych i przed-wysyłkowych.

Art. 8

1. Produkcja tetrachloru węgla jest dopuszczalna po uzyskaniu pozwolenia.
2. Pozwolenie na produkcję tetrachloru węgla może być wydane, jeżeli substancja ta będzie produkowana :
  - 1) wyłącznie w celu eksportu do państw uznanych za rozwijające się, będących Stronami Protokołu Montrealskiego i Poprawek Londyńskich, które mają przyznany 10-letni okres opóźnienia w realizacji zaleceń Protokołu, z uwzględnieniem ograniczeń wielkości produkcji wynikających z tych umów,
  - 2) w dozwolonej ilości jako substancja nieodzownego zużycia do wykorzystania na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej,
  - 3) z przeznaczeniem do prac laboratoryjnych i analitycznych,
  - 4) w celu zastosowania jako substratu do produkcji innych substancji, odmiennych w strukturze chemicznej,
  - 5) w celu zastosowania jako czynnika ułatwiającego niektóre procesy chemiczne,
  - 6) jako substancja nieodzownego zużycia przeznaczona do wywozu za granicę do zastosowania w innym państwie będącym Stroną umów międzynarodowych, o których mowa w art. 1, jeśli właściwe władze tego państwa wystąpią z taką prośbą.
3. Pozwolenie na produkcję tetrachloru węgla może być udzielone także , gdy w procesie wytwarzania innych substancji chemicznych produkowany jest również tetrachlorek węgla, a producent wykaże, że posiada możliwość zniszczenia całej wyprodukowanej ilości tetrachloru węgla przy użyciu dozwolonych technologii. W pozwoleniu określa się wówczas termin i sposób zniszczenia wyprodukowanej substancji.
4. Minister właściwy do spraw gospodarki po zasięgnięciu opinii ministra właściwego do spraw środowiska, w drodze rozporządzenia, określi :

- 1) ilości tetrachlorku węgla dozwolone do wykorzystania w celu, o którym mowa w ust.2 pkt 1,
  - 2) listę technologii (procesów chemicznych), w których tetrachlorek węgla może być używany w celu określonym w ust.2 pkt 5,
  - 3) wzory dokumentów służących do ewidencjonowania produkcji tetrachlorku węgla oraz sposobu jego wykorzystania.
5. Minister właściwy do spraw gospodarki po zasięgnięciu opinii ministra właściwego do spraw środowiska, może w drodze rozporządzenia, określić:
- 1) ilości tetrachlorku węgla dozwolone do wykorzystania dla celów, o których mowa w ust.2 pkt 3-5,
  - 2) wymagania, jakie muszą być spełnione przy stosowaniu tetrachlorku węgla w celach, o których mowa w ust.2 pkt 5.
6. Wydając rozporządzenia, o których mowa w ust.4 i 5, minister będzie brał pod uwagę :
- 1) wiążące Rzeczpospolitą Polską ustalenia Państw – Stron umów międzynarodowych, o których mowa w art. 1,
  - 2) konieczność ograniczenia negatywnych skutków użytkowania tetrachlorku węgla dla warstwy ozonowej,
  - 3) potrzebę zapewnienia kompletnej dokumentacji dotyczącej produkcji oraz zakresu i sposobu użytkowania tetrachlorku węgla.

ROZDZIAŁ 3

Zakazy dotyczące obrotu z zagranicą substancjami kontrolowanymi oraz towarami zawierającymi te substancje

Art. 9

Zakazuje się obrotu substancjami kontrolowanymi:

- 1) wymienionymi w załącznikach nr 1, 2 i 4 do ustawy, z państwami, które nie są Stronami Protokołu Montrealskiego,
  - 2) wymienionymi w załącznikach nr 2 i 4 do ustawy, z państwami, które nie są Stronami Poprawek Londyńskich do Protokołu Montrealskiego,
  - 3) wymienionymi w załączniku nr 4 do ustawy, z państwami, które nie są Stronami Poprawek Kopenhaskich do Protokołu Montrealskiego,
  - 4) wymienionymi w załączniku nr 5 do ustawy, z państwami, które nie są Stronami Poprawek Montrealskich do Protokołu Montrealskiego,
- z zastrzeżeniem art. 10.

Art. 10

Zakazuje się przywozu z zagranicy towarów zawierających substancje kontrolowane wymienione w załączniku nr 1 do ustawy, z państw nie będących Stronami Protokołu Montrealskiego.

Art. 11

1. Zakaz, o którym mowa w art. 9, nie dotyczy obrotu substancjami kontrolowanymi, wymienionymi w załącznikach nr 1, 2 i 4 do ustawy, z państwami nie będącymi Stronami Protokołu Montrealskiego oraz jego Poprawek, jednakże spełniającymi wszystkie wymagania wynikające z tych umów.

2. Obrót, o którym mowa w ust. 1, jest dopuszczalny po uzyskaniu pozwolenia.

Art. 12

1. Minister właściwy do spraw gospodarki po zasięgnięciu opinii ministra właściwego do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, szczegółową listę towarów zawierających substancje kontrolowane, wraz z odpowiadającymi im kodami taryfy celnej, podlegających zakazowi przywozu z państw nie będących Stronami Protokołu Montrealskiego.

2. Wydając rozporządzenie, o których mowa w ust. 1, minister będzie brał pod uwagę :

- 1) wymagania wynikające z umów międzynarodowych, o których mowa w art. 1, oraz wiążące Rzeczpospolitą Polską ustalenia Państw – Stron tych umów międzynarodowych,
- 2) konieczność wyeliminowania stosowania towarów zawierających substancje kontrolowane.

ROZDZIAŁ 4

Ograniczenia obrotu z zagranicą substancjami kontrolowanymi

Art. 13

1. Obrót z zagranicą substancjami kontrolowanymi, wymienionymi w załącznikach nr 3 i 5 do ustawy, jest dopuszczalny po uzyskaniu pozwolenia.

2. Pozwolenie na obrót tymi substancjami może być wydane w celu ich zastosowania:

- 1) jako substratu do produkcji innych substancji odmiennych w strukturze chemicznej,
  - 2) jako czynnika ułatwiającego niektóre procesy chemiczne,
  - 3) do prac laboratoryjnych i analitycznych
- a w innych przypadkach tylko wówczas, gdy pozwala na to obowiązujący harmonogram, o którym mowa w art. 5 ust. 1 pkt 5.

Art. 14

1. Obrót substancjami kontrolowanymi, wymienionymi w załącznikach nr 1, 2 i 4 do ustawy, z państwami będącymi Stronami Protokołu Montrealskiego oraz jego Poprawek, jest dopuszczalny po uzyskaniu pozwolenia.

2. Pozwolenie może być wydane, jeśli zostały spełnione łącznie warunki dla uznania substancji kontrolowanej za substancję nieodzownego zużycia.

3. Obrót substancjami kontrolowanymi, o których mowa w ust. 1, z państwami będącymi Stronami Protokołu Montrealskiego oraz jego Poprawek, jest możliwy na podstawie pozwolenia także wówczas, jeżeli substancje takie pochodzą z odzysku lub będą wywożone za granicę, bądź przywożone z zagranicy, w celu zastosowania:

- 1) jako substratu do produkcji innych substancji, odmiennych w strukturze chemicznej,
- 2) jako czynnika ułatwiającego niektóre procesy chemiczne,
- 3) do prac laboratoryjnych i analitycznych.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki po zasięgnięciu opinii ministra właściwego do spraw środowiska, określi, w drodze rozporządzenia, listę technologii (procesów chemicznych), w których substancje wymienione w ust. 1 mogą być stosowane jako czynniki ułatwiające niektóre procesy chemiczne.

5. Minister właściwy do spraw gospodarki po zasięgnięciu opinii ministra właściwego do spraw środowiska, może, w drodze rozporządzenia, określić:

- 1) ilości substancji kontrolowanych wymienionych w ust.1, dozwolonych do wykorzystania z przeznaczeniem na cele laboratoryjne i analityczne, jako substratu do produkcji nowych substancji, odmiennych w strukturze chemicznej oraz w celu zastosowania jako czynnika ułatwiającego niektóre procesy chemiczne,
- 2) wymagania, jakie muszą być spełnione przy stosowaniu substancji kontrolowanych wymienionych w ust.1, jako czynnika ułatwiającego niektóre procesy chemiczne.

6. Wydając rozporządzenia, o których mowa w ust. 4 i 5, minister będzie brał pod uwagę :

- 1) wymagania wynikające z umów międzynarodowych, o których mowa w art. 1, oraz wiążące Rzeczpospolitą Polską ustalenia Państw – Stron tych umów międzynarodowych,
- 2) konieczność wyeliminowania lub ograniczenia negatywnych skutków dla warstwy ozonowej, wynikających ze stosowania określonej technologii, w której używana jest dana substancja kontrolowana.

Art. 15

1. Podmiot ubiegający się o wydanie pozwolenia na przywóz z zagranicy nieregenerowanych substancji kontrolowanych, pochodzących z odzysku, jest obowiązany przedstawić organowi wydającemu pozwolenie oraz organom celnym przy przekraczaniu granicy dokument, wystawiony przez kontrahenta zagranicznego, potwierdzający pochodzenie substancji z odzysku, a także dokument wystawiony przez podmiot, który jest na obszarze kraju uprawniony do regeneracji substancji kontrolowanych, zawierający zgodę tego podmiotu na przyjęcie wnioskowanej ilości substancji kontrolowanych do regeneracji.

2. Podmiot, ubiegający się o pozwolenie na przywóz z zagranicy regenerowanych substancji kontrolowanych pochodzących z odzysku, jest obowiązany przedstawić dokument wystawiony przez kontrahenta

zagranicznego, potwierdzający pochodzenie substancji z odzysku oraz zawierający nazwę i adres podmiotu, który dokonał oczyszczenia i stopień regeneracji przywożonej z zagranicy substancji.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki, kierując się koniecznością ograniczania negatywnych skutków dla warstwy ozonowej wynikających ze stosowania substancji kontrolowanych oraz wymaganiami wynikającymi z umów międzynarodowych, o których mowa w art. 1, a także wiążącymi Rzeczpospolitą Polską ustaleniami Państw Stron tych umów, określi, w drodze rozporządzenia, wzory dokumentów wymaganych przy przywozie z zagranicy substancji kontrolowanych pochodzących z odzysku.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki ogłosi, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” listę podmiotów, które są na obszarze kraju uprawnione do regeneracji substancji kontrolowanych pochodzących z odzysku.

ROZDZIAŁ 5

Zakazy i ograniczenia związane z wykorzystywaniem substancji kontrolowanych

Art. 16

1. Zakazuje się odpłatnego, a także nieodpłatnego wprowadzania do obrotu krajowego, oraz wykorzystywania w działalności gospodarczej substancji kontrolowanych przywiezionych z zagranicy lub wyprodukowanych w Polsce z naruszeniem przepisów ustawy.

2. Zakaz, o którym mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio do towarów zawierających substancje kontrolowane.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki po zasięgnięciu opinii ministra właściwego do spraw środowiska może, w drodze rozporządzenia, wprowadzać ograniczenia w obrocie krajowym substancjami kontrolowanymi wyprodukowanymi lub przywiezionymi z zagranicy zgodnie z przepisami tej ustawy oraz w ich wykorzystywaniu w działalności gospodarczej.

4. Ograniczenia wprowadzane rozporządzeniem, o którym mowa w ust.3, mogą polegać na :

- 1) zakazie wykorzystywania wskazanych substancji kontrolowanych w niektórych zastosowaniach, w szczególności chłodnictwie, produkcji pianek, rolnictwie, ochronie przeciwpożarowej i produkcji rozpuszczalników i aerozoli,
- 2) zakazie obrotu krajowego wskazanymi substancjami kontrolowanymi,
- 3) zakazie obrotu krajowego substancjami kontrolowanymi zawartymi we wskazanych rodzajach pojemników,
- 4) ustaleniu listy wyrobów, które nie mogą zawierać wskazanych substancji kontrolowanych.

5. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust.3, minister będzie brał pod uwagę :

- 1) wymagania wynikające z umów międzynarodowych, o których mowa w art.1, oraz wiążące Rzeczpospolitą Polską ustalenia Państw – Stron tych umów międzynarodowych,
- 2) konieczność wyeliminowania lub ograniczenia negatywnych skutków dla warstwy ozonowej, wynikających z zastosowania danej substancji kontrolowanej.

Art. 17

1. Zabrania się testowania urządzeń lub instalacji wykorzystujących substancje kontrolowane, a także prowadzenia szkoleń, w wyniku których może nastąpić emisja do środowiska substancji kontrolowanych, określonych w załączniku nr 1 grupa II do ustawy. Zakaz nie odnosi się do testowania wymaganego przepisami umów międzynarodowych, o których mowa w art. 1, i przeprowadzanego przy użyciu wyżej wymienionych substancji przywiezionych z zagranicy zgodnie z przepisami ustawy.

2. Za bezpieczne dla środowiska postępowanie z substancjami kontrolowanymi, określonymi w załączniku nr 1 grupa II do ustawy, jest odpowiedzialny właściciel bądź zarządzający instalacjami lub urządzeniami wykorzystującymi te substancje.

3. Właściciele i zarządzający instalacjami i urządzeniami zawierającymi substancje kontrolowane określone w załączniku nr 1 grupa II do ustawy są obowiązani do:

- 1) stosowania przepisów określających szczegółowe zasady postępowania ze znajdującymi się w użytkowaniu substancjami kontrolowanymi, określonymi w załączniku nr 1 grupa II do ustawy,
- 2) przedkładania wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska, co 6 miesięcy bądź w każdej sytuacji, gdy od ostatniego badania technicznego instalacji bądź urządzenia emisja substancji kontrolowanych określonych w załączniku nr 1 grupa II do ustawy z instalacji lub urządzenia jest większa niż 5% ogólnej ich zawartości w instalacji lub urządzeniu, sprawozdań określających stan techniczny urządzenia lub instalacji,
- 3) przedkładania wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska, co 6 miesięcy bądź w każdej sytuacji, gdy zmianie ulegnie miejsce lub właściciel urządzenia lub instalacji, informacji o stanie posiadanych urządzeń lub instalacji i znajdujących się w nich zasobów substancji kontrolowanych, określonych w załączniku nr 1 grupa II do ustawy, oraz o zmianie miejsca i właściciela.

4. Minister właściwy do spraw środowiska po zasięgnięciu opinii ministra właściwego do spraw wewnętrznych i po uzyskaniu opinii Komendanta Głównego Państwowej Straży Pożarnej może określić, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób postępowania ze znajdującymi się w użytkowaniu substancjami kontrolowanymi, określonymi w załączniku nr 1

grupa II do ustawy, a także termin, od którego wprowadzanie nowych instalacji lub urządzeń wykorzystujących te substancje będzie zakazane, z zastrzeżeniem ust.5.

5. Z dniem wejścia w życie zakazu, o którym mowa w ust.4, wprowadzanie nowych urządzeń czy instalacji wykorzystujących substancje kontrolowane, określone w załączniku nr 1 grupa II do ustawy, jest możliwe wyłącznie na podstawie pozwolenia ministra właściwego do spraw wewnętrznych, wydanego po uzyskaniu opinii Komendanta Głównego Państwowej Straży Pożarnej, po spełnieniu warunków, o których mowa w art. 14 ust. 2. Przepis art. 14 ust. 3 oraz art. 15 stosuje się odpowiednio.

6. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, po zasięgnięciu opinii ministra właściwego do spraw środowiska i po uzyskaniu opinii Komendanta Głównego Państwowej Straży Pożarnej, może określić, w drodze rozporządzenia, listę obszarów zagrożonych pożarem lub wybuchem, w których zastosowanie substancji kontrolowanych, określonych w załączniku nr 1 grupa II do ustawy, należy uznać za krytyczne i będzie możliwe na podstawie pozwolenia.

7. Wydając rozporządzenia, o których mowa w ust.4 i 6, minister będzie brał pod uwagę :

- 1) wymagania wynikające z umów międzynarodowych, o których mowa w art. 1, oraz wiążące Rzeczpospolitą Polską ustalenia Państw – Stron tych umów międzynarodowych,
- 2) konieczność wyeliminowania lub ograniczenia negatywnych skutków dla warstwy ozonowej, wynikających z użytkowania danej substancji kontrolowanej,
- 3) konieczność zapewnienia bezpieczeństwa określonych obszarów zagrożonych wybuchem lub pożarem.

Art. 18

1. Wprowadzane do obrotu krajowej substancje kontrolowane oraz produkty i urządzenia zawierające te substancje podlegają obowiązkowi oznakowania.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki po zasięgnięciu opinii ministra właściwego do spraw środowiska, uwzględniając wymagania wynikające z umów międzynarodowych, o których mowa w art. 1, oraz wiążące Rzeczpospolitą Polską ustalenia Państw – Stron tych umów, określi, w drodze rozporządzenia, sposób oznakowania pojemników zawierających substancje kontrolowane oraz produktów i urządzeń, w skład których takie substancje wchodzi.

Art. 19

Użytkownicy urządzeń klimatyzacyjnych, chłodniczych lub innych urządzeń wykorzystujących substancje kontrolowane, są obowiązani do stosowania takich form użytkowania, które zapobiegają emisji substancji kontrolowanych do środowiska.

Art. 20

1. Działalność polegającą na obsłudze technicznej i naprawie urządzeń chłodniczych i klimatyzacyjnych lub innych urządzeń, wykorzystujących substancje kontrolowane, a także odzysku zużytych substancji kontrolowanych, ich recyklingu i regeneracji oraz przekazywaniu do ponownego stosowania mogą wykonywać tylko przedsiębiorcy dysponujący odpowiednim wyposażeniem technicznym.

2. Prowadząc działalność, o której mowa w ust. 1, przedsiębiorca obowiązany jest do stosowania takich form obsługi technicznej i naprawy urządzeń, a także takich form odzysku, recyklingu i regeneracji oraz przekazywania do ponownego stosowania substancji kontrolowanych, które zapobiegają emisji substancji kontrolowanych do środowiska.

Art. 21

Przepisy art. 20 ust 2 stosuje się odpowiednio do prowadzenia działalności polegającej na:

- 1) niszczeniu substancji kontrolowanych lub produktów je zawierających,
- 2) unieszkodliwianiu odpadów zawierających substancje kontrolowane, z wyjątkiem zużytych opakowań,
- 3) wytwarzaniu produktów przy użyciu substancji kontrolowanych.

Art. 22

1. Zakazuje się składowania urządzeń chłodniczych, klimatyzacyjnych lub gaśniczych, zawierających substancje kontrolowane i mających charakter odpadów, a także wszelkich urządzeń, mających charakter odpadów, zawierających substancje kontrolowane jako rozpuszczalniki, oraz odpadów, zawierających substancje kontrolowane, wytworzonych w procesie demontażu wymienionych urządzeń. Prowadzący składowisko odpadów ma obowiązek odmówić przyjęcia na składowisko tego rodzaju odpadów.

2. Wytwarzający odpady zawierające substancje kontrolowane, a także ich odbiorcy mają, w trakcie postępowania z takimi odpadami, obowiązek dołożenia należytej staranności, celem zapobieżenia emisji substancji kontrolowanych do środowiska.

3. Wytwarzający odpady mają obowiązek odzyskać substancje kontrolowane zawarte w :

- 1) mających charakter odpadów urządzeniach chłodniczych, klimatyzacyjnych i gaśniczych,
- 2) mających charakter odpadów wszelkich urządzeniach zawierających substancje kontrolowane jako rozpuszczalniki,
- 3) odpadach wytworzonych w procesie demontażu urządzeń wymienionych w pkt 1 i 2

celem poddania ich recyklingowi i regeneracji oraz powtórnemu użyciu lub unieszkodliwieniu w sposób zgodny z przepisami ustawy.

4. Sposób postępowania z odpadami zawierającymi substancje kontrolowane określają przepisy o odpadach z zastrzeżeniem przepisów ust. 1-3 oraz art. 21 pkt 2.

Art. 23

1. Obowiązek odzysku substancji kontrolowanych, określony w art.22 ust.3, stosuje się odpowiednio w czasie eksploatacji urządzeń chłodniczych, klimatyzacyjnych, gaśniczych, a także urządzeń zawierających rozpuszczalniki, w przypadku konieczności ich naprawy.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki może w drodze rozporządzenia objąć obowiązkami określonymi w ust.1 oraz art.22 ust.3 także inne urządzenia bądź produkty, zawierające substancje kontrolowane.

3. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust.2, minister będzie brał pod uwagę :

- 1) wymagania wynikające z umów międzynarodowych, o których mowa w art. 1 , oraz wiążące Rzeczpospolitą Polską ustalenia Państw – Stron tych umów międzynarodowych,
- 2) konieczność wyeliminowania lub ograniczenia negatywnych skutków dla warstwy ozonowej, wynikających z użytkowania danej substancji kontrolowanej.

ROZDZIAŁ 6

Wydawanie pozwoleń

Art. 24

1. Minister właściwy do spraw gospodarki na wniosek zainteresowanego podmiotu, w drodze decyzji, wydaje lub odmawia wydania pozwolenia na produkcję lub obrót z zagranicą substancją kontrolowaną lub mieszaniną zawierającą substancję kontrolowaną.

2. Pozwolenie wydawane jest na czas określony, nie dłuższy niż 1 rok.

3. Podmiot ubiegający się o wydanie pozwolenia, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany wykazać we wniosku o jego wydanie spełnienie wymagań, o których mowa w ustawie.

4. W przypadku, gdy zakresem wniosku są objęte okoliczności, o których mowa w art. 8 ust. 2 pkt 2 lub art.14 ust.2, zainteresowany podmiot powinien nie później, niż 13 miesięcy przed dniem 1 stycznia roku, którego miałyby dotyczyć pozwolenie, wystąpić do ministra właściwego do spraw środowiska z informacją o potrzebie produkcji lub przywozu z zagranicy substancji kontrolowanej lub mieszaniny zawierającej substancję kontrolowaną. Minister właściwy do spraw środowiska powiadamia nie później, niż do dnia 31 stycznia roku, którego pozwolenie ma dotyczyć, ministra właściwego do spraw gospodarki oraz zainteresowany podmiot o przyznaniu Rzeczpospolitej Polskiej,

przez Strony Protokołu Montrealskiego, zgody na przywóz substancji lub mieszaniny, objętej wnioskiem bądź o odmowie wydania takiej zgody.

5. Złożenie wniosku o wydanie pozwolenia, o którym mowa w ust. 1, powinno być poprzedzone uzyskaniem przez zainteresowany podmiot opinii wyspecjalizowanej jednostki, upoważnionej przez ministra właściwego do spraw gospodarki, w zakresie możliwości produkcji substancji kontrolowanej lub dokonania obrotu z zagranicą substancją kontrolowaną lub mieszaniną zawierającą substancję kontrolowaną, która ma być objęta wnioskiem, stosownie do przepisów art. 8, 11, 12, 13 ust. 2, 14 ust. 2 - 5 i 15. O udzieleniu upoważnienia wyspecjalizowanej jednostce minister właściwy do spraw gospodarki ogłosi w drodze obwieszczenia w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.

6. Opinię, o której mowa w ust. 5, zainteresowany podmiot jest obowiązany dołączyć do wniosku o wydanie pozwolenia, o którym mowa w ust. 1.

Art. 25

1. Szczegółowe warunki i tryb wydawania pozwoleń oraz wzory wniosków, o których mowa w art. 24 ust. 1 i ust. 5, określi minister właściwy do spraw gospodarki w drodze rozporządzenia.

2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister będzie brał pod uwagę:

- 1) zapewnienie informacji o wnioskodawcy dotyczącej formy prawnej jego działania wraz z adresem siedziby, rodzaju i zakresu wykonywanej działalności, numeru wpisu do rejestru przedsiębiorstw, o substancjach kontrolowanych lub zawierających je mieszaninach, warunkach ich produkcji, magazynowania lub niszczenia oraz krajach pochodzenia lub przeznaczenia, a także o wykorzystaniu wcześniej udzielonych pozwoleń,
- 2) wiążące Rzeczpospolitą Polską ustalenia Państw – Stron umów międzynarodowych, o których mowa w art. 1,
- 3) potrzebę zapewnienia kompletnej dokumentacji zakresu i sposobu użytkowania substancji kontrolowanych.

Art. 26

W pozwoleniu, o którym mowa w art. 24, określa się dozwoloną do produkcji, przywozu z zagranicy lub wywozu za granicę ilość substancji kontrolowanej lub mieszaniny, zawierającej taką substancję, oraz dozwolony zakres użytkowania takiej substancji lub mieszaniny. Nie narusza to przepisów określających zasady ochrony powietrza przed zanieczyszczeniem, postępowania z substancjami chemicznymi stwarzającymi zagrożenie dla zdrowia lub życia oraz transportu materiałów niebezpiecznych.

Art. 27

1. Zużycie substancji kontrolowanych, określonych w załącznikach nr 3 i 5 do ustawy, nie może przekroczyć ogólnego dozwolonego poziomu zużycia tych substancji, wynikającego dla Rzeczypospolitej Polskiej z harmonogramów redukcji określonych ustaleniami Państw – Stron umów międzynarodowych, o których mowa w art. 1.
2. Do poziomu zużycia substancji kontrolowanych, określonych w załącznikach nr 3 i 5 do ustawy, nie wlicza się ilości wyprodukowanych lub przywiezionych z zagranicy substancji:
  - 1) pochodzących z odzysku,
  - 2) podlegających całkowitemu zniszczeniu przy użyciu dozwolonych technologii,
  - 3) przeznaczonych jako substrat do produkcji innych substancji, odmiennych w strukturze chemicznej,
  - 4) przeznaczonych do stosowania jako czynnik ułatwiający niektóre procesy chemiczne,
  - 5) przeznaczonych do prac laboratoryjnych i analitycznych.

Art. 28

1. Podmiot zamierzający ubiegać się w danym roku kalendarzowym o pozwolenie na przywóz z zagranicy, określonych w załącznikach nr 3 i 5 do ustawy, substancji kontrolowanych lub zawierających je mieszanin może, najpóźniej na trzy miesiące przed dniem 1 stycznia danego roku, wystąpić do ministra właściwego do spraw gospodarki o przyrzeczenie wydania takiego pozwolenia, zwanego dalej „promesą pozwolenia”.
2. We wniosku o wydanie promesy pozwolenia należy określić przewidywany sposób wykorzystania substancji kontrolowanej oraz wnioskowaną na dany rok kalendarzowy ilość substancji kontrolowanej, wyrażoną w tonach ODP przeliczonych dla danej grupy substancji, określonych w załącznikach nr 3 i 5 do ustawy.
3. Promesę pozwolenia wydaje się w drodze decyzji administracyjnej, na okres danego roku kalendarzowego.
4. W promesie pozwolenia określa się dla danego podmiotu całkowitą dozwoloną do przywozu z zagranicy, w danym roku, ilość substancji kontrolowanych, określonych w załącznikach nr 3 i 5 do ustawy, wyrażoną w tonach ODP przeliczonych dla określonej grupy czystych substancji.
5. W okresie ważności promesy pozwolenia nie można odmówić wydania pozwolenia na przywóz z zagranicy substancji kontrolowanej w granicach określonych w promesie pozwolenia, chyba że uległ zmianie stan faktyczny lub prawny istotny dla wydania pozwolenia.
6. Jeżeli zachodzi konieczność ograniczenia zużycia określonej substancji kontrolowanej w stosunku do dotychczasowego jego poziomu, ograniczenia dozwolonej do przywozu z zagranicy w ramach promesy pozwolenia, ilości substancji kontrolowanej powinny być dokonane proporcjonalnie w stosunku do

wszystkich podmiotów ubiegających się o wydanie promesy pozwolenia, biorąc pod uwagę dotychczasowy ich udział w rynku oraz zakres niezbędnych do wprowadzenia ograniczeń.

7. Po rozpoczęciu roku kalendarzowego wydanie pozwolenia na przywóz z zagranicy substancji kontrolowanej, bądź mieszaniny zawierającej tę substancję, w tym roku, na rzecz podmiotu nie posiadającego promesy pozwolenia, jest możliwe pod warunkiem, że:

- 1) w ramach ilości substancji kontrolowanej dozwolonej do przywozu z zagranicy, wynikającej z ogłoszonego dozwolonego poziomu jej zużycia, o którym mowa w art. 5 ust. 1 pkt 6, istnieje ilość nie objęta wcześniej wydanymi promesami pozwoleń lub
- 2) zmniejszono ilość substancji kontrolowanej dozwolonej do przywozu z zagranicy w promesie pozwolenia, wydanej na rzecz innego podmiotu, za jego pisemną zgodą, dołączoną do wniosku, odpowiednio równocześnie zmieniając tę promesę.

Art. 29

1. Jeżeli podmiot nie przestrzega warunków określonych w pozwoleniu minister właściwy do spraw gospodarki wzywa go do usunięcia naruszeń, wyznaczając równocześnie termin ich usunięcia.

2. W przypadku bezskutecznego upływu terminu na usunięcie naruszeń, minister właściwy do spraw gospodarki, wydaje decyzję o cofnięciu pozwolenia, o którym mowa w ust. 1, bez odszkodowania.

3. Cofnięcie pozwolenia, o którym mowa w ust. 1, powoduje wstrzymanie działalności objętej tym pozwoleniem.

ROZDZIAŁ 7

Kontrola przestrzegania przepisów ustawy

Art. 30

1. Kontrolę przestrzegania przepisów ustawy sprawują organy Inspekcji Ochrony Środowiska oraz, w zakresie swojej właściwości, organy celne.

2. Organy Inspekcji Ochrony Środowiska informują ministra właściwego do spraw gospodarki i ministra właściwego do spraw środowiska o stwierdzonych przypadkach naruszania przez dany podmiot przepisów ustawy lub warunków, określonych w posiadanym przez ten podmiot pozwoleniu.

3. Organy celne niezwłocznie informują organy Inspekcji Ochrony Środowiska, właściwe ze względu na siedzibę danego podmiotu, o stwierdzonych przypadkach naruszania przez ten podmiot przepisów ustawy lub warunków określonych w posiadanym przez ten podmiot pozwoleniu.

Art. 31

1. Producent, importer lub eksporter substancji kontrolowanych są obowiązani do bieżącego prowadzenia ewidencji wyprodukowanych, przywiezionych z zagranicy lub wywiezionych za granicę substancji kontrolowanych.

2. Ewidencja powinna być prowadzona w sposób umożliwiający kontrolę rodzaju, ilości i sposobu wykorzystania albo wprowadzenia do obrotu krajowego lub zagranicznego wyprodukowanych, przywiezionych z zagranicy lub wywiezionych za granicę substancji kontrolowanych.

Art. 32

1. Ewidencję, o której mowa w art. 31 ust. 1, są obowiązane także prowadzić podmioty :

1) wykorzystujące substancje kontrolowane w związku z prowadzoną działalnością, w tym zajmujące się odzyskiem, recyklingiem lub regeneracją substancji kontrolowanych,

2) prowadzące działalność polegającą na niszczeniu substancji kontrolowanych lub produktów je zawierających.

2. Ewidencja powinna być prowadzona w sposób umożliwiający kontrolę rodzaju, ilości i sposobu wykorzystania lub zniszczenia substancji kontrolowanych.

3. Wytwarzający odpady i odbiorca odpadów, w skład których wchodzi substancje kontrolowane, są obowiązani uwzględniać w ewidencji prowadzonej zgodnie z zasadami określonymi w przepisach o odpadach, wymagania wynikające z art. 31 ustawy.

Art. 33

1. Podmioty prowadzące ewidencję są obowiązane przekazywać dane dotyczące substancji kontrolowanych ministrowi właściwemu do spraw gospodarki w terminie 30 dni po upływie każdego kwartału oraz zbiorczo za ubiegły rok do końca stycznia roku następnego.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki po zasięgnięciu opinii ministra właściwego do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, wzory formularzy ewidencji substancji kontrolowanych, uwzględniając przepisy art. 31 ust. 2 i art. 32 ust. 2 oraz kierując się koniecznością zapewnienia kompleksowej informacji o użytkowanych substancjach kontrolowanych oraz sposobie i zakresie ich użytkowania.

Art. 34

1. Za prowadzenie produkcji lub dokonanie obrotu z zagranicą substancjami kontrolowanymi wbrew zakazom, wynikającym z ustawy, a także bez wymaganego pozwolenia albo z naruszeniem jego warunków, wojewódzki inspektor ochrony środowiska wymierza producentowi lub importerowi, w drodze decyzji, karę pieniężną.

2. Karę pieniężną wymierza się w zależności od ilości wyprodukowanych lub importowanych substancji, za każdy kilogram substancji wyprodukowanej lub sprowadzonej z zagranicy z naruszeniem zakazów wynikających z ustawy.
3. Stawka kary za jeden kilogram substancji wynosi trzykrotność stawki opłaty za emisję do powietrza jednego kilograma chlorowcopochodnej węglowodoru (CFC-12), ustalonej na podstawie przepisów o ochronie środowiska.
4. Termin płatności kary pieniężnej wynosi 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stała się ostateczna.
5. W razie nieterminowego uiszczenia kary pieniężnej pobierane są odsetki za zwłokę, w wysokości odsetek pobieranych za nieterminowe regulowanie zobowiązań podatkowych.
6. Wymierzone, a nie uiszczone w przewidzianym terminie, kary pieniężne podlegają wraz z ustawowymi odsetkami przymusowemu ściągnięciu w trybie, przewidzianym w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym w administracji dla należności pieniężnych.
7. Wymierzone, a nie pobrane kary pieniężne nie są objęte postępowaniem układowym.
8. Wpływy z tytułu kar pieniężnych stanowią dochód Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.
9. Kary pieniężne producent lub importer wnosi na rachunek redystrybucyjny prowadzony przez zarząd województwa, na terenie którego ma siedzibę wojewódzki inspektor ochrony środowiska wymierzający karę.
10. Do wpływów z tytułu kar pieniężnych, o których mowa w niniejszym artykule, stosuje się odpowiednio przepisy art. 87b ust. 4a ustawy z dnia 31 stycznia 1980 r. o ochronie i kształtowaniu środowiska (Dz. U. z 1994 r. Nr 49, poz. 196, z 1995 r. Nr 90, poz. 446, z 1996 r. Nr 106, poz. 496, Nr 132, poz. 622, z 1997 r. Nr 46, poz. 296, Nr 96, poz. 592, Nr 121, poz. 770, Nr 133, poz. 885, z 1998 r. Nr 106, poz. 668, z 1999 r. Nr 101, poz. 1178, z 2000 r. Nr 12, poz. 136 oraz Nr 48, poz. 555).

Art. 35

Obowiązek uiszczenia kary pieniężnej, o której mowa w art. 34, ulega przedawnieniu z upływem 5 lat od końca roku, w którym upłynął termin uiszczenia kary.

ROZDZIAŁ 8 Przepisy karne

Art. 36

1. Kto nie przestrzega zakazu produkcji bądź zakazów, dotyczących obrotu z zagranicą substancjami kontrolowanymi lub towarami zawierającymi takie substancje, a także wprowadza do obrotu krajowego substancje lub towary pozyskane z naruszeniem tych zakazów, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.
2. W wypadkach mniejszej wagi, sprawca podlega grzywnie albo karze ograniczenia wolności.

Art. 37

1. Kto bez wymaganego pozwolenia lub wbrew jego warunkom prowadzi produkcję lub dokonuje obrotu substancjami kontrolowanymi z zagranicą, a także wykorzystuje, w prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, substancje kontrolowane pozyskane z naruszeniem zakazów, określonych niniejszą ustawą, podlega grzywnie albo karze ograniczenia wolności.
2. Tej samej karze podlega ten, kto:
  - 1) narusza zakaz obrotu krajowego substancjami kontrolowanymi albo wykorzystuje je do zakazanych zastosowań,
  - 2) narusza zakaz testowania urządzeń lub instalacji zawierających substancje kontrolowane, określone w załączniku nr 1 grupa II do ustawy, albo korzysta z takich urządzeń bądź instalacji mimo wprowadzonego zakazu, czego skutkiem jest emisja do środowiska substancji kontrolowanych, określonych w załączniku nr 1 grupa II do ustawy,
  - 3) dopuszcza do emisji do środowiska substancji kontrolowanych wskutek niedopełnienia obowiązków określonych w art. 19, art. 20 ust. 2 oraz art. 22 ust. 2,
  - 4) nie dopełnia określonego w art. 22 ust. 3 oraz w art. 23 ust. 1 obowiązku odzysku substancji kontrolowanych.

Art. 38

1. Kto, będąc obowiązany do prowadzenia ewidencji substancji kontrolowanych lub przekazywania wymaganych danych albo informacji, nie wykonuje tego obowiązku, wykonuje go nierzetelnie lub nie przestrzega obowiązujących terminów przekazywania informacji zawartych w ewidencji, podlega karze grzywny.
2. Kto narusza obowiązek umieszczenia na pojemniku bądź innym wyrobie wymaganych informacji lub oznakowań, podlega karze grzywny.
3. Kto :
  - 1) narusza zakaz prowadzenia szkoleń, w trakcie których mogą być emitowane do powietrza substancje kontrolowane określone w załączniku nr 1 grupa II do ustawy,
  - 2) narusza określone w art. 17 ust. 3 obowiązki związane z postępowaniem z substancjami kontrolowanymi określonymi w załączniku nr 1 grupa II do ustawy,

- 3) nie przestrzega ustanowionych w oparciu o art. 17 ust. 4 zasad postępowania z substancjami kontrolowanymi określonymi w załączniku nr 1 grupa II do ustawy,
  - 4) nie przestrzega wprowadzonego w oparciu o art. 17 ust. 4 zakazu wprowadzania nowych instalacji wykorzystujących substancje kontrolowane, określone w załączniku nr 1 grupa II do ustawy
- podlega karze grzywny.
4. Kto narusza zakaz testowania urządzeń lub instalacji zawierających substancje kontrolowane, określone w załączniku nr 1 grupa II do ustawy, albo korzysta z takich urządzeń bądź instalacji mimo wprowadzonego zakazu, nie powodując jednak emisji do środowiska substancji kontrolowanych, określonych w załączniku nr 1 grupa II do ustawy, podlega karze grzywny.
5. Orzekanie w sprawach, o których mowa w niniejszym artykule, następuje na zasadach i w trybie określonym w przepisach Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.

ROZDZIAŁ 9

Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 39

1. Pozwolenia wydane na podstawie dotychczasowych przepisów przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy obowiązują do dnia upływu okresu na jaki zostały wydane, pod warunkiem, że zainteresowany podmiot wystąpił z odpowiednim wnioskiem nie później niż w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy.
2. Postępowania w sprawach objętych zgodnie z ustawą obowiązkiem uzyskania pozwolenia, wszczęte i nie zakończone do dnia wejścia w życie ustawy, toczą się według przepisów niniejszej ustawy.

Art. 40

Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2002 r.

**Załączniki do ustawy
z dnia..... (poz.....)**

Załącznik nr 1

**Wykaz substancji zubożających warstwę ozonową ustalonych w
Aneksie A do Protokołu Montrealskiego**

Grupa I

1. Trichlorofluorometan	R-11 (CFC-11)
2. Dichlorodifluorometan	R-12 (CFC-12)
3. Trichlorotrifluoroetan	R-113 (CFC-113)
4. Dichlorotetrafluoroetan	R-114 (CFC-114)
5. Chloropentafluoroetan	R-115 (CFC-115)

Grupa II

1. Bromochlorodifluorometan	halon - 1211
2. Bromotrifluorometan	halon - 1301
3. Dibromotetrafluoroetan	halon - 2402

**Wykaz substancji zubożających warstwę ozonową ustalonych w
Aneksie B do Protokołu Montrealskiego**

Grupa I

1. Chlorotrifluorometan	R-13 (CFC-13)
2. Pentachlorofluoroetan	R-111 (CFC-111)
3. Tetrachlorodifluoroetan	R-112 (CFC-112)
4. Heptachlorofluoropropan	R-211 (CFC-211)
5. Heksachlorodifluoropropan	R-212 (CFC-212)
6. Pentachlorotrifluoropropan	R-213 (CFC-213)
7. Tetrachlorotetrafluoropropan	R-214 (CFC-214)
8. Trichloropentafluoropropan	R-215 (CFC-215)
9. Dichloroheksafluoropropan	R-216 (CFC-216)
10. Chloroheptafluoropropan	R-217 (CFC-217)

Grupa II

Tetrachlorek węgla

Grupa III

1,1,1 - trichloroetan

**Wykaz substancji zubożających warstwę ozonową ustalonych w
Aneksie C, Grupa I do Protokołu Montrealskiego**

Grupa I

1. Dichlorofluorometan	R-21	(HCFC-21)
2. Chlorodifluorometan	R-22	(HCFC-22)
3. Chlorofluorometan	R-31	(HCFC-31)
4. Tetrachlorofluoroetan	R-121	(HCFC-121)
5. Trichlorodifluoroetan	R-122	(HCFC-122)
6. Dichlorotrifluoroetan	R-123	(HCFC-123)
7. 2,2-dichloro-1,1,1-trifluoroetan	R-123	(HCFC-123)
8. Chlorotetrafluoroetan	R-124	(HCFC-124)
9. 2-chloro-1,1,1,2-tetrafluoroetan	R-124	(HCFC-124)
10. Trichlorofluoroetan	R-131	(HCFC-131)
11. Dichlorodifluoroetan	R-132	(HCFC-132)
12. Chlorotrifluoroetan	R-133	(HCFC-133)
13. Dichlorofluoroetan	R-141	(HCFC-141)
14. 1,1 -dichloro-1-fluoroetan	R-141b	(HCFC-141b)
15. Chlorodifluoroetan	R-142	(HCFC-142)
16. 1-chloro-1,1-difluoroetan	R-142	(HCFC-142b)
17. Chlorofluoroetan	R-151	(HCFC-151)
18. Heksachlorofluoropropan	R-221	(HCFC-221)
19. Pentachlorodifluoropropan	R-222	(HCFC-222)
20. Tetrachlorotrifluoropropan	R-223	(HCFC-223)
21. Trichlorotetrafluoropropan	R-224	(HCFC-224)
22. Dichloropentafluoropropan	R-225	(HCFC-225)
23. 3,3-dichloro-1,1,1,2,2-pentafluoropropan	R-225ca	(HCFC-225ca)
24. 1,3-dichloro-1,1,2,2,3-pentafluoropropan	R-225cb	(HCFC-225cb)
25. Chloroheksafluoropropan	R-226	(HCFC-226)
26. Pentachlorofluoropropan	R-231	(HCFC-231)
27. Tetrachlorodifluoropropan	R-232	(HCFC-232)
28. Trichlorotrifluoropropan	R-233	(HCFC-233)
29. Dichlorotetrafluoropropan	R-234	(HCFC-234)
30. Chloropentafluoropropan	R-235	(HCFC-235)
31. Tetrachlorofluoropropan	R-241	(HCFC-241)
32. Trichlorodifluoropropan	R-242	(HCFC-242)
33. Dichlorotrifluoropropan	R-243	(HCFC-243)
34. Chlorotetrafluoropropan	R-244	(HCFC-244)
35. Trichlorofluoropropan	R-251	(HCFC-251)
36. Dichlorodifluoropropan	R-252	(HCFC-252)
37. Chlorotrifluoropropan	R-253	(HCFC-253)
38. Dichlorofluoropropan	R-261	(HCFC-261)
39. Chlorodifluoropropan	R-262	(HCFC-262)
40. Chlorofluoropropan	R-271	(HCFC-271)

**Wykaz substancji zubożających warstwę ozonową ustalonych w
Aneksie C, Grupa II do Protokołu Montrealskiego**

Grupa II

1. Dibromofluorometan
2. Bromodifluorometan (HBFC-22B1)
3. Bromofluorometan
4. Tetrabromofluoroetan
5. Tribromodifluoroetan
6. Dibromotrifluoroetan
7. Bromotetrafluoroetan
8. Tribromofluoroetan
9. Dibromodifluoroetan
10. Bromotrifluoroetan
11. Dibromofluoroetan
12. Bromodifluoroetan
13. Bromofluoroetan
14. Heksabromofluoropropan
15. Pentabromodifluoropropan
16. Tetrabromotrifluoropropan
17. Tribromotetrafluoropropan
18. Dibromopentafluoropropan
19. Bromoheksafluoropropan
20. Pentabromofluoropropan
21. Tetrabromodifluoropropan
22. Tribromotrifluoropropan
23. Dibromotetrafluoropropan
24. Bromopentafluoropropan
25. Tetrabromofluoropropan
26. Tribromodifluoropropan
27. Dibromotrifluoropropan
28. Bromotetrafluoropropan
29. Tribromofluoropropan
30. Dibromodifluoropropan
31. Bromotrifluoropropan
32. Dibromofluoropropan
33. Bromodifluoropropan
34. Bromofluoropropan

**Wykaz substancji zubożających warstwę ozonową ustalonych w
Aneksie E do Protokołu Montrealskiego**

Bromometan (bromek metylu)

UZASADNIENIE.

Celem ustawy jest wprowadzenie do polskiego porządku prawnego instrumentów pozwalających na zrealizowanie wymagań przyjętych poprzez ratyfikowanie przez Polskę Konwencji Wiedeńskiej o ochronie warstwy ozonowej, sporządzonej w Wiedniu dnia 22 marca 1985 r. (Dz.U. z 1992 r. Nr 98 poz. 488) oraz Protokołu Montrealskiego w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową, sporządzonego w Montrealu dnia 16 września 1987 r. (Dz.U. z 1992 r. nr 98 poz. 490 i 491), a także ratyfikowanych przez Polskę Poprawek do Protokołu Montrealskiego. Wskazane akty prawa międzynarodowego dążą do wyeliminowania lub stopniowego ograniczania produkcji i zużycia określonych substancji uznanych za zubożające warstwę ozonową. Dla jasności co do zakresu obowiązywania ustawy substancje te zostały wymienione w załącznikach do ustawy.

Polskie przepisy wewnętrzne nie są w chwili obecnej w wystarczającym stopniu przygotowane do realizacji zobowiązań związanych z ochroną warstwy ozonowej. Regulacje są fragmentaryczne i nie stwarzają kompleksowego prawnego systemu działań ochronnych, związanych z tym właśnie problemem. W istniejących regulacjach, w kontekście wymagań stawianych przez prawo międzynarodowe, brak jest przede wszystkim możliwości ustalania poziomu dozwolonej produkcji określonych substancji, czy wprowadzania zakazu takiej produkcji, a tym samym i sankcji za naruszenie tego rodzaju ograniczeń. Zrealizowanie więc wszystkich wymagań wynikających z Protokołu Montrealskiego bez dokonania zmian na szczeblu ustawowym jest niemożliwe. Luki prawne zrodziły konieczność przygotowania odpowiednich zmian i uzupełnień obowiązujących przepisów w postaci aktu prawnego, kompleksowo regulującego zagadnienie i stwarzającego podstawy do dalszego wprowadzania odpowiednich zmian, zgodnych z przyszłymi wymaganiami umów międzynarodowych.

Ustawa stwarza także podstawy do wdrożenia do naszego systemu odpowiednich przepisów prawa Unii Europejskiej. W prawie Unii podstawowymi przepisami w tym zakresie są postanowienia rozporządzenia Rady nr 3093/94 z 15 grudnia 1994 r. w sprawie substancji niszczących warstwę ozonową, które w niedługim czasie powinno zostać zastąpione aktem nowym, tej samej rangi. Istotnym jest to, że zagadnienie uregulowane zostało

rozporządzeniem, a więc aktem najwyższej rangi spośród wydawanych przez organy Unii, wiążącym państwa członkowskie bezpośrednio, bez potrzeby dokonywania transformacji w prawo wewnętrzne. W tej sytuacji rozporządzenie będzie wiązało i Polskę w sposób bezpośredni po ewentualnym podpisaniu traktatu o przystąpieniu do Unii, chyba że w umowie tej poczynione zostaną odpowiednie zastrzeżenia (np. dotyczące prolongaty czasowej co do wprowadzania w życie oznaczonych wymagań). Proponowana ustawa zawiera postanowienia w pełni zgodne z założeniami rozporządzenia, dając podstawę do wdrożenia właściwego systemu odpowiednio wcześniej i przygotowania się w ten sposób do bezpośredniego wprowadzenia jego postanowień, także w ewentualnie rozszerzonym zakresie.

Ze względu na wymagania wynikające z umów międzynarodowych konieczne było oparcie ustawy na systemie zakazów i ograniczeń dotyczących produkcji i obrotu z zagranicą substancjami kontrolowanymi /rozdz. 2 – 4/ oraz wykorzystywania substancji kontrolowanych /rozdz. 5/. Osiągnięcie bowiem w inny sposób zakładanych w Konwencji i Protokole celów wydaje się niemożliwe. Wprowadzono także system kontroli przestrzegania wprowadzanych ograniczeń poprzez założenie, że produkcja i obrót z zagranicą substancji kontrolowanych w zakresie i w sytuacjach, kiedy pozwalają na to przepisy prawa międzynarodowego, będą się odbywały na podstawie pozwolenia Ministra właściwego ds. gospodarki /rozdział 6/. Przestrzeganie pozwoleń będzie kontrolowane przez organy inspekcji ochrony środowiska i organy celne, a ich naruszanie zagrożone sankcjami administracyjnymi i karnymi /rozdziały 7 i 8/.

Rozdział 2 zawiera przepisy odnoszące się do zakazu i ograniczeń produkcji substancji kontrolowanych. Zakazuje się /art. 7/ produkcji jedynie tych substancji kontrolowanych, które nigdy nie były i nie są produkowane w Polsce i dla których obowiązuje zakaz produkcji zgodnie z postanowieniami Protokołu Montrealskiego. Ze względu na to, że Protokół Montrealski dopuszcza jednak produkcję na cele wymienione w art. 8 ust. 2, całkowitym zakazem produkcji nie objęto tetrachloru węgla, który jest jedyną substancją kontrolowaną, wytwarzaną dotychczas w Polsce.

Wyłączenie z produkcji działalności polegającej na odzysku zużytej substancji kontrolowanej /art. 7, ust. 2/ wynika bezpośrednio z postanowień Protokołu Montrealskiego.

Rozdział 3 zawiera przepisy dotyczące zakazów obrotu z zagranicą substancjami kontrolowanymi oraz towarami zawierającymi te substancje.

Przepisy artykułów 9, 10 i 11 tego Rozdziału wynikają bezpośrednio z postanowień Protokołu Montrealskiego. Rozporządzenie Ministra właściwego ds. gospodarki przewidziane w art. 12 jest niezbędne dla realizacji przepisów art. 9, 10 i 11 przez służby celne.

Przepisy rozdziału 4 regulujące obrót substancjami kontrolowanymi z zagranicą, a w szczególności odmienne postępowanie w stosunku do substancji wymienionych w załącznikach 3 i 5 oraz 1, 2 i 4 do ustawy wynikają bezpośrednio z postanowień Protokołu Montrealskiego.

Z uwagi na to, że harmonogramami redukcji nie są objęte substancje kontrolowane, pochodzące z odzysku, konieczne było wprowadzenie do ustawy art. 15 nakładającego na przedsiębiorcę ubiegającego się o przywóz tych substancji obowiązek udokumentowania miejsca ich pochodzenia, a także zgody podmiotu uprawnionego na obszarze kraju do przyjęcia tych substancji do regeneracji lub, jeśli przywożone są substancje oczyszczone, potwierdzenia miejsca ich pochodzenia, jaki podmiot dokonał regeneracji i jaki jest stopień oczyszczenia.

Rozdział 5 ustawy obejmuje zakazy, ograniczenia związane z wykorzystywaniem substancji kontrolowanych. Wprowadzenie tych przepisów jest niezbędne dla prawidłowej realizacji postanowień zawartych w rozdziałach 2 – 4 oraz dla przygotowania krajowego rynku do wdrożenia uregulowań w zakresie ochrony warstwy ozonowej, ujętych w regulacjach obowiązujących w Unii Europejskiej. W szczególności dotyczy to postanowień art. 16 i 18 poświęconych obrotowi krajowemu substancjami kontrolowanymi. Delegacje ustawowe do wydania aktu wykonawczego przez ministra właściwego ds. gospodarki zawarte w art. 16 ust. 3, oraz art. 18 ust. 2 są niezbędne, gdyż umożliwią bieżącą realizację przygotowywanych Decyzji Stron Protokołu Montrealskiego oraz regulacji UE w kwestii ograniczeń w stosowaniu substancji kontrolowanych.

Postanowienia art. 17 dotyczą postępowania z halonami stosowanymi jako środki gaśnicze i wynikają bezpośrednio z już istniejących i przygotowywanych do wprowadzenia Decyzji Stron Protokołu Montrealskiego oraz regulacji UE (stąd niezbędne są również delegacje dla Ministra właściwego ds. środowiska i Ministra właściwego ds. wewnętrznych zawarte w art. 17 ust. 4 i ust. 6).

Delegacja ustawowa do wydania aktu wykonawczego przez ministra właściwego ds. gospodarki zawarta w art. 18 dotycząca oznakowania substancji kontrolowanych i produktów je zawierających jest niezbędna, gdyż właściwe oznakowanie umożliwi służbom celnym i organom inspekcji ochrony środowiska ich identyfikację. Ponadto, obecnie dla substancji kontrolowanych stosowanych do celów laboratoryjnych i analitycznych obowiązuje specjalne oznakowanie wprowadzone Decyzją Stron Protokołu Montrealskiego, a są przygotowywane dalsze Decyzje Stron w sprawie oznakowania substancji kontrolowanych.

Kolejne artykuły ustawy /art. 19, 20, 21 i 22/ obejmują regulacje dotyczące substancji kontrolowanych zawartych w urządzeniach chłodniczych, klimatyzacyjnych, gaśniczych oraz zawierających substancje kontrolowane jako rozpuszczalniki. Przepisy zawarte w tych artykułach mają na celu ograniczenie emisji substancji kontrolowanych z tych urządzeń i ograniczenia zużycia substancji kontrolowanych poprzez ich odzyskiwanie, regenerację i recykling. Obowiązek odzysku substancji kontrolowanych /art. 22 i 23/ dotyczy wszelkich urządzeń zawierających te substancje i mających charakter odpadów. Treść tych przepisów jest odzwierciedleniem odpowiednich regulacji Unii Europejskiej.

Rozdział 6 w całości dotyczy zasad wydawania pozwoleń na obrót z zagranicą oraz produkcję substancji kontrolowanych, o których mowa w rozdziałach 1 – 4.

Przyznanie kompetencji do wydawania odpowiednich pozwoleń Ministrowi właściwemu ds. gospodarki, a więc organowi wysokiego szczebla /art. 24/, spowodowane zostało kilkoma względami. Po pierwsze niezbędne było skupienie w jednym ręku całości informacji na temat zakresu zużycia w Polsce substancji kontrolowanych dla zrealizowania podstawowego wymagania wynikającego ze zobowiązań międzynarodowych, czyli wywiązania się z obowiązku ograniczenia zużycia tych substancji w skali całego kraju. Drugim

argumentem był fakt, że liczba ewentualnych pozwoleń wymaganych przez ustawę nie powinna być duża (są to dość specjalistyczne dziedziny działalności gospodarczej), nie jest więc konieczne dekoncentrowanie tego uprawnienia, które utrudniłoby całościowy nadzór. Wzgląd trzeci to dążenie do zachowania jednolitości kryteriów przy wydawaniu pozwoleń. Istotnym argumentem było również to, że Minister Gospodarki aktualnie wydaje podobne pozwolenia w oparciu o Rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 31 marca 1999 r zmieniające rozporządzenie w sprawie ustanowienia automatycznej rejestracji obrotu z zagranicą substancjami zubożającymi warstwę ozonową (Dz. U. Nr 32 poz. 316).

Instytucja pozwolenia ma charakter niewątpliwie reglamentacyjny i ograniczający w niezbędnym zakresie swobodę prowadzenia działalności gospodarczej, ale, jak wskazano, jest konieczna dla zrealizowania zobowiązań międzynarodowych. Z tych względów wprowadzono do ustawy rozbudowane przepisy (art. 28) mające na celu ustanowienie równych szans ubiegania się przez zainteresowanych przedsiębiorców o taką decyzję. Stanowi to realizację założeń stosowania zasady zrównoważonego rozwoju, ujętych w znowelizowanej 29 sierpnia 1997 r. preambule ustawy o ochronie i kształtowaniu środowiska, a równocześnie uznanych w doktrynie prawa i orzecznictwie sądowym za dopuszczalne sposoby ograniczania zasady swobody prowadzenia działalności gospodarczej. Zasady postępowania przyjęte w przypadku wystąpienia ograniczeń importowych, wynikających z harmonogramów redukcji zużycia substancji kontrolowanych /art. 28, ust. 6/ są zgodne z przyjętymi w Unii Europejskiej /o podziale puli substancji kontrolowanych między importerów decyduje dotychczasowy udział w rynku/. Zakłada się też, że szczegółowy tryb wydawania pozwoleń, który minister właściwy ds. gospodarki określi w Rozporządzeniu zgodnie z art. 25 nie będzie odbiegał w sposób zasadniczy od obowiązującego obecnie, co pozwoli na bezkonfliktowe wprowadzenie w życie przepisów ustawy.

Rozdział 7 zawiera postanowienia dotyczące kontroli przestrzegania przepisów ustawy. Zgodnie z art. 29 kontrolę tę będą prowadziły organy inspekcji ochrony środowiska i organy celne. Dla umożliwienia tej kontroli niezbędne jest prowadzenie ewidencji obrotu i produkcji substancji

kontrolowanych, której zasady ujęte w art. 31, 32 i 33 są zgodne z regulacjami Unii Europejskiej.

Art. 34 i 35 dotyczą kar pieniężnych wymierzanych przez wojewódzkich inspektorów ochrony środowiska za prowadzenie produkcji lub dokonanie obrotu z zagranicą substancjami kontrolowanymi objętymi zakazami lub ograniczeniami. Kary pieniężne stosuje się niezależnie od kar grzywny lub ograniczenia wolności /w niektórych przypadkach również pozbawienia wolności/ wymierzanych zgodnie z przepisami karnymi zawartymi w rozdziale 8, art. 36 i 37. Wprowadzenie kar grzywny i ograniczenia bądź nawet pozbawienia wolności za nieprzestrzeganie przepisów ustawy uznano za niezbędne w świetle zarówno zapewnienia skuteczności działania ustawy jak i praktyki stosowanej w innych krajach /kraje Unii Europejskiej, USA, Czechy/.

Art. 38 zawiera przepisy dotyczące niedopełnienia obowiązku ewidencyjnego oraz naruszenia przepisów ustawy dotyczących użytkowania substancji kontrolowanych.

Art. 40 określa termin wejścia w życie ustawy na 1 lipca 2002 r. Data podyktowana jest zobowiązaniem Polski podczas screening w Brukseli do wdrożenia do krajowych przepisów prawnych regulacji w zakresie kontroli i użytkowania substancji zubożających warstwę ozonową, w terminie do końca 2002 r. W związku z faktem, że ustawa przewiduje nowe podejście wobec przedsiębiorców ubiegających się o pozwolenia na import i użytkowanie tych substancji, została zaproponowana data w połowie roku 2002 w celu zachowania ciągłości pozwoleń uzyskanych wg wniosków złożonych w 2001 r., a obowiązujących do końca 2002 r.

SKUTKI FINANSOWE

1. Przewidywane skutki finansowe dla budżetu

1.1. Przewidywane dodatkowe koszty

Ze względu na to, że już obecnie istnieje system regulacji dotyczących substancji kontrolowanych, który mają zastąpić akty wykonawcze do ustawy, dodatkowe obciążenia budżetowe wynikające z wprowadzenia ustawy będą stosunkowo niewielkie przy ogromnym efekcie ekologicznym.

1.1.1. Koszty wprowadzenia niezbędnych rozporządzeń

- W roku wprowadzenia ustawy
  - a) 1 rozporządzenie ministra właściwego ds. gospodarki – 10 000 zł
  - b) 1 rozporządzenie ministra właściwego ds. ochrony środowiska – 10 000 zł

Wstępne projekty obu rozporządzeń zostały już przygotowane przez Ministerstwo Gospodarki

- W latach następnych
  - a) ew. 1 rozporządzenie ministra właściwego ds. wewnętrznych – 10 000 zł
  - b) ew. nowelizacja wydanych wcześniej rozporządzeń – 20 000 zł/rok

1.1.2. Koszty wydawania pozwoleń przez ministra właściwego ds. gospodarki

Zgodnie z przygotowanym projektem tryb wydawania pozwoleń będzie zbliżony do obecnie obowiązującego i w związku z tym nie powstaną dodatkowe koszty. Obecnie pozwolenia wydaje Minister Gospodarki na podstawie opinii merytorycznej Biura Ochrony Warstwy Ozonowej w Instytucie Chemii Przemysłowej.

1.1.3. Koszty prowadzenia ewidencji danych o substancjach kontrolowanych

- a) przez ministra właściwego ds. gospodarki (dotyczy kosztów dodatkowych wynikających z rozszerzenia zakresu ewidencji w stosunku do obecnie prowadzonej)

$$0,25 \text{ etatu} \times 2\,000 \text{ zł} \times 12 = 6\,000 \text{ zł/rok}$$

b) przez marszałków województwa

$$0,25 \text{ etatu} \times 16 \times 2\,000 \text{ zł} \times 12 = 96\,000 \text{ zł/rok}$$

(obecnie marszałkowie województw nie prowadzą ewidencji danych o substancjach kontrolowanych)

1.1.4. Koszty kontroli przestrzegania przepisów ustawy

Należy założyć, że kontrola przestrzegania przepisów ustawy będzie prowadzona w ramach bieżących obowiązków organów inspekcji ochrony środowiska i organów celnych. Organy te już obecnie są zobowiązane do kontroli przestrzegania rozporządzeń Ministra Gospodarki dotyczących substancji kontrolowanych.

Dodatkowe koszty dla tych organów mogą wynikać z zawartego w ustawie obowiązku informowania o nieprzestrzeganiu przepisów ustawy, będą one jednak stosunkowo niewielkie i są obecnie trudne do oszacowania, więc uznano, że na tym etapie prac nad ustawą można je pominąć.

1.2. Przewidywane wpływy

1.2.1. Wpływy z opłat za prowadzenie produkcji lub importu substancji kontrolowanych (obecnie nie pobiera się takich opłat)

Można założyć, że całkowita wartość importu substancji kontrolowanych w 2000 r. będzie kształtować się na poziomie ok. 40 mln zł, zatem wpływy z opłat importowych stanowiące dodatkowy dochód NFOŚZNiL wyniosą:

$$10\% \times 40 \text{ mln zł} + 4 \text{ mln zł w 2000 r.}$$

i podobnie kwoty w latach następnych

1.2.2. Wpływy z kar pieniężnych i grzywien: Trudne obecnie do oszacowania.

Biorąc pod uwagę zarówno przewidywany wzrost kosztów (ok. 120.000 zł w roku wprowadzenia ustawy i latach następnych) jak i wpływy do budżetu z tytułu opłat (ok. 4 mln zł rocznie), wprowadzenie

ustawy przyniesie dodatkowy wpływ do budżetu w wysokości ok. 39 mln zł rocznie (koszty będą więc zaniedbywalne w stosunku do wpływów z opłat). Szacunek ten nie uwzględnia dodatkowych wpływów z ewentualnych kar pieniężnych i kar grzywny za nieprzestrzeganie postanowień ustawy.

2. Przewidywane skutki finansowe dla producentów, importerów, eksporterów i użytkowników substancji kontrolowanych

2.1. Opłaty importowe

Opłaty importowe obciążą bezpośrednio importerów, lecz zostaną przez nich przerzucone na użytkowników (wzrost cen zbytu). Dodatkowym niezwykle cennym efektem ekologicznym wprowadzenia ustawy może być więc wzrost zainteresowania użytkowników zamiennikami substancji kontrolowanych.

2.2. Koszty prowadzenia ewidencji substancji kontrolowanych wymaganej ustawą

Można ocenić, że koszty prowadzenia takiej ewidencji przez producentów, importerów i eksporterów substancji kontrolowanych będą praktycznie niewielkie, gdyż również obecnie podobna ewidencja jest przez nich z reguły prowadzona na własne potrzeby.

2.3. Koszty przedsiębiorstw prowadzących obsługę techniczną i naprawę urządzeń chłodniczych i klimatyzacyjnych związane z obowiązkiem zaopatrzenia się w urządzenia do odzysku substancji kontrolowanych.

Można ocenić, że liczba takich przedsiębiorców kształtuje się obecnie w kraju na poziomie ok. 4000. Z tej liczby:

- ok. 1000 przedsiębiorców dysponuje już urządzeniami do odzysku
  - ok. 1000 przedsiębiorców otrzyma na określonych warunkach urządzenia do odzysku ze środków Grantu GEF realizowanego w ramach "Polskiego Projektu Eliminacji Substancji Zubożających Warstwę Ozonową" (ok. 500 urządzeń zostało już przekazanych)
- Pozostaje więc ok. 2000 przedsiębiorców, którzy będą musieli ponieść koszty związane z zakupem takich urządzeń. Koszt 1 urządzenia – ok. 2 800 zł. Koszty wyniosą więc dla wszystkich przedsiębiorców w kraju:

$$2000 \times 2\,800 \text{ zł} = 5,6 \text{ mln zł}$$

2.4. Koszty zastępowania instalacji i urządzeń zawierających substancje kontrolowane zawarte w zał. Nr 1 grupa II do ustawy instalacjami i urządzeniami wykorzystującymi substytuty. Koszty te obciążają właścicieli instalacji.

W ustawie nie podano terminu w którym należy przeprowadzić zamianę urządzeń, zatem można założyć, że zostanie ona przeprowadzona dopiero po zakończeniu się okresu przewidywanej ich eksploatacji, a więc właściciele instalacji nie poniosą z tego tytułu żadnych dodatkowych kosztów.

Uzasadnienie charakteru dostosowawczego ustawy o postępowaniu z substancjami zubożającymi warstwę ozonową.

Celem projektowanej ustawy o postępowaniu z substancjami zubożającymi warstwę ozonową jest dostosowanie prawa polskiego w obszarze środowiska naturalnego do prawa Unii Europejskiej. Poprzez powołanie instrumentów prawnych służących ograniczeniu negatywnego oddziaływania niektórych substancji chemicznych na stratosferyczną warstwę ozonową, ustawa ta stanowi podstawę realizacji międzynarodowych i wspólnotowych standardów zapewniających ochronę warstwy ozonowej.

Polska, tak jak i Wspólnota Europejska, jest stroną Konwencji Wiedeńskiej Narodów Zjednoczonych w sprawie ochrony warstwy ozonowej, sporządzonej w Wiedniu dnia 22 marca 1985 r, jak też przystąpiła do Protokołu Montrealskiego w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową (sporządzonego w Montrealu dnia 16 września 1987 r) i do Poprawek londyńskich oraz Poprawek kopenhaskich do tegoż Protokołu. Tym samym prawo polskie w pełni realizuje wymagania :

- **Decyzji Rady (EWG) nr 88/540 z dnia 14 października 1988 r.** w sprawie ustaleń Konwencji Wiedeńskiej o ochronie warstwy ozonowej oraz ustaleń Protokołu Montrealskiego odnośnie substancji zubożających warstwę ozonową,
- **Decyzji Rady (EWG) nr 91/690 z dnia 12 grudnia 1991 r.** dotyczącej ustalenia zmian do Protokołu Montrealskiego dotyczącego substancji zubożających warstwę ozonową, przyjętego w czerwcu 1990 roku w Londynie przez strony tego Protokołu
- **Decyzji Rady (WE) nr 94/68 z dnia 2 grudnia 1993 r.** dotyczącej ustalenia zmian do protokołu Montrealskiego dotyczącego substancji zubożających warstwę ozonową.

Ww. akty prawa międzynarodowego wprowadzają mechanizmy stopniowego ograniczania i docelowo, eliminacji produkcji i zużycia określonych substancji uznanych za zubożające warstwę ozonową. Dla realizacji zobowiązań ustalonych w ww. aktach prawa międzynarodowego, Rada Unii Europejskiej przyjęła dnia 5 grudnia 1994 r **Rozporządzenie nr 3093/94 w sprawie substancji niszczących powłokę ozonową.** Rozporządzenie to będzie wiązało Polskę bezpośrednio, od momentu przystąpienia do Unii Europejskiej. W związku z powyższym, w celu wypełnienia naszych obowiązków dostosowawczych, wynikających z przygotowań Polski do członkostwa, koniecznym jest stworzenie podstawy prawnej, w

oparciu o którą realizowane będą postanowienia ww. Rozporządzenia. Projektowana ustawa służy wypełnieniu powyższego celu.

Projekt ustawy o postępowaniu z substancjami zubożającymi warstwę ozonową w art. 1 i 2 wyznacza zakres regulowanych zagadnień, które obejmują kontrolę postępowania z substancjami zubożającymi warstwę ozonową, w oparciu o zakazy i ograniczenia dotyczące ich produkcji, obrotu i użytkowania, jak też nadzór nad ich przestrzeganiem. Przepisy art 1 projektu odwołują się do Preambuły Rozporządzenia Rady (WE) nr 3093/94 (określanego dalej Rozporządzeniem) a art. 2 implementuje jego art. 1.

Przepis art. 3 projektu zawiera szereg definicji o podstawowym znaczeniu dla regulacji tej dziedziny prawa. Na uwagę zasługuje przede wszystkim zdefiniowanie takich pojęć jak: substancja kontrolowana, odzysk, recykling i regeneracja substancji kontrolowanych, które to w pełni odpowiadają brzmieniu definicji wspólnotowych. Przepis ten ma zatem charakter dostosowawczy w stosunku do przepisu art. 2 Rozporządzenia, zawierającego zbiór definicji na użytek ww. rozporządzenia.

Odnosząc się do artykułu 4 projektu ustawy należy stwierdzić, że jego brzmienie wynika bezpośrednio z definicji substancji kontrolowanej i tym samym spełnia wymagania art. 2 Rozporządzenia. Jeśli chodzi o art. 5 i 6 projektu należy stwierdzić, że choć nie implementują bezpośrednio konkretnych przepisów ww. Rozporządzenia, zawierają delegacje ustawowe, na podstawie których wydane zostaną akty wykonawcze składające się na spójność całego systemu kontroli postępowania z substancjami zubożającymi warstwę ozonową. Służą one ponadto wypełnieniu szeregu przepisów projektowanej ustawy, stanowiących bezpośrednią implementację rozwiązań wspólnotowych.

Rozdział 2, tj. art. 7 i 8, stanowi zasadniczą część projektu ustawy, z uwagi na to że reguluje kwestie zakazów i ograniczeń produkcji substancji kontrolowanych. Stanowi on odzwierciedlenie art. 3 Rozporządzenia, który jest podstawą zakazów produkcji poszczególnych substancji kontrolowanych w Unii Europejskiej. Także wyłączenie tetrachlorku węgla z ogólnego zakazu produkcji substancji kontrolowanych jest zgodne z ww. aktem prawa wspólnotowego, gdyż wynika bezpośrednio z art. 3 pkt. 4 Rozporządzenia.

Kolejne przepisy art. 9-12, składające się na Rozdział 3 projektu ustawy, dotyczą zakazów przywozu, z państw nie będących stronami Protokołu Montrealskiego i jego Poprawek, substancji kontrolowanych oraz towarów zawierających te substancje. Brzmienie art. 9 projektu, który zakazuje obrotu substancjami kontrolowanymi, odpowiada brzmieniu art. 8 i 11 Rozporządzenia, które regulują odpowiednio zakazy importu i eksportu substancji kontrolowanych. Natomiast przepis art. 11 projektu stanowi implementację art. 12

Rozporządzenia, który to dotyczy szczególnych przypadków w których handel substancjami kontrolowanymi z państwami nie będącymi stronami Protokołu Montrealskiego i jego Poprawek może być dopuszczalny. Odnosząc się do art. 10 i 12 projektu ustawy, formułujących zakazy przywozu towarów zawierających substancje kontrolowane z państw nie będących stronami należy stwierdzić, że stanowią one o dostosowaniu regulacji polskich do art. 9 Rozporządzenia.

Rozdział 4 projektu ustawy odnosi się już nie do zakazów ale do ograniczeń obrotu substancjami kontrolowanymi z zagranicą i dotyczy państw będącymi Stronami Protokołu Montrealskiego. Obrót taki jest możliwy jedynie na podstawie zezwoleń, które są wydawane jeżeli spełnione są wymogi określone w przepisach 13-15 projektu ustawy. Powyższe rozwiązania znajdują bezpośrednie odniesienie do przepisów art. 7 Rozporządzenia.

Kolejna ważna kwestia, regulowana przez projekt ustawy i stanowiąca dostosowanie naszego prawa do standardów unijnych, dotyczy zakazów i ograniczeń związanych z wykorzystaniem substancji kontrolowanych. Powyższa problematyka zawarta jest w art. 16-23 projektu ustawy, które w swojej treści odpowiadają założeniom art. 5, 14 i 15 Rozporządzenia.

Postanowienia artykułów 16-18 projektu zawierają zakaz wprowadzania do obrotu krajowego oraz wykorzystywania w działalności gospodarczej, wyprodukowanych w kraju lub przywiezionych z zagranicy, substancji kontrolowanych i towarów zawierających te substancje. Zakazane jest również testowanie urządzeń i instalacji wykorzystujących substancje kontrolowane i prowadzenie szkoleń w wyniku których może nastąpić emisja do środowiska określonych substancji kontrolowanych. W stosunku do ww. substancji oraz produktów je zawierających, wprowadzonych do obrotu krajowego na podstawie pozwoleń, istnieje obowiązek ich oznakowania. Regulacja powyższej problematyki stanowi dostosowanie prawa polskiego do art. 5 Rozporządzenia.

Na szczególną uwagę zasługują także postanowienia zawarte w przepisach art. 19-23 projektu ustawy, a określające obowiązek odzysku substancji kontrolowanych z zawierających je urządzeń (takich jak urządzenia klimatyzacyjne, chłodnicze i inne) i obowiązek zapobiegania przedostawaniu się tychże substancji do środowiska. Stanowią one odbicie rozwiązań zawartych w art. 14 i 15 Rozporządzenia.

Ważnym, z punktu widzenia zbliżenia prawa polskiego do wspólnotowego *acquis*, jest również rozdział 6 projektu, regulujący kwestię pozwoleń. W oparciu o przepisy projektu ustawy pozwolenia wymaga przykładowo obrót substancjami kontrolowanymi z zagranicą, czy produkcja tetrachlorku węgla. Przepisy art. 24-29 projektu ustawy, poprzez regulację

trybu wdawania pozwoleń i warunków jakie muszą być w tym celu spełnione, odpowiadają w swojej treści założeniom odpowiednich przepisów Rozporządzenia, które w analogicznych sytuacjach jak wyżej wymienione, wymagają uzyskania licencji (art. 3, art. 6 Rozporządzenia).

W celu zapewnienia przestrzegania przepisów projektu ustawy, Rozdział 7 zawiera postanowienia będące podstawą rozwiązań służących kontroli spełniania wymagań nałożonych przez projekt ustawy. Artykuły 31 i 33 projektu nakładają na producenta, importera, eksportera substancji kontrolowanych, jak też inne podmioty, obowiązek bieżącego prowadzenia ewidencji wyprodukowanych, przywiezionych z zagranicy i wywiezionych za granicę substancji kontrolowanych. W powyższym zakresie rozwiązania te zgodne są z założeniami Rozporządzenia wyrażonymi w art. 17 i 18, gdzie przewiduje się mechanizmy mające służyć analogicznym celom.

Przepisy rozdziału 8 projektu ustawy, stanowiącego o karach, spełniają ważną rolę w procesie rzeczywistego wdrażania standardów wspólnotowych, implementowanych w oparciu o projekt ustawy. Należy przy tym zauważyć, że art. 19 Rozporządzenia obliguje państwa członkowskie do określenia we własnym zakresie kar za zachowanie niezgodne z postanowieniami Rozporządzenia i prawa krajowego przyjętego w celu jego realizacji. W związku z powyższym można stwierdzić, że również w tym przypadku prawo polskie odpowiada stosownym rozwiązaniom przyjętym w prawie wspólnotowym.

Konkludując, należy uznać, że projekt ustawy w całości stanowi dostosowanie prawa polskiego do prawa wspólnotowego. Jego wejście w życie przewidziane jest na 1 lipca 2002 roku, natomiast z chwilą uzyskania przez Rzeczpospolitą Polska członkostwa w Unii Europejskiej Rozporządzenie Rady (WE) 3093/94 będzie obowiązywało nas w całości i bezpośrednio. Wskazany jest także nadmienić, że w bardzo zaawansowanym stadium przygotowań znajduje się nowe Rozporządzenie regulujące przedmiotową materię, które z chwilą jego wejścia w życie zastąpi Rozporządzenie Rady (WE) 3093/94.

Jednocześnie, Polskie Stanowisko Negocjacyjne w obszarze „Środowisko” zakłada, że Polska, nie będąc w stanie wypełnić do końca 31 grudnia 2002 roku zobowiązań określonych w harmonogramie Rozporządzenia (WE) 3093/94, występuje o 3-letni okres przejściowy, który trwać będzie do dnia 31 grudnia 2005 roku, w celu wykonania postanowień tego rozporządzenia w zakresie stosowania takich substancji kontrolowanych jak: HCFC (stosowany w produkcji i serwisie urządzeń chłodniczych, produkcji pianek i w sterylizacji) i bromek metylu (stosowany w odkażaniu magazynów ziarna). Wcześniejsze wycofanie tych substancji ze stosowania oznaczałoby dla przedsiębiorstw używających te

substancje kontrolowane do produkcji konieczność poniesienia zbyt dużych kosztów, związanych ze zmianami technologii.

Biorąc pod uwagę wybitnie dostosowujący charakter projektu ustawy, jak też jego znaczenie dla wprowadzenia w Polsce wysokich standardów ochrony środowiska naturalnego, należy uznać za jak najbardziej uzasadnione priorytetowe potraktowanie niniejszego projektu ustawy

SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
Jacek Saryusz-Wolski

Sekr. Min. JSW/1526/2000/DHP-jw

Warszawa, 20. 10. 2000 r.

Pan
Janusz Steinhoff
Wiceprezes Rady Ministrów
Minister Gospodarki

Opinia o zgodności projektu ustawy o kontroli postępowania z substancjami zubożającymi warstwę ozonową, z prawem Unii Europejskiej, wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Jacka Saryusz-Wolskiego, działającego z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej

W związku z przedłożoną nową wersją projektu ustawy o kontroli postępowania z substancjami zubożającymi warstwę ozonową (projekt z października 2000 r) pozwalam sobie poinformować, że opinia o zgodności przedmiotowego projektu ustawy z prawem Unii Europejskiej została wydana pismem z dnia 19 lipca 2000 roku, nr Sekr.Min.JSW/7365/2000/DHP-eb.

Ww. opinia zawierała szereg zastrzeżeń co do zgodności projektu ustawy z prawem Unii Europejskiej. W załączeniu przekazuję kopię ww. opinii.

Przedłożona, nowa wersja projektu ustawy wprowadza zmiany, które usuwają wszelkie rozbieżności z prawem wspólnotowym, będące przedmiotem zastrzeżeń wyrażonych w opinii z dnia 19 lipca 2000 r. Powyższe stwierdzenie pozwala mi na wyrażenie następującej opinii:

Projekt ustawy o kontroli postępowania z substancjami zubożającymi warstwę ozonową jest zgodny z prawem Unii Europejskiej

Z poważaniem,

Do uprzejmej wiadomości:

Pani Jolanta Rusiniak
p.o. Sekretarza Rady Ministrów

SEKRETARZ
KOMITET INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
Jacek Saryusz-Wolski

Sekr.Min.JSW / 735 /2000/DHP-cb

Warszawa, 19. 07.2000

Pan
Janusz Steinhoff
Wiceprezes Rady Ministrów
Minister Gospodarki

Opinia o zgodności projektu ustawy o kontroli postępowania z substancjami zubożającymi warstwę ozonową, z prawem Unii Europejskiej, wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494), przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Ministra Jacka Saryusz-Wolskiego, działającego z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej.

W związku z przedstawionym projektem ustawy o kontroli postępowania z substancjami zubożającymi warstwę ozonową (pismo nr PP-12/46/460/21/742w/00), pozwalam sobie przedstawić następującą opinię:

- I. Celem przedstawionego projektu ustawy jest ograniczenie negatywnego oddziaływania na stratosferyczną warstwę ozonową poprzez wprowadzenie kontroli postępowania z substancjami zubożającymi warstwę ozonową. Konieczność wprowadzenia do polskiego porządku prawnego instrumentów pozwalających na realizację powyższego celu wynika przede wszystkim ze zobowiązań wynikających z ratyfikowania przez Polskę Konwencji o ochronie warstwy ozonowej, podpisanej w Wiedniu w dniu 22 marca 1985 roku oraz Protokołu w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową, podpisanego w Montrealu w dniu 16 września 1987 roku (Dz.U. z 1992 r. nr 98 poz. 490 i 491). Powyższe akty prawa międzynarodowego wprowadzają mechanizmy stopniowego ograniczania i - docelowo - eliminacji produkcji i zużycia określonych substancji uznanych za zubożające warstwę ozonową.
- II. Począwszy od początku lat osiemdziesiątych Wspólnota Europejska stoi na stanowisku, iż emisja substancji zubożających warstwę ozonową poważnie uszkadza tę warstwę i - w związku z tym - uznaje za konieczne ograniczenie zarówno produkcji jak i używania ww.

substancji. W powyższym celu Wspólnota przyjęła Decyzję Rady 80/327/EWG z dnia 26 marca 1980 roku w sprawie chlorofluorków węgla w środowisku (Dz.Urz. WE Nr L 90, 03.04.1980) oraz Decyzję Rady 82/795/EWG z dnia 15 listopada 1982 roku w sprawie wzmocnienia środków zapobiegawczych dotyczących chlorofluorków węgla w środowisku (Dz.Urz. WE Nr L 329, 25.11.1982), wprowadzające kontrole w stosunku do dwóch z ww substancji (CFC 11 oraz CFC 12). W dniu 14 października 1988 roku Wspólnota przyjęła Decyzją Rady 88/540/EWG (Dz.Urz. WE Nr L 297, 31.10.1988) Konwencję Wiedeńską oraz - Decyzją Rady 91/690/EWG z dnia 12 grudnia 1991 roku w sprawie przyjęcia poprawki do Protokołu Montrealskiego w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową, uchwalone przez strony Protokołu w Londynie w czerwcu 1990 roku (Dz.Urz. WE Nr L 377, 31.12.1991) i Decyzją Rady 94/68/EWG z dnia 2 grudnia 1993 roku w sprawie przyjęcia poprawki do Protokołu Montrealskiego w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową (Dz.Urz. WE Nr L 33, 07.02.1994) - poprawki do Protokołu Montrealskiego, wprowadzające obniżenie dopuszczalnych wskaźników substancji zubożających warstwę ozonową w produkcji oraz eksploatacji. W celu implementacji szerokiej regulacji ww. aktów prawa międzynarodowego, Wspólnota przyjęła Rozporządzenie Rady (EWG) Nr 594/91 z dnia 4 marca 1991 roku w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową (Dz.Urz. WE Nr L 67, 14.03.1994). Wobec konieczności doprecyzowania szeregu norm, sformułowanych w ww. rozporządzeniu, Wspólnota wydała Rozporządzenie Rady (EWG) Nr 3093/94 z dnia 15 grudnia 1994 roku w sprawie substancji niszczących warstwę ozonową (Dz.Urz. WE Nr L 333, 22.12.1994), które jest obecnie wiążącą podstawą regulacji w obszarze wyznaczonym jego zakresem przedmiotowym.

- III.
1. Przedstawiony projekt ustawy pozostaje – co do zasady – w zgodności z regulacją ww. Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 3093/94. W szczególności, projekt przewiduje wprowadzenie systemu zakazów, nakazów i ograniczeń dotyczących produkcji, obrotu oraz wykorzystywania substancji kontrolowanych oraz towarów zawierających te substancje. Powyższy system kontroli oparty został o instytucję zezwolenia na dokonanie jednej z ww. czynności, wydawanego przez ministra właściwego do spraw gospodarki na wniosek zainteresowanego podmiotu, w drodze decyzji (art. 25 projektu).
  2. Zgodnie z zaproponowanym brzmieniem Rozdziału 9 przedstawionego projektu ustawy (art. 38 – 40), podejmowanie produkcji, a także czynności związanych z obrotem z zagranicą lub wprowadzaniem do obrotu krajowego substancji kontrolowanych bądź towarów pozyskanych z naruszeniem zakazów sformułowanych w projekcie ustawy, podlega karze grzywny, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 3. Sankcje kame dotyczą również dokonywania ww. czynności z udziałem substancji kontrolowanych

pozyskanych z naruszeniem zakazów określonych w projekcie, jak również braku wywiązywania się z obowiązku prowadzenia ich ewidencji. Powyższa regulacja stanowi realizację dyspozycji sformułowanej w art. 19 Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 3093/94, zobowiązującego państwa członkowskie do określenia sankcji penalizujących czynności sprzeczne z jego regulacją bądź z regulacją prawa krajowego, przyjętą w celu ich implementacji.

IV. 1. Zgodnie z brzmieniem art. 20 ust. 3 przedstawionego projektu ustawy, wytwarzający odpady ma obowiązek odzyskać substancje kontrolowane zawarte w będących odpadami urządzeniach chłodniczych, klimatyzacyjnych, gaśniczych a także zawierających rozpuszczalniki, celem poddania ich oczyszczeniu i powtórnemu użyciu lub unieszkodliwieniu. Ww. art. 20 stanowi realizację wymogu sformułowanego w art. 14 Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 3093/94, zgodnie z którym substancje kontrolowane zawarte w ww. odpadach powinny podlegać odzyskaniu lub unieszkodliwieniu. Powyższe czynności powinny być wykonywane z uwzględnieniem regulacji dotyczącej odpadów, tj. przepisów Dyrektywy Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 roku w sprawie odpadów (Dz.Urz. WE Nr L 194, 25.07.1975)¹. Na gruncie ustawodawstwa polskiego kwestie dotyczące sposobu postępowania z odpadami uregulowane zostały przepisami ustawy z dnia 27 czerwca 1997 roku o odpadach (Dz.U. nr 96, poz. 592). Problematyka szczegółowych przepisów ww. ustawy, jak również poziom jej zgodności z ww. regulacją prawa wspólnotowego, mimo iż wpływa na poprawność realizacji postanowień przedstawionego projektu ustawy nie należy do jego zakresu przedmiotowego i – w konsekwencji - nie podlega dalszej analizie.

2. W powyższym zakresie należy jednak podkreślić, iż przedstawiony projekt ustawy nie wprowadza definicji pojęcia *wydobycia (recovery)*, *recyklicacji (recycling)* oraz *regeneracji (reclamation)*, mimo iż ww. art. 20 wprowadza obowiązek dokonywania tych czynności. Zgodnie z brzmieniem art. 2 Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 3093/94, pojęcie *wydobycia* oznacza gromadzenie i przechowywanie substancji kontrolowanych z, przykładowo, maszyn, sprzętu i obudowy bezpieczeństwa podczas obsługi technicznej lub przedlikwidacyjnej. Przez pojęcie *recyklicacji* rozumie się – na gruncie regulacji ww. rozporządzenia – powtórne użycie odzyskanej substancji kontrolowanej po przeprowadzeniu podstawowych procesów oczyszczania, takich jak filtrowanie i osuszanie. W przypadku czynników chłodniczych, *recyklicacja* obejmuje zazwyczaj powtórne umieszczenie ich w urządzeniu. Pojęcie *regeneracji* oznacza natomiast przetwarzanie i wzbogacanie substancji kontrolowanej za

¹ Substancje kontrolowane należą w przeważającej mierze do kategorii Q13, w rozumieniu Załącznika I do Dyrektywy Rady 75/442/EWG, tj. do kategorii obejmującej wszelkie materiały, substancje oraz produkty, których użycie zostało prawnie zakazane.

pomocą takich procesów jak filtrowanie, osuszanie, destylacja i obróbka chemiczna w celu przywrócenia substancji do określonego standardu eksploatacji.

3. Uwzględnienie ww. definicji wydaje się szczególnie istotne ze względu na fakt, iż zostały one sformułowane na potrzeby Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 3093/94 (np. definicja pojęcia *wydobycia*) bądź nie występują w powyższym kontekście w innych aktach wspólnotowego prawa wiążącego w analizowanym obszarze (np. pojęcie *regeneracji*) i – w konsekwencji – powinny być rozumiane zgodnie ze znaczeniem nadanym im w jego przepisach. W przeciwnym wypadku, zgodnie z systemowym charakterem polskiej regulacji w obszarze ochrony środowiska, powyższe pojęcia podlegać będą interpretacji zgodnie z przepisami ustawy z dnia 27 czerwca 1997 roku o odpadach (Dz.U. Nr 96, poz. 592 z 1997 roku), oraz – z docelowego punktu widzenia, jakim jest zapewnienie pełnej zgodności ustawodawstwa polskiego z ww. regulacją wspólnotową – zgodnie z przepisami projektu ustawy o ochronie środowiska oraz ustawy o odpadach (projekty z dnia 14 marca 2000 roku przekazane przez Ministra Środowiska pismem nr DOŚ-0210-0404/0324/2000/JCz z dnia 15 marca 2000 roku). W szczególności, nieuprawnione wydaje się być stwierdzenie o wystarczającej realizacji powyższego zobowiązania poprzez częściowe włączenie definicji sformułowanych w art. 2 Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 3093/94 bezpośrednio do brzmienia przepisów Rozdziału 5 przedstawionego projektu ustawy.

4. Zgodnie z dyspozycją art. 7 przedstawionego projektu rozporządzenia, Minister właściwy do spraw gospodarki może, w drodze decyzji, zezwolić na obrót substancjami kontrolowanymi z państwami nie będącymi Stronami Protokołu Montrealskiego oraz jego Poprawek, jednakże spełniającymi wszystkie wymagania wynikające z ww. aktów prawa międzynarodowego. Powyższa dyspozycja pozostaje w zgodności z regulacją art. 12 Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 3093/94, dopuszczającą upoważnienie do dokonywania powyższego obrotu za zgodą Komisji Europejskiej. W powyższym kontekście należy mieć jednak na uwadze, by stosowne upoważnienia miało charakter wyjątkowy.

V 1. Zgodnie z zaproponowanym brzmieniem art. 3 ust. 1 przedstawionego projektu ustawy, zakazuje się produkcji substancji kontrolowanych wymienionych w załącznikach, z wyjątkiem tetrachlorku węgla. Powyższe wyłączenie tetrachlorku z ogólnego zakazu produkcji substancji kontrolowanych pozostaje w zgodności z przepisem art. 3 pkt 4 Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 3093/94, zgodnie z którym producent może zostać upoważniony do wytwarzania tetrachlorku węgla w celu realizacji potrzeb, o których mowa w stosownym zezwoleniu. Komisja Europejska określa corocznie krąg podmiotów uprawnionych do produkcji tetrachlorku, jak również potrzeby, dla zaspokojenia których może być ona prowadzona.

2. W art. 4 przedstawionego projektu ustawy określone zostały warunki dopuszczalności produkcji tetrachlorku węgla. Warunkiem koniecznym dla jej wykonywania jest uzyskanie zezwolenia, wydawanego w przypadku, gdy zaistnieje jedna z pięciu enumeratywnie wymienionych przesłanek uzasadniających jej produkcję, obejmujących:

- potrzeby krajów rozwijających się, którym przyznano 10-letni okres opóźnienia w realizacji zaleceń Protokołu Montrealskiego i Poprawek Londyńskich,
- produkcję jako substancji nieodzownego zużycia
- produkcję z przeznaczeniem na cele laboratoryjne i analityczne
- w celu zastosowania jako substratu do produkcji innych substancji, odmiennych w strukturze chemicznej,
- w celu zastosowania jako czynnika ułatwiającego niektóre procesy chemiczne

3. Zgodnie z brzmieniem art. 3 pkt 4 Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 3093/94, producent może zostać upoważniony przez kompetentne organy państwa członkowskiego do produkcji tetrachlorku węgla w celu zaspokojenia licencjonowanych potrzeb użytkowników, określonych na podstawie Decyzji Stron Protokołu Montrealskiego nr IV/25. W świetle przepisu ww. decyzji, podjęcie produkcji ww. substancji może być uzasadnione – co do zasady – jedynie w przypadku istnienia istotnej potrzeby jej użycia. Pojęcie *istotnej potrzeby* obejmuje sytuacje, gdy użycie tetrachlorku węgla jest niezbędne dla zdrowia oraz bezpieczeństwa społeczeństwa i gdy nie stwierdza się technicznej bądź ekonomicznej możliwości zastąpienia go inną substancją, której zastosowanie byłoby akceptowalne z punktu widzenia ochrony środowiska naturalnego. Zgodnie z brzmieniem Decyzji Stron Protokołu Montrealskiego nr X/6, znajdującej odzwierciedlenie w proponowanej regulacji art. 3 pkt 2 (ii) projektu Rozporządzenia Rady zmieniającego Rozporządzenie (EWG) nr 3093/94 (COM 2000/0096), ustalone będą na poziomie Wspólnoty w stosunku rocznym dopuszczalne limity produkcji tetrachlorku węgla do produkcji inhalatorów. Regulacja art. 3 pkt 8 Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 3093/94, dopuszcza natomiast produkcję tetrachlorku węgla na potrzeby krajów rozwijających się, którym przyznano 10-letni okres przejściowy na podstawie art. 5 Protokołu Montrealskiego. Ponadto, Decyzją Stron Protokołu Montrealskiego nr X/19 katalog przypadków uzasadniających dopuszczalność produkcji tetrachlorku węgla rozszerzony został o przypadki konieczności ich użycia na cele laboratoryjne i analityczne. Trzy pierwsze przesłanki dopuszczalności produkcji tetrachlorku węgla znajdują zatem odzwierciedlenie w przepisach Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 3093/94.

4. Wątpliwości budzi jednak dopuszczenie produkcji tetrachlorku węgla w celu zastosowania jako substratu do produkcji innych substancji, odmiennych w strukturze chemicznej oraz w

celu zastosowania jako czynnika ułatwiającego niektóre procesy chemiczne. W powyższym względnie należy wskazać na regulację art. 3 pkt 9 oraz 10 Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 3093/94, w świetle której kompetentne władze państwa członkowskiego mogą upoważnić producenta do przekroczenia obliczonych poziomów produkcji tetrachlorku węgla w celu zaspokojenia istotnych przypadków użycia tej substancji na jego własną prośbę, bądź w celu usprawnienia przemysłu na obszarze zainteresowanego państwa członkowskiego. Powyższe władze zobowiązane są do wcześniejszego powiadomienia Komisji Europejskiej o zamiarze wydania stosowanego upoważnienia. W braku skorzystania przez państwo członkowskie z powyższej możliwości zwiększenia produkcji tetrachlorku węgla na podstawie zgłoszonego zapotrzebowania, dopuszczalne jest wyłącznie użycie w ww. celach tych ilości substancji kontrolowanej, które zostały już wprowadzone do obrotu (por. art. 15 pkt 3 i 4 Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 3093/94).

5. Zgodnie z brzmieniem art. 26 przedstawionego projektu ustawy, w zezwoleniu na obrót z zagranicą oraz produkcję substancji kontrolowanych minister właściwy do spraw gospodarki, jako organ właściwy do jego wydania, określa dozwoloną wielkość produkcji, importu lub eksportu substancji kontrolowanej lub mieszaniny zawierającej taką substancję oraz dozwolony zakres użytkowania takiej substancji lub jej mieszaniny. Należy w tym miejscu podkreślić, iż – w świetle regulacji art. 3 oraz art. 4 Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 3093/94 – w odniesieniu do sytuacji objętych Decyzją nr IV/25, o której mowa powyżej, zezwolenia na dokonanie powyższych czynności, określające dopuszczalne cele ich podejmowania oraz ilości, których one dotyczą, określa Komisja Europejska w odniesieniu do poszczególnych kategorii substancji kontrolowanych. Ponadto, w zakresie pozostałych sytuacji, jak zostało podkreślone w poprzedzającym punkcie niniejszej opinii, kompetentne władze mają obowiązek powiadomić Komisję o zamiarze wydania upoważnienia (tu: zezwolenia). Ponadto, prawo wspólnotowe wskazuje maksymalne limity rozszerzenia dopuszczalnej produkcji. Tytułem ilustracji powyższego wskazania przywołać można Decyzję Komisji 2000/22/WE z dnia 16 grudnia 1999 roku w sprawie ilości substancji kontrolowanych dozwolonych na istotne potrzeby Wspólnoty w 2000 roku w rozumieniu Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 3093/94 w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową (Dz.Urz. WE Nr L 007, 12.01.2000), określającą powyższe wskaźniki na rok bieżący.

VI. 1. Zgodnie z brzmieniem art. 2 projektu ustawy, będącego przedmiotem niniejszej opinii, przez pojęcie *substancji kontrolowanej* rozumie się substancję lub jej izomery występującą samodzielnie lub w mieszaninach, objętą przepisami projektu ustawy, z wyłączeniem substancji lub jej izomerów zawartej w produkcie innym niż pojemnik do jej transportowania lub przechowywania. Powyższa definicja pozostaje w zgodności z definicją ww. pojęcia.

sformułowaną w art. 1 pkt 4 Protokołu Montrealskiego, zgodnie z brzmieniem którego "substancja kontrolowana oznacza substancje wymienione na liście zamieszczonej w Załączniku A do ww. Protokołu, bez względu na to, czy występują one samodzielnie czy w mieszaninie, wyłączając jednak te substancje lub ich mieszaniny, które zawarte są w produkcie innym niż pojemnik używany do transportu lub przechowywania tych substancji". Należy zatem uznać, iż projektowana ustawa wskazuje na katalog substancji podlegających kontroli pokrywający się z ww. regulacją o charakterze międzynarodowym.

2. Rozporządzenie Rady (EWG) Nr 3093/94, o którym mowa powyżej, wprowadza jednak własną definicję *substancji kontrolowanej*, wiążącą w obszarze regulacji wspólnotowej. Zgodnie z brzmieniem definicji art. 2 Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 3093/94, *substancje kontrolowane* oznaczać będą enumeratywnie wymienione grupy substancji oraz ich izomerów, czyste bądź w postaci mieszaniny. Z zakresu ww. pojęcia wyłącza się jednak wszystkie substancje kontrolowane, które są zawarte w innym produkcie niż pojemnik przeznaczony do ich transportowania lub przechowywania, jak również nieznaczne ilości każdej z kontrolowanych substancji, pochodzące z niezamierzonej lub przypadkowej produkcji w procesie produkcji, z materiału podawanego, który nie uległ reakcji lub z użycia czynnika przetwarzania obecnego w substancjach chemicznych w postaci śladowego zanieczyszczenia, lub z tego, co wydzielą się podczas procesu produkcyjnego lub przeladunku (or insignificant quantities of any controlled substance, originating from inadvertent or coincidental production during a manufacturing process, from unreacted feedstock, or from use as a processing agent which is present in chemical substances as trace impurities, or that is emitted during product manufacture or handling). Z analizy porównawczej zakresów ww. definicji wynika, iż definicja zaproponowana w przedłożonym projekcie ustawy wyznacza znacznie szerszy krąg substancji poddanych reżimowi szczególnego nadzoru i kontroli niż zacytowana powyżej definicja wspólnotowa. Z przeprowadzonej analizy wynika bowiem, iż - na gruncie przedstawionego projektu ustawy - zakazom w zakresie produkcji, obrotu oraz wykorzystywania podlegają wszystkie substancje wymienione w załączniku do ww. projektu, bez względu na ilość ich występowania (nieznaczne ilości) oraz źródło pochodzenia (np. niezamierzona lub przypadkowa produkcja), tj. również te substancje, które zostały wyłączone *expressis verbis* z zakresu definicyjnego tego pojęcia na gruncie definicji art. 2 Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 3093/94.

3. Jak zostało podkreślone powyżej, zakres zastosowania przedstawionego projektu ustawy obejmuje większą ilość substancji niż jest to wskazane w ww. regulacji prawa wspólnotowego. Konsekwencją powyższej niezgodności jest fakt, iż substancje kontrolowane, występujące np. w nieznacznym ilościach, podlegać będą pełnej procedurze kontroli i

nadzoru, podczas gdy – w świetle przepisów Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 3093/94 w zw. z art. 28 Traktatu Ustanawiającego Wspólnotę Europejską – podlegać powinny ogólnym zasadom swobodnego przepływu towarów na terytorium Wspólnoty. W świetle bowiem orzeczenia Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości w sprawie *Komisja przeciw Włochom* (sprawa nr 7/68 z 1968 roku), przez pojęcie *towaru* należy rozumieć każdy produkt, który posiada wartość wymierną w pieniądzu i który może stać się przedmiotem transakcji o charakterze komercyjnym.

4. Powyższe rozszerzenie definicji *substancji kontrolowanej* i – co za tym idzie – poddanie obrotu jej nieznacznych ilości szczegółowym warunkom przewidzianym w ww. projekcie ustawy, skutkuje ograniczeniem ilościowym w produkcji i obrocie ww. substancji. Zgodnie bowiem z brzmieniem art. 26 projektu ustawy, w zezwoleniu określa się dozwoloną wielkość produkcji, importu lub eksportu substancji kontrolowanej oraz dozwolony zakres użytkowania takiej substancji lub jej mieszaniny. Zgodnie natomiast z brzmieniem art. 28 Traktatu Ustanawiającego Wspólnotę Europejską, zakazane są między państwami członkowskimi ograniczenia ilościowe (*quantitative restrictions*) w przywozie oraz wszelkie inne środki wywierające podobny skutek (*measures having equivalent effect*). Ograniczenia ilościowe zdefiniowane zostały szeroko w orzeczeniu Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości w sprawie *Geddo przeciw Ente Nazionale Risi* (sprawa nr 2/73 z 1973 roku), jako środki, które oznaczają pełną lub częściową redukcję importu, eksportu bądź tranzytu towarów między państwami członkowskimi Wspólnoty. Pojęcie „środka wywierającego podobny skutek” obejmuje natomiast, zgodnie z orzeczeniem w sprawie *Dassonville* (sprawa nr 8/74 z 1974 roku), każdą regulację handlową państw członkowskich, która może bezpośrednio lub pośrednio, rzeczywiście lub potencjalnie przeszkodzić w handlu na obszarze Wspólnoty. Powyższe orzeczenie nawiązuje do definicji ww. środków, sformułowanej w art. 3 Dyrektywy Komisji 70/50/EWG z 22 grudnia 1969 r. w sprawie zniesienia środków o skutku ekwiwalentnym do ograniczeń ilościowych w imporcie nie przewidzianych przez inne przepisy wydane na mocy Traktatu Ustanawiającego Wspólnotę Europejską (Dz.Urz. WE Nr L 13, 19.01.1970). Nie ulega wątpliwości, iż poddanie możliwości wprowadzenia do obrotu handlowego nieznacznej ilości substancji kontrolowanej obowiązkowi wynikającemu z regulacji przedstawionego projektu ustawy, m.in. z jej art. 26, może – ze względu na konieczność uzyskania zezwolenia na produkcję, import oraz eksport - wpłynąć na swobodny dostęp na rynek krajowy ww. substancji wytworzonych na terytorium państw członkowskich Wspólnoty

5. W sprawie *Cassis de Dijon* (sprawa nr 120/78 z 1979), Europejski Trybunał Sprawiedliwości stwierdził, iż środki wywierające podobny skutek, o których mowa w art. 28

Traktatu Ustanawiającego Wspólnotę Europejską, należy interpretować jako niedopuszczalne przeszkody w swobodnym przepływie towarów, jeśli są one konsekwencją stosowania krajowych przepisów ustanawiających wymagania stawiane towarom z innych państw członkowskich, w których są one wytwarzane i sprzedawane zgodnie z prawem wewnętrznym tych państw, nawet jeśli przepisy ustanawiające takie wymagania stosuje się bez względu na pochodzenie towaru, chyba że ich zastosowanie można uzasadnić celem m.in. ochrony interesu publicznego, mającym pierwszeństwo w stosunku do zasady swobodnego przepływu towarów. W sprawie *Keck* (sprawy połączone nr C-267/91 oraz C-268/91 z 1993 roku), Europejski Trybunał Sprawiedliwości dokonał rozróżnienia środków prawa krajowego wywierających podobny skutek do ograniczenia ilościowego na środki, które dotyczą samego towaru (w tym m.in. jego składu) oraz na dotyczące sposobów jego sprzedaży. Środki pierwszego rodzaju stanowią naruszenie art. 28 Traktatu Ustanawiającego Wspólnotę Europejską i mieszczą się w pojęciu środków równoważnych ograniczeniom ilościowym, nawet jeśli stosowane są bez względu na pochodzenie towaru, chyba że pojawią się względy interesu ogólnego, które przeważają nad zasadą swobodnego przepływu towarów. Środki drugiego typu nie muszą być za takie uznane pod warunkiem, że stosowane będą zarówno do towarów wytwarzanych w kraju jak i do towarów importowanych oraz że pod względem prawnym i faktycznym w ten sam sposób wpływają na sposób ich sprzedaży.

6. Powyższe stwierdzenia oznaczają, iż zakaz sformułowany w art. 28 Traktatu Ustanawiającego Wspólnotę Europejską odnosi się nie tylko do przepisów krajowych, które dyskryminują *expressis verbis* towary importowane lecz również do przepisów, które ograniczają ich przepływ poprzez formułowanie wymagań odmiennych od zasad obrotu, stosowanych w państwie pochodzenia tych towarów. Obowiązek uzyskania zezwolenia, jako warunku wprowadzenia do obrotu handlowego niewielkich ilości substancji kontrolowanych, nie wprowadza różnicowania w zakresie ich pochodzenia. Dopuszczalność ww. obowiązku uzależniona będzie zatem od możliwości uzasadnienia konieczności jego wprowadzenia w oparciu o m.in. klauzulę ochrony zdrowia i życia potencjalnych użytkowników ww. substancji oraz ochrony środowiska.

7. Klauzula interesu publicznego została sformułowana w art. 30 Traktatu Ustanawiającego Wspólnotę Europejską, zgodnie z brzmieniem którego państwa członkowskie mogą ustanowić zakaz lub ograniczenia przywozu, wywozu lub tranzytu towarów, które uzasadnione są względami m.in. ochrony środowiska. W świetle orzecznictwa Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości, kwestie ochrony środowiska są jednymi z fundamentalnych celów Wspólnoty, które mogą uzasadniać odstępstwa od zasady swobodnego przepływu towarów (orzeczenie w sprawie *ADBHU*, sprawa nr 240/83 z 1985 roku).

8. W związku z przedstawionym powyżej orzecznictwem Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości, Komisja wydała w dniu 3 października 1980 roku Komunikat (Dz. Urz. WE Nr C 256/2), w którym po raz pierwszy sformułowana została zasada wzajemnego uznawania przez państwa członkowskie ich wewnętrznych regulacji prawnych (tu: dotyczących dopuszczenia do obrotu niewielkich ilości substancji zubożających warstwę ozonową), w tym m.in. dopuszczenia do obrotu towarów. W Komunikacie, o którym mowa powyżej, Komisja stwierdza, iż sformułowana powyżej zasada wzajemnego uznawania krajowych regulacji prawnych doznaje wyjątku w przypadku, gdym wprowadzony środek restrukturywny jest niezbędny, odpowiedni oraz proporcjonalny w stosunku do celu, którego osiągnięciu ma on służyć. Należy w tym miejscu podkreślić, iż poddanie możliwości wprowadzenia na rynek polski nieznacznych ilości substancji kontrolowanych obowiązkowi uzyskania zezwolenia służy zapewnieniu realizacji zasady ochrony środowiska, a przede wszystkim stratosferycznej warstwy ozonowej. Konieczność uzyskania zezwolenia jako warunek konieczny dla wprowadzenia ww. substancji na rynek nie oznacza ponadto celowego ograniczenia importu ww. substancji, zmierzającego do ochrony krajowego rynku ich wytwarzania lecz zamknięcie dostępu na rynek substancjom stwarzającym zagrożenie wyrządzenia szkód środowiskowych. Powyższy zabieg wydaje się spełniać wymóg proporcjonalności, sformułowany m.in. w sentencji orzeczenia Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości w sprawie *Komisja przeciw Niemcom* (sprawa nr 1227 z 1987 roku). Nie wydaje się jednak by miał on charakter ograniczenia o charakterze niezbędnym dla osiągnięcia celu środowiskowego, o którym mowa powyżej. Należy bowiem podkreślić, iż niewielkie ilości substancji kontrolowanych, które będą spełniać kryteria definicji *odpadu niebezpiecznego*, w rozumieniu przepisów Dyrektywy Rady 91/689/EWG z dnia 12 grudnia 1991 roku w sprawie odpadów niebezpiecznych (Dz.Urz. WE Nr L 377, 31.12.1991), podlegać będą jej szczegółowej regulacji. Te substancje kontrolowane, które nie będą mieścić się w zakresie zastosowania ww. regulacji prawa wspólnotowego, podlegać będą natomiast ogólnym warunkom postępowania z odpadami, sformułowanymi w przepisach Dyrektywy Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 roku w sprawie odpadów (Dz.Urz. WE Nr L 194, 25.07.1975). Należy zatem stwierdzić, iż nie wydaje się, by poddanie nieznacznych ilości substancji kontrolowanych, pochodzących z niezamierzonej lub przypadkowej produkcji w procesie produkcji, z materiału podawanego, który nie uległ reakcji lub z użycia czynnika przetwarzania obecnego w substancjach chemicznych w postaci śladowego zanieczyszczenia, lub z tego, co wydziela się podczas procesu produkcyjnego lub przetłokunku, szczegółowym warunkom dotyczącym ograniczeń ich produkcji, obrotu oraz wykorzystywania, przewidzianym w ww. regulacjach, było dopuszczalne z punktu widzenia swobodnego przepływu powyższych substancji na terytorium Wspólnoty.

VII. Problematyka ochrony warstwy ozonowej należy do obszaru negocjacyjnego „środowisko”.
W świetle stanowiska negocjacyjnego w ww. obszarze, Polska w pełni realizuje wymagania zawarte w Decyzji Rady 88/540/EWG i częściowo wymagania zawarte w Rozporządzeniu Rady (EWG) Nr 3093/94. Ze względu na fakt, iż ww. rozporządzenie wprowadza przyspieszony w stosunku do zobowiązań wynikających z ratyfikacji Konwencji Wiedeńskiej w sprawie ochrony warstwy ozonowej oraz Protokołu Montrealskiego, harmonogram wycofywania z użytkowania niszczących warstwę ozonową HCFC i bromku metylu, Polska nie będzie w stanie wypełniać od dnia 31 grudnia 2002 roku zobowiązań określonych w jego harmonogramie. Ze względu na problemy ekonomiczne przedsiębiorstw stosujących substancje kontrolowane, spodziewane w związku z wycofaniem ze stosowania HCFC i bromku metylu, Polska występuje o 3-letni okres przejściowy, który trwać będzie do dnia 31 grudnia 2005 roku dla wykonywania postanowień Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 3093/94 w zakresie stosowania ww. substancji. Ponadto, zobowiązania dotyczące licencji oraz obowiązkowej sprawozdawczości, dotyczące jedynie państw członkowskich Wspólnoty, uwzględnione zostaną z chwilą uzyskania przez Polskę członkostwa w Unii Europejskiej.

VIII. W konkluzji pozwalam sobie stwierdzić, iż przedstawiony projekt ustawy o kontroli postępowania z substancjami zubożającymi warstwę ozonową nie jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem,

Do uprzejmej wiadomości:
Pan Aleksander Proksa
Sekretarz Rady Ministrów

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA GOSPODARKI**

z dnia ..... 2000 r.

w sprawie określenia ilości tetrachlorku węgla dozwolonych do wykorzystania dla celu eksportu do państw uznanych za rozwijające się, listy technologii, w których tetrachlorek węgla może być używany w celu zastosowania jako czynnik ułatwiający niektóre procesy chemiczne oraz wzoru dokumentu służącego do ewidencjonowania produkcji tetrachlorku węgla i sposobu jego wykorzystania

Na podstawie art. 8 ust. 4 ustawy z dnia ..... 2000 r. o postępowaniu z substancjami zubożającymi warstwę ozonową (Dz. U. Nr....., poz. ....) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Określa się ilość tetrachlorku węgla dozwoloną w ciągu roku do produkcji przeznaczonej do wywozu za granicę do państw Stron Protokołu Montrealskiego i Poprawek Londyńskich uznanych przez umowy międzynarodowe, o których mowa w art. 1 do ustawy, za kraje rozwijające się, które mają przyznany 10-letni okres opóźnienia w realizacji zaleceń Protokołu, stanowiącą załącznik nr 1 do rozporządzenia.

§ 2.

Określa się listę technologii, w których tetrachlorek węgla może być stosowany jako czynnik ułatwiający procesy chemiczne, stanowiącą załącznik nr 2 do rozporządzenia.

§ 3.

Określa się wzór dokumentu służącego do ewidencjonowania produkcji tetrachlorku węgla oraz sposobu jego wykorzystania, stanowiący załącznik nr 3 do rozporządzenia

§ 4.

Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTER GOSPODARKI

**Załączniki do rozporządzenia Ministra Gospodarki
z dnia ..... 2000 r. (poz. ...)**

Załącznik nr 1

Ilość tetrachloru węgla dozwolona w ciągu roku do produkcji przeznaczonej do wywozu za granicę do państw Stron Protokołu Montrealskiego i Poprawek Londyńskich uznanych przez umowy międzynarodowe, o których mowa w art. 1 do ustawy, za kraje rozwijające się, które mają przyznany 10-letni okres opóźnienia w realizacji zaleceń Protokołu wynosi 594 tony ODP.

**LISTA TECHNOLOGII, W KTÓRYCH TETRACHLOREK WĘGLA
MOŻE BYĆ STOSOWANY JAKO
CZYNNIK UŁATWIAJĄCY NIEKTÓRE PROCESY CHEMICZNE**

1. Produkcja chloru i sody kaustycznej.
2. Proces chlorokauczuku.
3. Produkcja endosulfanu (insektycyd).
4. Produkcja ibuprofenu (farmaceutyk).
5. Produkcja dikofolu (insektycyd).
6. Produkcja chlorosulfonowanych poliolefin.
7. Produkcja polifenylotereftalamidu.
8. Produkcja kauczuku butadienowo-styrenowego.
9. Produkcja chloroparafiny.
10. Produkcja ketotifenu (farmaceutyk).
11. Produkcja anticolu (farmaceutyk).
12. Produkcja disulfiramu (farmaceutyk).
13. Produkcja substancji tralomethrine (insektycyd).
14. Produkcja chlorowodoru bromoheksyny.
15. Produkcja substancji diclofenac sodium.
16. Produkcja substancji cloxacilin.
17. Produkcja fenyloglicyny.
18. Produkcja monoazotanu izosorbidu.
19. Produkcja omeprazolu.

UZASADNIENIE

Wprowadzone rozporządzeniem ilości tetrachlorku węgla dozwolone w ciągu roku do produkcji w celu eksportu do państw - stron Protokołu Montrealskiego i jego Poprawek, uznanych za kraje rozwijające się, o 10-letnim przyznanym okresie opóźnienia w realizacji zaleceń Protokołu, wynika z odpowiednich decyzji stron Protokołu.

Proponowana lista technologii jest odpowiednikiem listy zawartej w aneksie do decyzji stron Protokołu. Wzory dokumentów uwzględniają dane niezbędne do kontroli produkcji i sposobu wykorzystania tetrachlorku węgla oraz raportowania do Sekretariatu Ozonowego.

**OBWIESZCZENIE
MINISTRA ŚRODOWISKA**

z dnia ..... 2000 r.

**w sprawie ogłoszenia listy państw będących stronami Protokołu
Montrealskiego i jego Poprawek oraz listy państw nie będących stronami
Protokołu Montrealskiego, współczynnika ODP, harmonogramu redukcji
zużycia oraz poziomu zużycia substancji kontrolowanych.**

Na podstawie art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia ..... 2000 r. o postępowaniu z substancjami zubożającymi warstwę ozonową ogłasza się:

- 1) listę państw będących Stronami Protokołu Montrealskiego stanowiącą załącznik nr 1 do obwieszczenia,
- 2) listy państw będących Stronami Protokołu Montrealskiego wraz z określonymi poprawkami, stanowiące załączniki nr 2, 3 i 4 do obwieszczenia,
- 3) współczynnik ODP obowiązujący dla poszczególnych substancji kontrolowanych, stanowiący załącznik nr 5 do obwieszczenia,
- 4) obowiązujący harmonogram redukcji zużycia substancji kontrolowanych, stanowiący załącznik nr 6 do obwieszczenia,
- 5) dozwolony w danym roku poziom zużycia poszczególnych substancji kontrolowanych, stanowiący załącznik nr 7 do obwieszczenia,
- 6) listę państw będących Stronami Protokołu Montrealskiego i Poprawek Londyńskich, uznanych za rozwijające się, które mają przyznany 10-letni okres opóźnienia w realizacji zaleceń Protokołu, stanowiącą załącznik nr 8 do obwieszczenia.

MINISTER ŚRODOWISKA

Załącznik nr 1

**LISTA PAŃSTW BĘDĄCYCH STRONAMI PROTOKOŁU
MONTREALSKIEGO**

1. Albania	41. Federalna Republika Jugosławii (Serbia i Czarnogóra)
2. Algieria	42. Fidzi
3. Angola	43. Filipiny
4. Antigua i Barbada	44. Finlandia
5. Arabia Saudyjska	45. Francja
6. Argentyna	46. Gabon
7. Armenia	47. Gambia
8. Australia	48. Ghana
9. Austria	49. Grecja
10. Azerbejdżan	50. Grenada
11. Bahamy	51. Gruzja
12. Bahrajn	52. Gujana
13. Bangladesz	53. Gwatemala
14. Barbados	54. Gwinea
15. Belgia	55. Haiti
16. Belize	56. Hiszpania
17. Benin	57. Holandia
18. Białoruś	58. Honduras
19. Boliwia	59. Indie
20. Bośnia i Hercegowina	60. Indonezja
21. Botswana	61. Iran
22. Brazylia	62. Irlandia
23. Brunei	63. Islandia
24. Bułgaria	64. Izrael
25. Burkina Faso	65. Jamajka
26. Burundi	66. Japonia
27. Chile	67. Jemen
28. Chiny	68. Jordania
29. Chorwacja	69. Kamerun
30. Cypr	70. Kanada
31. Czad	71. Katar
32. Czechy	72. Kazachstan
33. Dania	73. Kenia
34. Dominika	74. Kiribati
35. Dominikana	75. Kolumbia
36. Dżibuti	76. Komory
37. Egipt	77. Kongo
38. Ekwador	78. Kongo Demokratyczne
39. Estonia	79. Koreańska Republika Ludowo-Demokratyczna
40. Etiopia	80. Kostaryka
	81. Kuba
	82. Kuwejt

83. Kirgistan
84. Lamahiria
85. Laos
86. Liban
87. Lesotho
88. Liberia
89. Lichtenstein
90. Litwa
91. Luksemburg
92. Łotwa
93. Macedonia
94. Madagaskar
95. Malawi
96. Malediwy
97. Malezja
98. Mali
99. Malta
100. Maroko
101. Mauretania
102. Mauritius
103. Meksyk
104. Mikronezja
105. Mołdawa
106. Monako
107. Mongolia
108. Mozambik
109. Myanmar
110. Namibia
111. Nepal
112. Niemcy (Republika Federalna Niemiec)
113. Niger
114. Nigeria
115. Nikaragua
116. Norwegia
117. Nowa Zelandia
118. Oman
119. Pakistan
120. Panama
121. Papua-Nowa Gwinea
122. Paragwaj
123. Peru
124. Polska
125. Portugalia
126. Republika Korei
127. Republika Południowej Afryki
128. Republika Środkowoafrykańska
129. Rosja (Federacja Rosyjska)
130. Rumunia
131. Salwador
132. Samoa Zachodnie
133. Senegal
134. Szeszele
135. Singapur
136. Słowacja
137. Słowenia
138. Sri Lanka
139. St. Kitts&Nevis
140. St. Lucia
141. St. Vincent i Grenadyny
142. Stany Zjednoczone (USA)
143. Suazi (Swaziland)
144. Sudan
145. Surinam
146. Syria
147. Szwajcaria
148. Szwecja
149. Tajlandia
150. Tanzania
151. Tadżykistan
152. Togo
153. Tonga
154. Trynidad i Tobago
155. Tunezja
156. Turcja
157. Turkmenistan
158. Tuvalu
159. Uganda
160. Ukraina
161. Unia Europejska
162. Urugwaj
163. Uzbekistan
164. Vanuatu
165. Węgry
166. Wenezuela
167. Wielka Brytania
168. Wietnam
169. Włochy
170. Wybrzeże Kości Słoniowej
171. Wyspy Marshalla
172. Wyspy Salomona
173. Zambia
174. Zimbabwe
175. Zjednoczone Emiraty Arabskie

**LISTA PAŃSTW BĘDĄCYCH STRONAMI PROTOKOŁU
MONTREALSKIEGO I POPRAWEK DO NIEGO**

**STRONY POPRAWEK LONDYŃSKICH DO PROTOKOŁU
MONTREALSKIEGO**

1. Algieria	38. Grecja
2. Antigua i Barbada	39. Grenada
3. Arabia Saudyjska	40. Gujana
4. Argentyna	41. Gwinea
5. Australia	42. Haiti
6. Austria	43. Hiszpania
7. Azerbejdżan	44. Holandia
8. Bahamy	45. Indie
9. Bahrajn	46. Indonezja
10. Bangladesz	47. Iran
11. Barbados	48. Irlandia
12. Belgia	49. Islandia
13. Belize	50. Izrael
14. Benin	51. Jamajka
15. Białoruś	52. Japonia
16. Boliwia	53. Jordania
17. Botswana	54. Kamerun
18. Brazylia	55. Kanada
19. Bułgaria	56. Katar
20. Burkina Faso	57. Kenia
21. Chile	58. Kolumbia
22. Chiny	59. Komory
23. Chorwacja	60. Kongo
24. Cypr	61. Kongo Demokratyczne
25. Czechy	62. Koreańska Republika Ludowo- Demokratyczna
26. Dania	63. Kostaryka
27. Dominika	64. Kuba
28. Dżibuti	65. Kuwejt
29. Egipt	66. Kirgistan
30. Ekwador	67. Liban
31. Estonia	68. Liberia
32. Fidżi	69. Lichtenstein
33. Filipiny	70. Litwa
34. Finlandia	71. Luksemburg
35. Francja	72. Łotwa
36. Gambia	73. Macedonia
37. Ghana	

74. Malawi
75. Malediwy
76. Malezja
77. Mali
78. Malta
79. Maroko
80. Mauritius
81. Meksyk
82. Monako
83. Mongolia
84. Mozambik
85. Myanmar
86. Namibia
87. Nepal
88. Niemcy (Republika Federalna Niemiec)
89. Niger
90. Nikaragua
91. Norwegia
92. Nowa Zelandia
93. Oman
94. Pakistan
95. Panama
96. Papua-Nowa Gwinea
97. Paragwaj
98. Peru
99. Polska
100. Portugalia
101. Republika Korei
102. Republika Południowej Afryki
103. Rosja (Federacja Rosyjska)
104. Rumunia
105. Senegal
106. Szeszele
107. Singapur
108. Słowacja
109. Słowenia
110. Sri Lanka
111. St. Kitt&Nevis
112. St. Lucia
113. St. Vincent i Grenadyny
114. Stany Zjednoczone (USA)
115. Syria
116. Szwajcaria
117. Szwecja
118. Tajlandia
119. Tanzania
120. Tadżykistan
121. Togo
122. Trynidad i Tobago
123. Tunezja
124. Turcja
125. Turkmenistan
126. Uganda
127. Ukraina
128. Unia Europejska
129. Urugwaj
130. Uzbekistan
131. Vanuatu
132. Węgry
133. Wenezuela
134. Wielka Brytania
135. Wietnam
136. Włochy
137. Wybrzeże Kości Słoniowej
138. Wyspy Marshalla
139. Zambia
140. Zimbabwe

**LISTA PAŃSTW BĘDĄCYCH STRONAMI PROTOKOŁU
MONTREALSKIEGO I POPRAWEK DO NIEGO**

**STRONY POPRAWEK KOPENHASKICH DO PROTOKOŁU
MONTREALSKIEGO**

1. Algieria
2. Antigua i Barbada
3. Arabia Saudyjska
4. Argentyna
5. Australia
6. Austria
7. Azerbejdżan
8. Bahamy
9. Barbados
10. Belgia
11. Belize
12. Benin
13. Boliwia
14. Botswana
15. Brazylia
16. Bułgaria
17. Burkina Faso
18. Chile
19. Chorwacja
20. Czechy
21. Dania
22. Dżibuti
23. Egipt
24. Ekwador
25. Estonia
26. Fidżi
27. Finlandia
28. Francja
29. Grecja
30. Grenada
31. Gujana
32. Hiszpania
33. Holandia
34. Indonezja
35. Iran
36. Irlandia

37. Islandia
38. Izrael
39. Jamajka
40. Japonia
41. Jordania
42. Kamerun
43. Kanada
44. Katar
45. Kenia
46. Kolumbia
47. Kongo Demokratyczne
48. Koreańska Republika Ludowo-Demokratyczna
49. Kostaryka
50. Kuba
51. Kuwejt
52. Liberia
53. Lichtenstein
54. Litwa
55. Luksemburg
56. Łotwa
57. Macedonia
58. Malawi
59. Malezja
60. Maroko
61. Mauritius
62. Meksyk
63. Monako
64. Mongolia
65. Mozambik
66. Niemcy (Republika Federalna Niemiec)
67. Niger
68. Nikaragua
69. Norwegia
70. Nowa Zelandia
71. Oman
72. Pakistan
73. Panama
74. Peru
75. Polska
76. Portugalia
77. Republika Korei
78. Senegal
79. Szeszele
80. Słowacja
81. Słowenia
82. Sri Lanka
83. St. Kitt&Nevis
84. St. Lucia
85. St. Vincent i Grenadyny
86. Stany Zjednoczone (USA)

87. Syria
88. Szwajcaria
89. Szwecja
90. Tajlandia
91. Togo
92. Trynidad i Tobago
93. Tunezja
94. Turcja
95. Uganda
96. Unia Europejska
97. Urugwaj
98. Uzbekistan
99. Vanuatu
100. Węgry
101. Wenezuela
102. Wielka Brytania
103. Wietnam
104. Włochy
105. Wyspy Marshalla
106. Wyspy Salomona
107. Zimbabwe

**LISTA PAŃSTW BĘDĄCYCH STRONAMI PROTOKOŁU
MONTREALSKIEGO I POPRAWEK DO NIEGO**

**STRONY POPRAWEK MONTREALSKICH DO PROTOKOŁU
MONTREALSKIEGO**

1. Antigua i Barbudua
2. Australia
3. Boliwia
4. Bułgaria
5. Chile
6. Czechy
7. Dżibuti
8. Grenada
9. Gujana
10. Hiszpania
11. Holandia
12. Islandia
13. Jordania
14. Kanada
15. Luksemburg
16. Macedonia
17. Niemcy (Republika Federalna Niemiec)
18. Niger
19. Norwegia
20. Nowa Zelandia
21. Panama
22. Polska
23. Republika Korei
24. Senegal
25. Słowacja
26. Słowenia
27. Sri Lanka
28. St. Kitt&Nevis
29. St. Lucia
30. Syria
31. Szwecja
32. Trynidad i Tobago
33. Tunezja
34. Uganda
35. Urugwaj
36. Węgry
37. Wyspy Salomona

**WSPÓLCZYNNIK ODP OBOWIAZUJĄCY DLA POSZCZEGÓLNYCH
SUBSTANCJI KONTROLOWANYCH**

ANEKS A

GRUPA	SUBSTANCJA	POTENCJAŁ NISZCZENIA OZONU
GRUPA I		
CFCl ₃	CFC – 11	1,0
CF ₂ Cl ₂	CFC – 12	1,0
C ₂ F ₃ Cl ₃	CFC – 113	0,8
C ₂ F ₄ Cl ₂	CFC – 114	1,0
C ₂ F ₅ Cl	CFC – 115	0,6
GRUPA II		
CF ₂ BrCl	Halon – 1211	3,0
CF ₃ Br	Halon – 1301	10,0
C ₂ F ₄ Br ₂	Halon – 2402	6,0

ANEKS B

GRUPA	SUBSTANCJA	POTENCJAŁ NISZCZENIA OZONU
GRUPA I		
CF ₃ Cl	CFC – 13	1,0
C ₂ FCl ₅	CFC – 111	1,0
C ₂ F ₂ Cl ₄	CFC – 112	1,0
C ₃ FCl ₇	CFC – 211	1,0
C ₃ F ₂ Cl ₆	CFC – 212	1,0
C ₃ F ₃ Cl ₅	CFC – 213	1,0
C ₃ F ₄ Cl ₄	CFC – 214	1,0
C ₃ F ₅ Cl ₃	CFC – 215	1,0
C ₃ F ₆ Cl ₂	CFC – 216	1,0
C ₃ F ₇ Cl	CFC - 217	1,0
GRUPA II		
CCl ₄	Tetrachlorek węgla	1,1
GRUPA III		
C ₂ H ₃ Cl ₃	1,1,1-trichloroetan (metylochloroform)	0,1

ANEKS C

GRUPA	SUBSTANCJA	LICZBA IZOMERÓW	POTENCJAŁ NISZCZENIA OZONU ⁺	
GRUPA I				
	CHFCI ₂	(HCFC - 21) ⁺⁺	1	0,04
	CHF ₂ Cl	(HCFC - 22) ⁺⁺	1	0,055
	CH ₂ FCI	(HCFC - 31)	1	0,02
	C ₂ HFCl ₄	(HCFC - 121)	2	0,01 - 0,04
	C ₂ HF ₂ Cl ₃	(HCFC - 122)	3	0,02 - 0,08
	C ₂ HF ₃ Cl ₂	(HCFC - 123)	3	0,02 - 0,06
	CHCl ₂ CF ₃	(HCFC - 123) ⁺⁺	-	0,02
	C ₂ HF ₄ Cl	(HCFC - 124)	2	0,02 - 0,04
	CHFClCF ₃	(HCFC - 124) ⁺⁺	-	0,022
	C ₂ H ₂ FCI ₃	(HCFC - 131)	3	0,007 - 0,05
	C ₂ H ₂ F ₂ Cl ₂	(HCFC - 132)	4	0,008 - 0,05
	C ₂ H ₂ F ₃ Cl	(HCFC - 133)	3	0,02 - 0,06
	C ₂ H ₃ FCI ₂	(HCFC - 141)	3	0,005 - 0,07
	CH ₃ CFCl ₂	(HCFC - 141b) ⁺⁺	-	0,11
	C ₂ H ₃ F ₂ Cl	(HCFC - 142)	3	0,008 - 0,07
	CH ₃ CF ₂ Cl	(HCFC - 142b) ⁺⁺	-	0,065
	C ₂ H ₄ FCI	(HCFC - 151)	2	0,003 - 0,005
	C ₃ HFCl ₆	(HCFC - 221)	5	0,015 - 0,07
	C ₃ HF ₂ Cl ₅	(HCFC - 222)	9	0,01 - 0,09
	C ₃ HF ₃ Cl ₄	(HCFC - 223)	12	0,01 - 0,08
	C ₃ HF ₄ Cl ₃	(HCFC - 224)	12	0,01 - 0,09
	C ₃ HF ₅ Cl ₂	(HCFC - 225)	9	0,02 - 0,07
	CF ₃ CF ₂ CHCl ₂	(HCFC - 225ca) ⁺⁺	-	0,025
	CF ₂ ClCF ₂ CHClF	(HCFC - 225cb) ⁺⁺	-	0,033
	C ₃ HF ₆ Cl	(HCFC - 226)	5	0,02 - 0,10
	C ₃ H ₂ FCI ₅	(HCFC - 231)	9	0,05 - 0,09
	C ₃ H ₂ F ₂ Cl ₄	(HCFC - 232)	16	0,008 - 0,010
	C ₃ H ₂ F ₃ Cl ₃	(HCFC - 233)	18	0,007 - 0,23
	C ₃ H ₂ F ₄ Cl ₂	(HCFC - 233)	16	0,01 - 0,28
	C ₃ H ₂ F ₅ Cl	(HCFC - 235)	9	0,03 - 0,52
	C ₃ H ₃ FCI ₄	(HCFC - 241)	12	0,004 - 0,09
	C ₃ H ₃ F ₂ Cl ₃	(HCFC - 242)	18	0,005 - 0,13
	C ₃ H ₃ F ₃ Cl ₂	(HCFC - 243)	18	0,007 - 0,12
	C ₃ H ₃ F ₄ Cl	(HCFC - 244)	12	0,009 - 0,14
	C ₃ H ₄ FCI ₃	(HCFC - 251)	12	0,001 - 0,01
	C ₃ H ₄ F ₂ Cl ₂	(HCFC - 252)	16	0,005 - 0,04
	C ₃ H ₄ F ₃ Cl	(HCFC - 253)	12	0,003 - 0,03
	C ₃ H ₅ FCI ₂	(HCFC - 261)	9	0,002 - 0,02
	C ₃ H ₅ F ₂ Cl	(HCFC - 262)	9	0,002 - 0,02
	C ₃ H ₆ FCI	(HCFC - 271)	5	0,001 - 0,03

ANEKS D

GRUPA	SUBSTANCJA	LICZBA IZOMERÓW	POTENCJAŁ NISZCZENIA OZONU⁺
GRUPA II			
	HBFC – 22B1	1	1,00
CHBr ₂		1	0,74
CHF ₂ Br		1	0,73
CH ₂ FBr		2	0,3 – 0,8
C ₂ H ₂ FBr ₃		3	0,5 – 1,8
C ₂ H ₂ F ₂ Br ₂		3	0,4 – 1,6
C ₂ H ₂ F ₃ Br		2	0,7 – 1,2
C ₂ H ₂ F ₄ Br		3	0,1 – 1,1
C ₂ H ₂ F ₅ Br		4	0,2 – 1,5
C ₂ H ₂ F ₆ Br		3	0,7 – 1,6
C ₂ H ₃ FBr ₂		3	0,1 – 1,7
C ₂ H ₃ F ₂ Br		3	0,2 – 1,1
C ₂ H ₃ F ₃ Br		2	0,07 – 0,1
C ₂ H ₃ F ₄ Br		5	0,3 – 1,5
C ₂ H ₃ F ₅ Br		9	0,2 – 1,9
C ₂ H ₃ F ₆ Br		12	0,3 – 1,8
C ₂ H ₄ FBr		12	0,5 – 2,2
C ₂ H ₄ F ₂ Br		9	0,9 – 2,0
C ₂ H ₄ F ₃ Br		5	0,7 – 3,3
C ₂ H ₄ F ₄ Br		9	0,1 – 1,9
C ₂ H ₄ F ₅ Br		16	0,2 – 2,1
C ₂ H ₄ F ₆ Br		18	0,2 – 5,6
C ₂ H ₅ FBr		16	0,3 – 7,5
C ₂ H ₅ F ₂ Br		8	0,9 – 1,4
C ₂ H ₅ F ₃ Br		12	0,08 – 1,9
C ₂ H ₅ F ₄ Br		18	0,1 – 3,1
C ₂ H ₅ F ₅ Br		18	0,1 – 2,5
C ₂ H ₅ F ₆ Br		12	0,3 – 4,4
C ₂ H ₆ FBr		12	0,03 – 0,3
C ₂ H ₆ F ₂ Br		16	0,1 – 1,0
C ₂ H ₆ F ₃ Br	12	0,07 – 0,8	
C ₂ H ₆ F ₄ Br	9	0,04 – 0,4	
C ₂ H ₆ F ₅ Br	9	0,07 – 0,8	
C ₂ H ₆ F ₆ Br	5	0,2 – 0,7	

ANEKS E

GRUPA	SUBSTANCJA	POTENCJAŁ NISZCZENIA OZONU
GRUPA I		
CH ₃ Br	bromek metylu	0,6

⁺ Jeżeli podany jest zakres ODP to: **i)** dla celów Protokołu powinna być brana pod uwagę wartość najwyższa, **ii)** oznacza, że wartości graniczne są oparte na szacunkach i są mniej pewne, **iii)** dotyczy grupy izomerów, **iv)** wyższa wartość ODP dotyczy izomeru z najwyższą wartością ODP, niższa wartość ODP dotyczy izomeru z najniższą wartością ODP. Jeżeli podana jest jedna wartość ODP, oznacza to, że została obliczona na podstawie pomiarów laboratoryjnych

⁺⁺ Dotyczy najczęściej spotykanych w handlu substancji

OBOWIĄZUJĄCY HARMONOGRAM REDUKCJI ZUŻYCIA SUBSTANCJI KONTROLOWANYCH

I. Dla substancji z Aneksu A Protokołu Montrealskiego

Grupa I

Substancje CFCs/R* -11, 12, 113, 114, 115

Zakaz zużycia i produkcji od początku 1996 r. z wyjątkami określonymi w ustawie.

Grupa II

Halony – 1211, 1301,i 2402

Zakaz zużycia i produkcji od początku 1994 r. z wyjątkami określonymi w ustawie.

II. Dla substancji z Aneksu B Protokołu Montrealskiego

Grupa I

Substancje CFCs/R/* - 13, 111, 112, 211, 212, 213, 214, 215, 216, 217

Zakaz zużycia i produkcji od początku 1996 r. z wyjątkami określonymi w ustawie.

Grupa II

Tetrachlorek węgla

Zakaz zużycia i produkcji od początku 1996 r. z wyjątkami określonymi w ustawie.

Grupa III

1,1,1- trichloroetan

Zakaz zużycia i produkcji od początku 1996 r. z wyjątkami określonymi w ustawie.

-
- CFCs – skrót od chlorofluorocarbons
  - HCFCs – skrót od hydrochlorofluorocarbons
  - HBFCs – skrót od hydrobromofluorocarbons
  - R – oznakowanie wg PN-90/M-04611

III. Dla substancji z Aneksu C Protokołu Montrealskiego

Grupa I

Substancje HCFCs/R/* -

21, 22, 31, 121, 122, 123, 124, 131, 132, 133, 141, 142b, 151, 221, 222, 223, 224, 225, 225ca, 225cb, 226, 231, 232, 233, 234, 235, 241, 242, 243, 244, 251, 252, 253, 261, 262, 271.

Zużycie substancji HCFCs od początku 1996 r., w okresach rocznych nie może przekroczyć sumy wielkości zużycia tych substancji w 1989 r. oraz 2,8% wielkości zużycia substancji CFCs /11,12,113,114, i 115/ w 1989 r.

- 35% redukcji od początku 2004 r. w odniesieniu do w/w sumy,
- 65% redukcji od początku 2004 r. w odniesieniu do w/w sumy,
- 90% redukcji od początku 2004 r. w odniesieniu do w/w sumy,
- 99,5% redukcji od początku 2004 r. w odniesieniu do w/w sumy,
- całkowita redukcja zużycia od początku 2030 r.

Zużycie substancji HCFCs w latach 2020 – 2030 może mieć miejsce tylko na potrzeby serwisu urządzeń chłodniczych i klimatyzacyjnych, a ponadto substancje te mogą być stosowane tylko w następujących przypadkach:

- kiedy inne, bardziej odpowiednie dla środowiska substancje alternatywne lub technologie nie są dostępne,
- tylko w zamian za substancje CFCs, halony, tetrachlorek węgla i 1,1,1-trichloroetan, z wyjątkiem rzadkich przypadków ochrony ludzkiego zdrowia i życia,
- minimalizując zubożenie warstwy ozonowej i spełniając inne wymogi ekologiczne oraz dotyczące bezpieczeństwa i warunków technicznych.

Grupa II

Substancje HBFCs

Zakaz zużycia i produkcji od początku 1996 r. z wyjątkami określonymi w ustawie.

- CFCs – skrót od chlorofluorocarbons
HCFCs – skrót od hydrochlorofluorocarbons
HBFCs – skrót od hydrobromofluorocarbons
R – oznakowanie wg PN-90/M-04611

IV. Dla substancji z Aneksu E Protokołu Montrealskiego

Bromometan (bromek metylu):

- zużycie i produkcja od początku 1999 r. nie przekroczy, w okresach rocznych, zużycia i produkcji z 1991 r.
- 25% redukcji od początku 1999 r. w stosunku do 1991 r.
- 50% redukcji od początku 2001 r. w stosunku do 1991 r.
- 75% redukcji od początku 2003 r. w stosunku do 1991 r.

- całkowita redukcja od początku 2005 r.

Kontroli nie podlega jednak bromek metylu stosowany w celach związanych z kwarantanną i przed wysyłką towarów za granicę.

**DOZWOLONY W DANYM ROKU POZIOM ZUŻYCIA POSZCZEGÓLNYCH
SUBSTANCJI KONTROLOWANYCH**

1. Dla substancji kontrolowanych określonych w załączniku 3 do ustawy:

Okres	Poziom dozwolonego zużycia ton ODP ¹ /rok
1.01.1999 – 31.12.2003	195
1.01.2004 – 31.12.2009	127
1.01.2010 – 31.12.2014	68
1.01.2015 – 31.12.2019	19
1.01.2020 – 31.12.2030	10
1.01.2030	0

Do ilości tych nie wlicza się ilości substancji kontrolowanych określonych w załączniku Nr 3 do ustawy, przeznaczonych do stosowania jako substrat w procesach chemicznych.

Zużycie substancji kontrolowanych określonych w załączniku Nr 3 do ustawy w latach 2020-2030 może mieć miejsce tylko na potrzeby serwisu urządzeń chłodniczych i klimatyzacyjnych, a ponadto od substancje te mogą być stosowane tylko w następujących przypadkach:

- kiedy inne, bardziej odpowiednie dla środowiska substancje alternatywne lub technologie nie są dostępne,
- tylko w zamian za substancje CFCs, halony, czterochlorek węgla i 1,1,1-trichloroetan, z wyjątkiem rzadkich przypadków ochrony ludzkiego zdrowia i życia,
- minimalizując zubożenie warstwy ozonowej i spełniając inne wymogi ekologiczne oraz wymogi dotyczące bezpieczeństwa i warunków technicznych.

2. Dla substancji kontrolowanej określonej w załączniku 5 do ustawy:

Okres	Poziom dozwolonego zużycia ton ODP/rok
1.01.1999 – 31.12.2000	90
1.01.2001 – 31.12.2002	60
1.01.2003 – 31.12.2004	36

---

¹ Pod pojęciem tona ODP należy rozumieć ilość danej substancji wyrażonej w tonach pomnożonej przez współczynnik ODP. ODP - potencjał niszczenia ozonu (ang. Ozone-Depleting Potential) określa zdolność substancji kontrolowanej do zubożania warstwy ozonowej i ustalany jest odrębnie dla każdej substancji kontrolowanej w umowach międzynarodowych o których mowa w art. 1 ustawy.

1.01.2005

0

Do ilości tych nie wlicza się ilości substancji kontrolowanej określonej w załączniku 5 do ustawy przeznaczonych na cele związane z kwarantanną i przed wysyłką towarów za granicę.

**LISTA PAŃSTW BĘDĄCYCH STRONAMI PROTOKOŁU
MONTREALSKIEGO I POPRAWEK LONDŃSKICH UZNANYCH ZA
ROZWIJAJĄCE SIĘ, KTÓRE MAJĄ PRZYZNANY 10-LETNI OKRES
OPÓŹNIENIA W REALIZACJI ZALECEŃ PROTOKOŁU**

1. Algieria
2. Antigua i Barbada
3. Arabia Saudyjska
4. Argentyna
5. Bahamy
6. Bahrajn
7. Bangladesz
8. Barbados
9. Benin
10. Belize
11. Boliwia
12. Botswana
13. Brazylia
14. Burkina Faso
15. Chile
16. Chiny
17. Chorwacja
18. Cypr
19. Dominika
20. Egipt
21. Ekwador
22. Fidzi
23. Filipiny
24. Gambia
25. Ghana
26. Grenada
27. Gujana
28. Gwinea
29. Haiti
30. Indie
31. Indonezja
32. Iran
33. Jamajka
34. Jordania
35. Kamerun
36. Katar
37. Kenia
38. Kiribati
39. Kolumbia
40. Komory
41. Kongo
42. Kongo Demokratyczne
43. Koreańska Republika
Ludowo-Demokratyczna
44. Kostaryka
45. Kuba
46. Kuwejt
47. Liban
48. Liberia
49. Macedonia
50. Malawi
51. Malediwy
52. Malezja
53. Mali
54. Malta
55. Maroko
56. Mauritius
57. Meksyk
58. Mongolia
59. Mozambik
60. Myanmar
61. Namibia
62. Nepal
63. Niger
64. Nikaragua
65. Oman
66. Pakistan
67. Panama
68. Papua-Nowa Gwinea
69. Paragwaj
70. Peru
71. Republika Korei
72. Republika Środkowoafrykańska
73. Republika Południowej Afryki
74. Rumunia
75. Senegal
76. Szeszele
77. Singapur
78. Słowenia
79. Sri Lanka

80. St. Lucia	91. Turcja
81. St. Christopher i Nevis	92. Uganda
82. Saint Vincent i Grenadyna	93. Urugwaj
83. Suazi (Swaziland)	94. Vanuatu
84. Suriman	95. Wenezuela
85. Syria	96. Wietnam
86. Tajlandia	97. Wyspy Marshalla
87. Tanzania	98. Wyspy Salomona
88. Togo	99. Wybrzeże Kości Słoniowej
89. Trynidad i Tobago	100. Zambia
90. Tunezja	101. Zimbabwe

UZASADNIENIE

Lista państw będących stronami protokołu Montrealskiego i określonych Poprawek do niego są zgodne z aktualnymi listami, publikowanymi okresowo przez Sekretariat Ozonowy.

Współczynnik ODP, obowiązujący dla poszczególnych substancji kontrolowanych jest zgodny z danymi zamieszczonymi w Protokole Montrealskim i jest on niezbędny dla obliczenia wg tzw.ton ODP, w których podaje się dozwolony poziom użycia substancji kontrolowanej w danym roku. Harmonogram redukcji zużycia substancji kontrolowanych dla Polski wynika bezpośrednio z postanowień Protokołu Montrealskiego oraz jego Poprawek.

Lista państw będących stronami Protokołu Montrealskiego i Poprawek Londyńskich uznanych za rozwijające się, które mają przyznany 10-letni okres opóźnienia w realizacji zaleceń protokołu jest niezbędna dla kontroli eksportu wyprodukowanego tetrachlorku, który jest dozwolony do tych krajów.

Tabela zbieżności Rozporządzenia UE 3093/94 i Ustawy o postępowaniu z substancjami zubożającymi warstwę ozonową (SZWO)

Lp.	Numer artykułu w Rozporządzeniu	Numer artykułu w Ustawie	Treść
1	Preambuła	Art. 1	Powołanie się na Konwencję Wiedeńską i Protokół Montrealski.
2	Art. 1	Art. 2	Zakres objęty ustawą – regulacja produkcji, obrotu z zagranicą i wprowadzania do obrotu krajowego substancji zubożających warstwę ozonową i zawierających je towarów.
3	Art.2	Art.3	Definicje podstawowych pojęć.
4	Art. 3	Art. 7 i 8	Zakazy i ograniczenia dotyczące produkcji substancji kontrolowanych i wprowadzania ich przez producentów do obrotu. W Ustawie przewiduje się możliwość produkcji jednej substancji kontrolowanej – tetrachlorku węgla.
5	Art. 5	Art. 16 - 23	Przepisy dotyczące wykorzystywania substancji kontrolowanych.
6	Art. 6	Art. 24 - 29	Zezwolenia na przywóz z zagranicy substancji kontrolowanych.
7	Art. 7	Art. 13 - 15	Ograniczenia obrotu substancjami kontrolowanymi z zagranicą.
8	Art. 8	Art. 9	Zakazy dotyczące przywozu substancji kontrolowanych z państw nie będących Stronami Protokołu Montrealskiego i jego Poprawek.
9	Art. 9	Art. 10 i 12	Zakazy dotyczące przywozu towarów zawierających substancje kontrolowane z państw nie będących Stronami Protokołu Montrealskiego.
10	Art. 10	--	W Rozporządzeniu UE wprowadzenie ewentualnych regulacji w przyszłości w odniesieniu do towarów wytwarzanych przy użyciu substancji kontrolowanych.

			Artykuł jest obecnie realizowany.
11	Art. 11	Art. 9	Zakazy dotyczące wywozu substancji kontrolowanych do państw nie będących Stronami Protokołu Montrealskiego i jego Poprawek.
12	Art. 12	Art. 11	Dopuszczenie w szczególnych przypadkach możliwości obrotu substancjami kontrolowanymi z państwami nie będącymi Stronami Protokołu Montrealskiego i jego Poprawek.
13	Art. 13	--	Zakazy dotyczące obrotu substancjami kontrolowanymi i zawierającymi je towarami z terytoriami nie objętymi Protokołem Montrealskim. Chodzi tu o terytoria nie będące państwami, których zgodnie z obowiązującym w Polsce prawem nie można było włączyć do Ustawy.
14	Art. 14	Art. 22 i 23	Obowiązek odzysku substancji kontrolowanych z zawierających je urzędów.
15	Art. 15	Art. 19, 20 i 22	Obowiązek zapobiegania przedostawaniu się substancji kontrolowanych do środowiska.
16	Art. 16	--	Ten Artykuł Rozporządzenia Unii obejmuje działania podejmowane na szczeblu Unii w celu jego wdrożenia i w związku z tym nie mógł być ujęty w ustawie.
17	Art. 17	Art. 17 i 31 - 33	Ewidencja produkcji, obrotu i stosowania substancji kontrolowanych.
18	Art. 18	-- (Art. 30)	Ten Artykuł Rozporządzenia Unii dotyczy przekazywania informacji o realizacji Rozporządzenia przez kraje członkowskie, a więc nie mógł być ujęty bezpośrednio w Ustawie. Art. 30 określa natomiast tryb kontroli realizacji przepisów Ustawy.
19	Art. 19	Art. 34 - 38	Sankcje administracyjne i karne za nieprzestrzeganie przepisów ujętych w pozostałych artykułach.

20	Art. 20	(Art. 39)	Artykuł 20 Rozporządzenia Unii ma charakter administracyjny i dotyczy anulowania poprzedniego Rozporządzenia Unii. Art. 39 Ustawy zawiera natomiast postanowienie o trybie jej wejścia w życie.
21	Art. 21	Art. 40	Data wejścia w życie Rozporządzenia Ustawy.

DECYZJA RADY
z dnia 12 grudnia 1991 r.
w sprawie zmian do Protokołu z Montrealskiego dotyczącego substancji zubożających
warstwę ozonową, przyjętego w czerwcu 1990 r. w Londynie, przez strony tego
Protokołu
(91/690/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności zaś jego art. 130s,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

ustalono już, że ciągła emisja substancji zubożających warstwę ozonową na obecnym poziomie, może prowadzić do znaczących szkód w warstwie ozonowej; istnieje międzynarodowy konsensus stwierdzający konieczność obniżenia zarówno produkcji jak i stosowania takich substancji; decyzja 80/372/EWG⁴ i 82/795/EWG⁵ przewiduje kontrole, które mają ograniczony skutek i obejmują jedynie dwie takie substancje (CFC 11 i CFC 12);

Wspólnota wraz ze wszystkimi państwami członkowskimi podpisała Konwencję Wiedeńską dotyczącą ochrony warstwy ozonu, odtąd zwanej "Konwencją Wiedeńską";

uzupełniający Protokół do Konwencji Wiedeńskiej, Protokół Montrealski dotyczący substancji, które zubożają warstwę ozonu, odtąd zwany "Protokołem Montrealskim", był wynegocjonowany i przyjęty 16 września 1987 r.; Protokół był podpisany przez Wspólnotę i wszystkie państwa członkowskie;

---

¹ Dz.U. WE nr C 11, z 17.1.1991, str. 19.

² Dz.U. WE nr C 280, z 28.10.1991, str. 29.

³ Dz.U. WE nr C 120, z 6.5.1991, str. 14.

⁴ Dz.U. WE nr L 90, z 3.4.1980, str. 45.

⁵ Dz.U. WE nr L 329, 25.11.1982, str. 29.

Wspólnota, mając na uwadze swoją odpowiedzialność za środowisko i handel, przyjęła decyzją 88/540/EWG⁶ Konwencję Wiedeńską oraz Protokół Montrealski;

ostatnie wyniki naukowe wskazują, że dla odpowiedniej ochrony warstwy ozonu wymagana jest większa niż przewidziana w Protokole Montrealskim kontrola chlorofluoropochodnych węglowodorów i halogenów; te same wyniki wskazują, że dodatkowe kontrole powinny dotyczyć wszystkich innych chlorofluoropochodnych węglowodorów w pełni halogenowych, czterochlorków węgla oraz 1, 1, 1 -trójchloroetanów;

zmiana do Protokołu Montrealskiego i zawarte w nim dostosowania dotyczące wprowadzenia powyższych kontroli zostały przyjęte w czerwcu 1990 r. w Londynie, i wymagają obecnie jedynie zatwierdzenia;

dla ochrony, promocji oraz poprawy środowiska konieczne jest wprowadzenie w życie zmian do Protokołu Montrealskiego, który oparty jest na działaniach zapobiegających, mających na celu uniknięcie dalszych szkód w warstwie ozonowej oraz na danych naukowych i technicznych, które są dostępne w momencie ich stosowania;

w tym celu, Wspólnota zatwierdza wymienione zmiany;

szczególnie ważne jest, by Komisja zatwierdziła zmiany do Protokołu Montrealskiego, ponieważ niektóre z jego postanowień mogą być przeprowadzone jedynie wtedy, kiedy Wspólnota i wszystkie państwa członkowskie przyjmą Protokół;

w celu odpowiedniego przeprowadzenia wszystkich zobowiązań zgodnie z ich zmianami, państwa członkowskie muszą je zatwierdzić;

wszystkie państwa członkowskie powinny tak szybko jak to możliwe, zakończyć procedurę ratyfikacji wymienionych zmian, mając na względzie umożliwienie jednoczesnego, o ile to możliwe, złożenia dokumentów zatwierdzenia, przyjęcia lub ratyfikacji przez Wspólnotę i państwa członkowskie,

---

⁶ Dz.U. WE nr L 297, z 31.10.1988, str. 8.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Zatwierdza się w imieniu Wspólnoty zmianę do Protokołu Montrealskiego w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową.

Tekst zmian jest dołączony do niniejszej decyzji.

Teksty oryginalne w języku arabskim, chińskim, angielskim, francuskim, rosyjskim i hiszpański są w jednakowym stopniu wiążące.

Artykuł 2

Przewodniczący Rady, składa w imieniu Wspólnoty, zgodnie z art. 13 Konwencji Wiedeńskiej w połączeniu z art. 2 zmiany do Protokołu Montrealskiego, akt zatwierdzający zmianę do Protokołu Montrealskiego, u Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych.

Artykuł 3

Państwa członkowskie podejmują konieczne kroki mające na celu zezwolenie na złożenie, jeśli to możliwe jednocześnie, do 31 grudnia 1991 r., instrumentów ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia zmian do Protokołu Montrealskiego przez Wspólnotę i państwa członkowskie.

Państwa członkowskie powiadamiają Komisję, jeśli to możliwe do 15 grudnia 1991 r., o ich decyzji dotyczącej ratyfikowania lub o przyszłej dacie ukończenia procedury ratyfikowania. Komisja we współpracy z państwami członkowskimi, ustala dla Wspólnoty i innych gotowych do przyjęcia państw członkowskich, datę jednoczesnego składania instrumentów, które powinny mieć miejsce przed dniem 31 grudnia 1991 r.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 12 grudnia 1991 r.

W imieniu Rady

G.M. ALDERS

Przewodniczący

DECYZJA RADY**z dnia 14 października 1988 r.****w sprawie ustaleń Konwencji Wiedeńskiej o ochronie warstwy ozonowej oraz
ustaleń Protokołu Montrealskiego odnośnie substancji zubożających warstwę
ozonową****(88/540/EWG)**

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, a w szczególności zaś jego art. 130,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego¹,uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²,

a także mając na uwadze co następuje:

Wspólnota wraz z kilkoma państwami członkowskimi podpisała w dniu 22 marca 1985 r. Konwencję Wiedeńską o ochronie warstwy ozonowej;

utrzymująca się na obecnym poziomie emisja pewnych chlorofluorowęglowodorów i halonów może spowodować znaczne szkody w warstwie ozonowej; istnieje międzynarodowy konsensus, co do konieczności zmniejszenia zarówno produkcji, jak i stosowania tych substancji; w decyzjach 80/372/EWG³ i 82/795/EWG⁴ przewidziano środki, które jednak mają ograniczony skutek i które dotyczą tylko dwóch z tych substancji (CFC-11 i CFC-12);

w dniu 16 września 1987 r. został wynegocjowany i przyjęty Protokół Montrealski w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową, uzupełniający ustalenia Konwencji Wiedeńskiej; protokół ten został podpisany przez Wspólnotę i kilka jej państw członkowskich;

w celu ochrony, wspierania i poprawy środowiska konieczne jest wprowadzenie w życie Konwencji Wiedeńskiej i Protokołu Montrealskiego, których ustalenia

---

¹ Dz.U. WE nr C 187, z 18.7.1988, str. 46.

² Dz.U. WE nr C 208, z 8.8.1988, str. 3.

³ Dz.U. WE nr L 90, z 3.4.1980, str. 45.

⁴ Dz.U. WE nr L 329, z 25.11.1982, str. 29.

opierają się na zasadzie zapobiegania powstaniu dalszych szkód w warstwie ozonowej oraz na danych naukowych i technicznych, które były dostępne w czasie ich przyjęcia;

w tym celu Wspólnota musi zatwierdzić wymienioną konwencję i protokół;

dla Wspólnoty jest to szczególnie ważne, aby była umawiającą się stroną protokołu, ponieważ pewne jego postanowienia mogą być wykonane tylko wtedy, jeśli Wspólnota i wszystkie państwa członkowskie będą również umawiającymi się stronami;

w celu właściwego wywiązania się ze wszystkich zobowiązań wynikających z ustaleń konwencji i protokołu jest konieczne, by wszystkie państwa członkowskie stały się również umawiającymi się stronami;

pewne postanowienia Protokołu, a szczególnie art. 2 ust. 8, będą mogły być realizowane we Wspólnocie tylko wtedy, gdy wszystkie państwa członkowskie staną się stronami tego Protokołu;

wszystkie państwa członkowskie powinny jak najszybciej zakończyć procedury dotyczące przystąpienia oraz ratyfikacji odpowiednio Konwencji Wiedeńskiej i Protokołu Montrealskiego, w celu umożliwienia złożenia przez Wspólnotę i państwa członkowskie w miarę możliwości jednocześnie dokumentów zatwierdzenia, przyjęcia, ratyfikacji lub przystąpienia do Konwencji i Protokołu,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Konwencja Wiedeńska o ochronie warstwy ozonowej oraz Protokół Montrealski w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową zostają niniejszym zatwierdzone w imieniu Wspólnoty⁵.

Artykuł 2

Przewodniczący Rady złoży w imieniu Wspólnoty akty zatwierdzające Konwencję Wiedeńską oraz Protokół Montrealskiego u Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych zgodnie z art. 13 Konwencji Wiedeńskiej, interpretowanym w połączeniu z art. 14 i 16 Protokołu Montrealskiego.

Przewodniczący złoży jednocześnie oświadczenie w sprawie kompetencji, zawarte w załączniku II do niniejszej decyzji, zgodnie z art. 13 ust. 3 Konwencji Wiedeńskiej interpretowanym w połączeniu z art. 14 Protokołu Montrealskiego.

Artykuł 3

1. Państwa członkowskie, które dotąd tego nie uczyniły, podejmą najpóźniej do dnia 31 października 1988 r. konieczne środki, w celu umożliwienia złożenia przez Wspólnotę i państwa członkowskie w miarę możliwości jednocześnie dokumentów ratyfikacji, przyjęcia i zatwierdzenia Konwencji Wiedeńskiej lub przystąpienia do tej Konwencji.

Państwa członkowskie poinformują jak najszybciej Komisję o swej decyzji dotyczącej odpowiednio przystąpienia do Konwencji Wiedeńskiej lub też jej ratyfikowania albo o prawdopodobnej dacie zakończenia tych procedur. Komisja, we współpracy z państwami członkowskimi, ustali datę jednoczesnego złożenia dokumentów, co w każdym wypadku nastąpi przed dniem 1 stycznia 1989 r.

2. Państwa członkowskie podejmą wszystkie konieczne środki, w celu umożliwienia złożenia przez Wspólnotę i państwa członkowskie, w miarę możliwości jednocześnie, przed dniem 1 stycznia 1989 r. dokumentów ratyfikacyjnych, przyjęcia lub zatwierdzenia Protokołu Montrealskiego.

Państwa członkowskie powiadomią Komisję przed dniem 1 listopada 1988 r. o swojej decyzji ratyfikowania lub o prawdopodobnej dacie zakończenia ich procedur ratyfikacyjnych. Komisja we współpracy z państwami członkowskimi ustali datę jednoczesnego złożenia dokumentów, co w każdym przypadku nastąpi przed dniem 1 stycznia 1989 r.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 14 października 1988 r.

W imieniu Rady

V. PAPANDREOU

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Konwencja Wiedeńska w sprawie ochrony warstwy ozonowej

Preambuła

STRONY NINIEJSZEJ KONWENCJI,

Świadome potencjalnie szkodliwego wpływu zachodzących zmian w warstwie ozonu na zdrowie ludzkie i środowisko,

Powołując się na odpowiednie postanowienia Deklaracji Konferencji Narodów Zjednoczonych w sprawie środowiska ludzkiego, a w szczególności na zasadę 21, która postanawia, że "Państwa mają, zgodnie z Kartą Narodów Zjednoczonych i zasadami prawa międzynarodowego, suwerenne prawo eksploatacji własnych zasobów, realizują własną politykę środowiskową oraz ponoszą odpowiedzialność za zapewnienie, aby działania w zakresie ich jurysdykcji lub kontroli nie powodowały szkody w środowisku innych państw lub na obszarach poza granicami jurysdykcji narodowej",

Biorąc pod uwagę warunki i szczególne wymagania krajów rozwijających się,

Doceniając prace i badania prowadzone zarówno przez organizacje międzynarodowe jak i krajowe, w szczególności w ramach Światowego planu działania w sprawie warstwy ozonowej Programu Środowiska Narodów Zjednoczonych,

Doceniając również środki zapobiegawcze, mające na celu ochronę warstwy ozonowej, które już zostały podjęte na poziomie narodowym i międzynarodowym,

Świadome, że środki ochrony warstwy ozonowej przed zmianami w wyniku działalności człowieka wymagają działań i współpracy międzynarodowej i powinny opierać się na stosownych zabezpieczeniach naukowych i technicznych,

Świadome również potrzeby dalszych badań i systematycznych obserwacji dla kontynuowania rozwoju wiedzy naukowej o warstwie ozonowej i ewentualnych negatywnych skutkach wynikających z jej zmiany,

Zdecydowane chronić zdrowie ludzkie i środowisko przed negatywnymi skutkami wynikającymi ze zmian w warstwie ozonowej,

UZGODNIŁY, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1. Definicje

W rozumieniu niniejszej konwencji:

1. "Warstwa ozonowa" oznacza warstwę ozonu atmosferycznego powyżej planetarnej warstwy granicznej.
2. "Skutki negatywne" oznaczają zmiany w środowisku fizycznym lub biocie, w tym zmiany w klimacie, które mają znaczne, szkodliwe skutki dla zdrowia ludzkiego lub dla składu, prężności i produktywności ekosystemów naturalnych i sterowanych oraz dla materiałów użytecznych dla ludzkości.
3. "Technologie lub wyposażenie alternatywne" oznaczają technologie lub wyposażenie, przy których zastosowaniu możliwa jest redukcja lub skuteczne wyeliminowanie emisji substancji mających lub mogących mieć negatywne skutki w warstwie ozonowej.
4. "Substancje alternatywne" oznaczają substancje, które redukują, eliminują lub uniemożliwiają negatywne skutki w warstwie ozonowej.
5. "Strony" oznaczają strony niniejszej konwencji, jeśli w tekście nie postanowiono inaczej.
6. "Regionalna organizacja integracji gospodarczej" oznacza organizację ustanowioną przez suwerenne państwa danego regionu, która posiada uprawnienia w zakresie spraw regulowanych niniejszą konwencją lub protokołami do konwencji i która jest należycie w tym celu uprawniona, zgodnie z wewnętrznymi przepisami proceduralnymi, do podpisania, ratyfikowania, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia do odnośnych instrumentów międzynarodowych.
7. "Protokoły" oznaczają protokoły do niniejszej konwencji.

Artykuł 2. Zobowiązania ogólne

1. Strony podejmą właściwe środki zgodnie z postanowieniami niniejszej konwencji i obowiązujących protokołów, których są stroną, w celu ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska przed negatywnymi skutkami wynikającymi lub mogącymi wyniknąć z działalności człowieka, zmieniającej lub mogącej zmienić warstwę ozonową.
2. W tym celu strony będą, w granicach posiadanych możliwości i środków:
  - (a) współpracować drogą systematycznych obserwacji, badań i wymiany informacji w celu lepszego zrozumienia i oceny skutków działalności człowieka na warstwę ozonową oraz skutków dla zdrowia ludzkiego i środowiska w wyniku zmian w warstwie ozonowej;
  - (b) podejmować stosowne środki ustawodawcze lub administracyjne oraz współpracować w harmonizowaniu właściwych kierunków polityki w celu kontroli, ograniczenia, redukcji lub zapobiegania działalności człowieka w granicach swych jurysdykcji lub kontroli, gdyby

taka działalność miała lub mogła mieć szkodliwe skutki wynikające ze zmiany lub prawdopodobnej zmiany warstwy ozonowej;

- (c) współpracować w formułowaniu uzgodnionych środków, procedur i norm w celu realizacji niniejszej konwencji, mając na uwadze przyjęcie stosownych protokołów i załączników;
- (d) współpracować z właściwymi instytucjami międzynarodowymi w celu skutecznej realizacji niniejszej konwencji oraz protokołów, których są stroną.

3. Postanowienia niniejszej konwencji nie ograniczają w żadnym przypadku prawa stron w podejmowaniu, zgodnie z prawem międzynarodowym, środków krajowych uzupełniających środki wymienione w ust. 1 i 2; nie mają również odniesienia do uzupełniających środków krajowych już podjętych przez stronę, pod warunkiem że te środki nie są niezgodne z zobowiązaniami wynikającymi z niniejszej konwencji.

4. Zastosowanie niniejszego artykułu powinno opierać się na odpowiednich zabezpieczeniach naukowych i technicznych.

Artykuł 3. *Badania i systematyczne obserwacje*

1. Strony zobowiązują się, jeżeli to jest wskazane, inicjować i współpracować bezpośrednio lub za pośrednictwem właściwych instytucji międzynarodowych w prowadzeniu badań i ocen naukowych nad:

- (a) procesami fizycznymi i chemicznymi, które mogą mieć wpływ na warstwę ozonową;
- (b) zdrowiem ludzkim i innymi skutkami biologicznymi wynikającymi ze zmian w warstwie ozonowej, w szczególności w wyniku zmian w nadfioletowym promieniowaniu słonecznym, mającym skutki biologiczne (UV-B);
- (c) skutkami klimatycznymi wynikającymi ze zmian w warstwie ozonowej;
- (d) skutkami wynikającymi ze zmian w warstwie ozonowej i w konsekwencji innymi zmianami w promieniowaniu UV-B dla materiałów naturalnych i syntetycznych, użytecznych dla ludzkości;
- (e) substancjami, zastosowaniami praktycznymi, procesami i działaniami, które mogą mieć wpływ na warstwę ozonową, oraz nad ich skumulowanymi skutkami;
- (f) substancjami i technologiami alternatywnymi;
- (g) problemami społeczno-gospodarczymi związanymi z powyższymi procesami,

tak jak opracowano to w załącznikach I i II.

2. Strony zobowiązują się popierać lub ustanawiać, jeżeli jest to wskazane, bezpośrednio lub za pośrednictwem właściwych instytucji międzynarodowych – uwzględniając w pełni ustawodawstwo narodowe i odnośne działania w zakresie krajowym i międzynarodowym – wspólne lub uzupełniające programy, mające na celu systematyczne obserwacje stanu warstwy

ozonowej i innych odpowiednich parametrów, zgodnie z ustaleniami zawartymi w załączniku I.

3. Strony zobowiązują się współpracować, bezpośrednio lub za pośrednictwem właściwych instytucji międzynarodowych, w celu gromadzenia, uaktualniania i przekazywania danych z badań i obserwacji za pośrednictwem właściwych światowych ośrodków danych, w sposób regularny i w odpowiednim czasie.

Artykuł 4. Współpraca w dziedzinach: prawnej, naukowej i technicznej

1. Strony będą ułatwiać i popierać wymianę informacji naukowych, technicznych, społeczno-gospodarczych, handlowych i prawnych, dotyczących niniejszej konwencji, zgodnie ze szczegółowymi postanowieniami zawartymi w załączniku II. Informacje te będą dostarczane organom zgodnie z uzgodnieniami stron. Każda z organizacji otrzymujących informację uznaną za poufną przez stronę ją dostarczającą zapewni, aby informacja taka nie została ujawniona, i zabezpieczy jej poufność do czasu udostępnienia jej wszystkim stronom.

2. Strony będą współpracować zgodnie z ustawodawstwem krajowym, przepisami i praktyką, biorąc pod uwagę w szczególności potrzeby krajów rozwijających się w popieraniu, bezpośrednio lub za pośrednictwem właściwych organów międzynarodowych, rozwoju i transferu technologii i wiedzy. Współpraca ta będzie realizowana w szczególności przez:

- (a) ułatwianie uzyskiwania technologii alternatywnych przez inne strony;
- (b) dostarczanie informacji o technologiach alternatywnych i wyposażeniu oraz specjalnych podręczników lub instrukcji do nich;
- (c) dostarczanie niezbędnego wyposażenia i urządzeń do badań i systematycznych obserwacji;
- (d) odpowiednie szkolenie personelu naukowego i technicznego.

Artykuł 5. Przekazywanie informacji

Strony będą przekazywały, poprzez sekretariat, Konferencji Stron ustanowionej zgodnie z art. 6 informacje o podejmowanych przez siebie środkach w celu realizacji niniejszej konwencji i protokołów, których są stronami, w takiej formie i w takich odstępach czasu, jakie zostaną uznane za stosowne na posiedzeniach stron do odnośnych instrumentów.

Artykuł 6. Konferencja Stron

1. Ustanawia się niniejszym Konferencję Stron. Pierwsze posiedzenie Konferencji Stron zostanie zwołane przez sekretariat ustanowiony w formie tymczasowej zgodnie z art. 7, nie później niż w terminie jednego roku po wejściu w życie niniejszej konwencji. Następnie zwyczajne posiedzenia Konferencji Stron powinny być zwoływane w regularnych odstępach

czasu ustalonych przez Konferencję na jej pierwszym posiedzeniu.

2. Posiedzenia nadzwyczajne Konferencji Stron będą zwoływane w takich terminach, które zostaną uznane przez Konferencję za niezbędne, lub na pisemne żądanie którejkolwiek ze stron, pod warunkiem że w ciągu sześciu miesięcy od takiego żądania zakomunikowanego stronom przez sekretariat będzie ono poparte przez co najmniej jedną trzecią stron.

3. Konferencja Stron będzie przez consensus postanawiać i przyjmować zasady proceduralne i przepisy finansowe dla Konferencji i dla innych organów pomocniczych oraz postanowienia finansowe dotyczące funkcjonowania sekretariatu.

4. Konferencja Stron będzie dokonywać ciągłego przeglądu realizacji niniejszej konwencji, a ponadto będzie:

- (a) ustalać formę i odstępy czasu dla przekazywania informacji zgodnie z art. 5 oraz rozpatrywać te informacje i raporty przedłożone przez organy pomocnicze;
- (b) dokonywać przeglądu informacji naukowych o stanie warstwy ozonowej odnośnie do jej ewentualnych zmian i ewentualnych skutków takich zmian;
- (c) popierać zgodnie z art. 2 harmonizowanie odpowiedniej polityki, strategii i środków w celu zredukowania do minimum emisji substancji powodujących lub mogących spowodować zmiany w warstwie ozonowej oraz wydawać zalecenia dotyczące innych środków związanych z realizacją niniejszej konwencji;
- (d) przyjmować programy badań, systematycznych obserwacji, współpracy naukowej i technologicznej, wymiany informacji i przekazywania technologii i wiedzy, zgodnie z postanowieniami art. 3 i 4;
- (e) rozpatrywać i przyjmować, jeśli jest to wskazane, poprawki do niniejszej konwencji i jej załączników zgodnie z art. 9 i 10;
- (f) rozpatrywać poprawki do wszelkich protokołów oraz załączników do nich, a jeśli tak zostanie postanowione, rekomendować ich przyjęcie przez strony tych protokołów;
- (g) rozpatrywać i przyjmować, jeśli jest to wskazane, dodatkowe załączniki do niniejszej konwencji, zgodnie z art. 10;
- (h) rozpatrywać i przyjmować, jeśli jest to wskazane, protokoły zgodnie z art. 8;
- (i) ustanawiać organy pomocnicze, które zostaną uznane za niezbędne dla realizacji niniejszej konwencji;
- (j) zwracać się, tam gdzie jest to wskazane, o usługi właściwych instytucji międzynarodowych i komitetów naukowych, w szczególności Światowej Organizacji Meteorologicznej, Światowej Organizacji Zdrowia i Komitetu Koordynacyjnego ds. Warstwy Ozonowej, w sferze badań naukowych, systematycznych obserwacji i innych działań związanych z celami niniejszej konwencji oraz wykorzystywać, jeśli jest to

wskazane, informacje uzyskane od tych instytucji i komitetów;

- (k) rozpatrywać i podejmować wszelkie dodatkowe działania, które mogą być wskazane dla osiągnięcia celów niniejszej konwencji.

5. Na posiedzeniach Konferencji Stron mogą być reprezentowane przez obserwatorów: Organizacja Narodów Zjednoczonych i jej wyspecjalizowane agencje, Międzynarodowa Agencja Energii Atomowej oraz każde państwo nie będące stroną niniejszej konwencji. Każda instytucja albo agencja krajowa lub międzynarodowa, rządowa lub pozarządowa, właściwa w dziedzinach związanych z ochroną warstwy ozonowej, która poinformuje sekretariat o swoim życzeniu uczestniczenia jako obserwator w posiedzeniu Konferencji Stron, może być dopuszczona, jeśli co najmniej jedna trzecia stron nie wyrazi sprzeciwu. Dopuszczenie i udział obserwatorów będą określone regulami proceduralnymi przyjętymi przez Konferencję Stron.

Artykuł 7. Sekretariat

1. Funkcje sekretariatu są następujące:
  - (a) organizowanie i obsługa posiedzeń stron zgodnie z art. 6, 8, 9 i 10;
  - (b) przygotowywanie i przekazywanie raportów na podstawie informacji otrzymanych zgodnie z art. 4 i 5 oraz informacji z narad organów pomocniczych utworzonych zgodnie z art. 6;
  - (c) wykonywanie funkcji wyznaczonych sekretariatowi w protokołach do niniejszej konwencji;
  - (d) przygotowywanie raportów z działalności sekretariatu w realizacji funkcji wyznaczonych zgodnie z niniejszą konwencją i składanie ich Konferencji Stron;
  - (e) zapewnienie niezbędnej koordynacji z innymi właściwymi organami międzynarodowymi, a w szczególności zawieranie stosownych porozumień administracyjnych i kontraktowych, jakie mogą być wskazane dla skutecznej realizacji funkcji sekretariatu;
  - (f) wykonywanie innych funkcji, jakie mogą być wyznaczone przez Konferencję Stron.
2. Program Środowiska Narodów Zjednoczonych będzie odpowiedzialny za wykonywanie funkcji sekretariatu w formie tymczasowej do czasu zakończenia pierwszego zwyczajnego posiedzenia Konferencji Stron, zwołanego zgodnie z art. 6. Strony desygnują na pierwszym zwyczajnym posiedzeniu Konferencji Stron sekretariat spośród istniejących, kompetentnych organizacji międzynarodowych, które wyraziły gotowość do wykonywania funkcji sekretariatu zgodnie z niniejszą konwencją.

Artykuł 8. Przyjęcie protokołów

1. Konferencja Stron może przyjąć na posiedzeniu protokoły zgodnie z art. 2.
2. Tekst proponowanego protokołu będzie przekazany do wiadomości stron przez

sekretariat co najmniej sześć miesięcy przed takim posiedzeniem.

Artykuł 9. Poprawki do konwencji lub protokołów

1. Każda ze stron może zaproponować poprawki do niniejszej konwencji lub któregośkolwiek z protokołów. Poprawki takie powinny odpowiednio uwzględniać, między innymi, stosowne uwarunkowania naukowe i techniczne.
2. Poprawki do konwencji przyjmowane są na posiedzeniu Konferencji Stron. Poprawki do protokołów przyjmowane są na posiedzeniu stron danego protokołu. Tekst zaproponowanej poprawki do niniejszej konwencji lub do protokołów, jeśli nie postanowiono inaczej w odnośnym protokole, będzie przekazany do wiadomości stron przez sekretariat w terminie co najmniej sześciu miesięcy przed posiedzeniem, na którym proponuje się przyjęcie poprawki. Sekretariat powinien również zakomunikować zaproponowane poprawki sygnatariuszom niniejszej konwencji.
3. Strony będą dążyły do osiągnięcia przez consensus porozumienia w sprawie poprawek do niniejszej konwencji. Jeśli wszelkie wysiłki zmierzające do osiągnięcia consensusu zostaną wyczerpane i nie osiągnie się porozumienia, należy przyjąć poprawkę w ostateczności większością trzech czwartych głosów stron obecnych i biorących udział w głosowaniu na posiedzeniu. Następnie depozytariusz przedstawi ją wszystkim stronom do ratyfikacji, zatwierdzenia lub przyjęcia.
4. Procedura wymieniona w ust. 3 będzie odnosiła się do poprawek w protokołach do konwencji, z tym że do przyjęcia poprawki wystarcza większość dwóch trzecich głosów stron protokołu obecnych na posiedzeniu i biorących udział w głosowaniu.
5. Ratyfikacja, zatwierdzenie lub przyjęcie poprawek powinno być notyfikowane depozytariuszowi na piśmie. Poprawki przyjęte zgodnie z ust. 3 lub 4 niniejszego artykułu wchodzi w życie pomiędzy stronami, które je zaakceptowały dziewięćdziesiątego dnia od otrzymania przez depozytariusza notyfikacji o ich ratyfikacji, zatwierdzeniu lub przyjęciu przez co najmniej trzy czwarte stron niniejszej konwencji lub przez co najmniej dwie trzecie stron odnośnego protokołu, jeśli nie postanowiono inaczej w tym protokole. Dla każdej następnej strony poprawki wchodzi w życie dziewięćdziesiątego dnia po złożeniu przez tę stronę dokumentu ratyfikacji, zatwierdzenia lub przyjęcia poprawek.
6. W rozumieniu niniejszego artykułu "strony obecne i biorące udział w głosowaniu" oznaczają strony obecne i oddające głos pozytywny lub negatywny.

Artykuł 10. Przyjęcie i poprawki do załączników

1. Załączniki do niniejszej konwencji lub do protokołów stanowią integralną część niniejszej konwencji lub odnośnego protokołu, zależnie od przypadku, jeśli wyraźnie nie postanowiono inaczej; odniesienie do niniejszej konwencji lub do protokołów do konwencji stanowi jednocześnie odniesienie do właściwych załączników do konwencji. Załączniki takie powinny się

ograniczać do spraw naukowych, technicznych i administracyjnych.

2. Jeśli nie postanowiono inaczej w jakimkolwiek protokole w odniesieniu do załączników, obowiązuje następująca procedura w sprawie propozycji, przyjęcia i wejścia w życie dodatkowych załączników do niniejszej konwencji lub załączników do protokołu:

- (a) załączniki do niniejszej konwencji proponuje się i przyjmuje zgodnie z procedurą ustaloną w art. 9 ust. 2 i 3, natomiast załączniki do jakiegokolwiek protokołu proponuje się i przyjmuje zgodnie z procedurą ustaloną w art. 9 ust. 2 i 4;
- (b) jeżeli którakolwiek ze stron nie może zatwierdzić dodatkowego załącznika do niniejszej konwencji lub załącznika do jakiegokolwiek protokołu, którego jest stroną, powinna powiadomić o tym depozytariusza w formie pisemnej w ciągu sześciu miesięcy od daty wysłania przez depozytariusza zawiadomienia o przyjęciu załączników. Depozytariusz zawiadomi niezwłocznie wszystkie strony o każdym otrzymanym powiadomieniu. Strona może w dowolnym czasie zastąpić poprzednią deklarację sprzeciwu akceptacją, po czym załączniki stają się wiążące dla tej strony;
- (c) po upływie sześciu miesięcy od daty wysłania zawiadomienia przez depozytariusza załącznik staje się wiążący dla wszystkich stron niniejszej konwencji lub odnośnego protokołu, które nie przedstawiły notyfikacji zgodnie z postanowieniem punktu (b).

3. Propozycja, przyjęcie i wejście w życie poprawek do załączników do niniejszej konwencji lub do protokołów podlegają tej samej procedurze co propozycja, przyjęcie i wejście w życie załączników do niniejszej konwencji lub załączników do protokołów. Takie załączniki i poprawki powinny odpowiednio uwzględniać m.in. właściwe uwarunkowania naukowe i techniczne.

4. Jeśli dodatkowy załącznik lub poprawka do załącznika obejmuje poprawkę do niniejszej konwencji lub do protokołu, ten dodatkowy załącznik lub poprawiony załącznik wchodzi w życie dopiero wówczas, gdy odnośna poprawka do konwencji lub do protokołu wejdzie w życie.

Artykuł 11. Załatwianie sporów

1. W przypadku sporu między stronami dotyczącego interpretacji lub stosowania niniejszej konwencji zainteresowane strony powinny dążyć do jego rozwiązania w drodze rokowań.

2. Jeżeli zainteresowane strony nie mogą dojść do porozumienia drogą negocjacji, mogą zwrócić się wspólnie o dobre usługi lub zwrócić się o pośredniczenie do trzeciej strony.

3. Podczas ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia do niniejszej konwencji lub później w dowolnym czasie państwo lub regionalna organizacja integracji gospodarczej może zadeklarować na piśmie depozytariuszowi, że odnośnie do sporu nie rozstrzygniętego zgodnie z ust. 1 lub 2 akceptuje jeden lub obydwa niżej wymienione sposoby uregulowania sporu jako obowiązkowe:

- (a) arbitraż, zgodnie z procedurą przyjętą przez Konferencję Stron na jej pierwszym posiedzeniu zwyczajnym;

- (b) przekazanie sporu Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości.
4. Jeśli strony nie zaaprobowaly tej samej lub jakiegokolwiek innej procedury zgodnie z ust. 3, spór zostanie skierowany na drogę pojednania zgodnie z ust. 5, jeśli strony nie postanowią inaczej.
5. Na życzenie którejkolwiek ze stron sporu powołana będzie komisja pojednawcza. Komisja pojednawcza będzie składać się z równej liczby członków wyznaczonych przez każdą zainteresowaną stronę oraz przewodniczącego komisji, który zostanie wybrany wspólnie przez członków komisji wyznaczonych przez zainteresowane strony. Decyzja komisji pojednawczej będzie ostatecznym zaleceniem, które strony przyjmą w dobrej wierze.
6. Postanowienia niniejszego artykułu odnoszą się do protokołów, jeśli nie postanowiono inaczej w odnośnym protokole.

Artykuł 12. Podpisanie

Niniejsza konwencja będzie otwarta do podpisania przez państwa i regionalne organizacje integracji gospodarczej w Federalnym Ministerstwie Spraw Zagranicznych Republiki Austrii w Wiedniu od dnia 22 marca 1985 roku do dnia 21 września 1985 roku oraz w siedzibie Organizacji Narodów Zjednoczonych w Nowym Jorku od dnia 22 września 1985 roku do dnia 21 marca 1986 roku.

Artykuł 13. Ratyfikacja, przyjęcie lub zatwierdzenie

1. Niniejsza konwencja i jakikolwiek protokoł do konwencji stanowią przedmiot ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia przez państwa i regionalne organizacje integracji gospodarczej. Dokumenty ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia zostaną złożone depozytariuszowi.
2. Jakakolwiek organizacja, o której mowa w ust. 1, która staje się stroną niniejszej konwencji lub protokołu do konwencji, przy czym żadne z jej państw członkowskich nie jest stroną, ponosi odpowiedzialność za wszystkie zobowiązania wynikające z konwencji lub protokołu. Jeśli w przypadku takich organizacji jedno lub więcej z jej państw członkowskich jest stroną konwencji lub odnośnego protokołu, organizacja i jej państwa członkowskie będą decydować o ich odnośnych odpowiedzialnościach za wykonanie ich zobowiązań wynikających z konwencji lub protokołu. W takich przypadkach organizacja i państwa członkowskie nie mogą realizować uprawnień wynikających z konwencji lub odnośnego protokołu równocześnie.
3. W dokumentach ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia organizacje, o których mowa w ust. 1, zadeklarują zakres swych kompetencji w odniesieniu do spraw regulowanych przez niniejszą konwencję lub odnośny protokoł. Organizacje te poinformują również depozytariusza o jakiegokolwiek istotnej zmianie w zakresie swych kompetencji.

Artykuł 14. Przystąpienie

1. Niniejsza konwencja i odnośne protokoły będą otwarte do przystąpienia przez państwa i przez regionalne organizacje integracji gospodarczej od daty zamknięcia konwencji lub odnośnego protokołu do podpisania. Dokumenty przystąpienia powinny być złożone depozytariuszowi.
2. W dokumentach przystąpienia organizacje wymienione w ust. 1 zadeklarują zakres swych kompetencji w odniesieniu do spraw regulowanych przez niniejszą konwencję lub odnośny protokół. Organizacje te poinformują także depozytariusza o jakiegokolwiek zasadniczej zmianie w zakresie swych kompetencji.
3. Postanowienia art. 13 ust. 2 odnoszą się do regionalnych organizacji integracji gospodarczej, które przystąpią do niniejszej konwencji lub odnośnego protokołu.

Artykuł 15. Uprawnienia do głosowania

1. Każda ze stron niniejszej konwencji lub odnośnego protokołu posiada jeden głos.
2. Niezależnie od postanowienia ust. 1 regionalne organizacje integracji gospodarczej, w sprawach będących w zakresie swych kompetencji, realizują swe uprawnienia do głosowania przy ilości głosów równej ilości ich państw członkowskich, które są stronami niniejszej konwencji lub odnośnego protokołu. Organizacje takie nie mogą realizować swoich uprawnień do głosowania, jeśli ich państwa członkowskie je realizują i *vice versa*.

Artykuł 16. Stosunek między konwencją i protokołami do konwencji

1. Żadne państwo lub regionalna organizacja integracji gospodarczej nie może stać się stroną protokołu, jeśli nie jest lub nie staje się jednocześnie stroną konwencji.
2. Decyzje dotyczące jakiegokolwiek protokołu podejmowane są tylko przez strony odnośnego protokołu.

Artykuł 17. Wejście w życie

1. Niniejsza konwencja wejdzie w życie po upływie dziewięćdziesięciu dni od daty złożenia depozytariuszowi dwudziestego dokumentu ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia.
2. Jakikolwiek protokół do niniejszej konwencji, jeśli nie postanowiono inaczej w tym protokole, wejdzie w życie po upływie dziewięćdziesięciu dni od daty złożenia depozytariuszowi jedenastego dokumentu ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia do tego protokołu.
3. Dla każdej strony, która ratyfikowała, przyjęła, zatwierdziła niniejszą konwencję lub

przystąpiła do niej po złożeniu depozytariuszowi dwudziestego dokumentu ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, konwencja wejdzie w życie dziewięćdziesiątego dnia od daty złożenia przez tę stronę dokumentu ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia.

4. Jakikolwiek protokół, jeśli nie postanowiono inaczej w tym protokole, wejdzie w życie dla strony, która go ratyfikuje, przyjmie, zatwierdzi lub przystąpi do niego po jego wejściu w życie zgodnie z ust. 2, dziewięćdziesiątego dnia od daty złożenia przez tę stronę dokumentu ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, lub w dniu wejścia w życie konwencji dla tej strony w zależności od tego, która z tych dat jest późniejsza.

5. W rozumieniu ust. 1 i 2 jakikolwiek dokument złożony przez regionalne organizacje integracji gospodarczej nie będzie traktowany jako dodatkowy do tych, które zostały złożone przez państwa członkowskie takich organizacji.

Artykuł 18. Zastrzeżenia

Do postanowień niniejszej konwencji nie można zgłaszać zastrzeżeń.

Artykuł 19. Wystąpienie

1. W każdym czasie po upływie czterech lat od daty wejścia w życie niniejszej konwencji dla danej strony, strona ta może z konwencji wystąpić składając depozytariuszowi powiadomienie na piśmie.

2. Jeśli nie postanowiono inaczej w jakimkolwiek protokole do niniejszej konwencji, w każdym czasie po upływie czterech lat od daty wejścia w życie danego protokołu dla danej strony, strona ta może wystąpić z tego protokołu składając depozytariuszowi powiadomienie na piśmie.

3. Każde takie wystąpienie wejdzie w życie po upływie jednego roku od daty otrzymania powiadomienia przez depozytariusza lub w terminie późniejszym wymienionym w powiadomieniu o wystąpieniu.

4. Każda strona, która wystąpi z niniejszej konwencji, będzie traktowana tak, jakby wystąpiła również z każdego protokołu, którego jest stroną.

Artykuł 20. Depozytariusz

1. Sekretarz Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych będzie wykonywał obowiązki depozytariusza niniejszej konwencji i odnośnych protokołów.

2. Depozytariusz będzie informował strony w szczególności o:

(a) podpisaniu niniejszej konwencji i odnośnych protokołów oraz złożeniu dokumentów ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, zgodnie z postanowieniami art. 13

- i 14;
- (b) dacie wejścia w życie konwencji i odnośnych protokołów, zgodnie z postanowieniami art. 17;
  - (c) powiadomieniach o wystąpieniu, zgodnie z postanowieniami art. 19;
  - (d) poprawkach przyjętych do konwencji i do odnośnego protokołu, o ich aprobachie przez strony oraz o dacie wejścia w życie tych poprawek, zgodnie z postanowieniami art. 9;
  - (e) wszystkich oświadczeniach związanych z przyjęciem i zatwierdzeniem załączników i poprawek do załączników, zgodnie z postanowieniami art. 10;
  - (f) powiadomieniach przez regionalne organizacje integracji gospodarczej, dotyczących zakresu ich kompetencji w sprawach regulowanych niniejszą konwencją i odnośnymi protokołami, oraz o jakichkolwiek zmianach w tym względzie;
  - (g) deklaracjach złożonych zgodnie z art. 11 ust. 3.

Artykuł 21. Teksty oryginalne

Oryginał niniejszej konwencji, którego teksty w językach arabskim, chińskim, angielskim, francuskim, rosyjskim i hiszpańskim są jednakowo autentyczne, zostanie złożony Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Na dowód czego niżej podpisani, należycie w tym celu upoważnieni, podpisali niniejszą konwencję.

Sporządzono w Wiedniu dnia dwudziestego drugiego marca tysiąc dziewięćset osiemdziesiątego piątego roku.

Załącznik I

Badania i systematyczne obserwacje

1. Strony konwencji stwierdzają, że głównymi zagadnieniami naukowymi są:
  - (a) modyfikacja warstwy ozonowej, której wynikiem byłaby zmiana wielkości słonecznego promieniowania nadfioletowego ze skutkami biologicznymi (UV-B), które dociera do powierzchni ziemi, z potencjalnymi konsekwencjami dla zdrowia ludzkiego, organizmów, ekosystemów oraz materiałów użytecznych dla ludzkości;
  - (b) modyfikacja pionowej dystrybucji ozonu, która mogłaby zmienić strukturę temperatury atmosfery, z potencjalnymi konsekwencjami dla pogody i klimatu.
2. Strony konwencji, zgodnie z art. 3, będą współpracować w prowadzeniu badań i systematycznych obserwacji oraz w formułowaniu zaleceń dla przyszłych badań i obserwacji. Będą to:
  - (a) badania w zakresie fizycznym i chemicznym atmosfery:
    - (i) kompleksowe modele teoretyczne: dalsze rozwijanie modeli, które uwzględniają wzajemne oddziaływanie między procesami promieniowania, dynamicznymi i chemicznymi; badania nad jednoczesnymi skutkami różnych zjawisk spowodowanych przez człowieka i występujących naturalnie w warstwie ozonu atmosferycznego; interpretacja danych z pomiarów satelitarnych i niesatelitarnych, ocena trendów w parametrach atmosferycznych i geofizycznych oraz rozwój metod dla przypisywania zmian tych parametrów określonym przyczynom,
    - (ii) badania laboratoryjne nad współczynnikami wzrostu, przekrojami absorpcji oraz mechanizmami chemicznych i fotochemicznych procesów troposfery i stratosfery; danymi spektroskopowymi dla uzupełnienia pomiarów polowych w stosownych zakresach widma,
    - (iii) pomiary terenowe: stężenie i przepływy gazów z głównych źródeł pochodzenia naturalnego i antropogenicznego; badania dynamiki atmosferycznej; jednoczesne pomiary fotochemiczne związanych różnych zjawisk w dół do planetarnej warstwy granicznej, z zastosowaniem instrumentów czujnikowych *in situ* i zdalnych; wzajemne porównanie różnych czujników, w tym skoordynowanych powiązanych ze sobą pomiarów dla instrumentacji satelitarnej; trójwymiarowe pola głównych śladowych składników atmosfery, widmo słoneczne i parametry meteorologiczne,
    - (iv) rozwój instrumentów pomiarowych, w tym czujniki satelitarne i pozasatelitarne dla pomiaru śladowych składników atmosfery, przepływu słonecznego i parametrów meteorologicznych;
  - (b) badania w zakresie skutków dla zdrowia, skutków biologicznych i degradacji

fotchemicznej:

- (i) związek między ekspozycją człowieka na promieniowanie słoneczne, widoczne i nadfioletowe i (a) powstaniem raka skóry typu czerniak i innego rodzaju, i (b) skutkami w systemie immunologicznym,
  - (ii) skutki promieniowania UV-B, w tym zależność od długości fal na (a) uprawy, lasy i inne ekosystemy lądowe i (b) morski łańcuch pokarmowy i rybołówstwo oraz możliwe zahamowanie produkcji tlenu przez fitoplankton morski,
  - (iii) mechanizmy, według których promieniowanie UV-B wpływa na materiały biologiczne, gatunki i ekosystemy, w tym związek między dawką, wielkością dawki i reakcją; fotoregeneracja, adaptacja i ochrona,
  - (iv) badania widm biologicznie aktywnych i reakcji spektralnej przy zastosowaniu promieniowania polichromatycznego w celu włączenia ewentualnych wzajemnych oddziaływań różnych rejonów długości fal,
  - (v) wpływ promieniowania UV-B na wrażliwość i żywotność gatunków biologicznych, ważnych dla bilansu biosfery; procesy podstawowe, jak fotosynteza i biosynteza,
  - (vi) wpływ promieniowania UV-B na degradację fotochemiczną zanieczyszczeń, związków chemicznych stosowanych w rolnictwie i innych materiałach;
- (c) badania skutków na klimat:
- (i) badania teoretyczne i obserwacje skutków radiacyjnych ozonu i innych pierwiastków śladowych oraz ich wpływu na parametry klimatu, np. temperaturę powierzchni lądów i oceanów, wzorce opadów oraz wymianę między troposferą i stratosferą;
  - (ii) badania skutków zmian w klimacie na różne aspekty działalności człowieka;
- (d) systematyczne obserwacje:
- (i) stanu warstwy ozonowej (tj. zmienności w przestrzeni i czasie całkowitej zawartości słupa i dystrybucji pionowej) za pomocą Globalnego Systemu Obserwacji Ozonu opartego na integracji systemów satelitarnych i naziemnych, w pełnej eksploatacji,
  - (ii) stężeń troposferycznych i stratosferycznych gazów pierwotnych dla HO_x , NO_x , ClO_x i związków węgla,
  - (iii) profili pionowych temperatury od ziemi do mezosfery, z wykorzystaniem systemów naziemnych i satelitarnych,
  - (iv) długości fal – zdefiniowanie przepływu promieni słonecznych docierających do atmosfery ziemskiej oraz promieniowania termicznego opuszczającego atmosferę ziemską, z wykorzystaniem pomiarów satelitarnych,

- (v) długości fal – określenie przepływu promieni słonecznych docierających do powierzchni ziemi w zakresie promieni nadfioletowych ze skutkami biologicznymi (UV-B),
- (vi) właściwości aerozolu i dystrybucji od powierzchni ziemi do mezosfery, z wykorzystaniem systemów naziemnych, w atmosferze i satelitarnych,
- (vii) zmiennych ważnych dla klimatu, z wykorzystaniem programów meteorologicznych pomiarów powierzchniowych wysokiej jakości,
- (viii) pierwiastków śladowych, temperatury, przepływu słonecznego i aerozoli, z wykorzystaniem udoskonalonych metod do analizy danych globalnych.

3. Strony konwencji będą współpracować, biorąc pod uwagę szczególne potrzeby krajów rozwijających się, w promowaniu odpowiednich systemów szkolenia naukowego i technicznego, wymaganego dla uczestników w badaniach i systematycznych obserwacjach wymienionych w niniejszym załączniku. Należy położyć specjalny nacisk na interkalibrację instrumentów obserwacyjnych i metod, mając na uwadze uzyskanie porównywalnych i standardowych zestawów danych naukowych.

4. Poniżej podany jest spis, bez specjalnej kolejności, substancji chemicznych pochodzenia naturalnego i antropogenicznego, które uważa się za mające potencjalny wpływ na zmiany właściwości chemicznych warstwy ozonowej.

(a) Substancje węglowe

(i) Tlenek węgla (CO)

Tlenek węgla posiada znaczne źródła naturalne i antropogenne i uważa się, że odgrywa główną, bezpośrednią rolę w procesach fotochemicznych troposfery oraz pośrednią rolę w procesach fotochemicznych stratosfery.

(ii) Dwutlenek węgla (CO₂)

Dwutlenek węgla ma znaczne źródła naturalne i antropogenne i oddziałuje na ozon stratosferyczny przez wpływ na termiczną strukturę atmosfery.

(iii) Metan (CH₄)

Metan ma źródła naturalne i antropogenne i wpływa na ozon w troposferze i stratosferze.

(iv) Niemetanowe mieszaniny węglowodorów

Niemetanowe mieszaniny węglowodorów, składające się z dużej ilości substancji chemicznych, mają źródła naturalne i antropogenne i odgrywają bezpośrednią rolę w procesach fotochemicznych troposfery i pośrednią rolę w procesach fotochemicznych stratosfery.

(b) Substancje azotowe

(i) Podtlenek azotu (N_2O)

Główne źródło podtlenku azotu jest naturalne, lecz udział antropogeny staje się coraz bardziej ważny. Podtlenek azotu jest podstawowym źródłem stratosferycznym NO_x , które odgrywają istotną rolę w kontrolowaniu obfitości ozonu w stratosferze.

(ii) Tlenki azotu (NO_x)

Źródła naziemne NO_x odgrywają główną, bezpośrednią rolę tylko w fotochemicznych procesach troposfery i pośrednią rolę w procesach fotochemicznych stratosfery, podczas gdy iniekcja NO_x w pobliżu tropopauzy może prowadzić bezpośrednio do zmian w górnej warstwie ozonu w troposferze i stratosferze.

(c) Substancje chlorowe

(i) Całkowicie chlorowcowane alkany np. CCl_4 , $CFCl_3$ (CFC-11), CF_2Cl_2 (CFC-12), $C_2F_3Cl_3$ (CFC-113), $C_2F_4Cl_2$ (CFC-114).

Całkowicie chlorowcowane alkany są pochodzenia antropogennego i działają jako źródło ClO_x , które odgrywa istotną rolę w procesach fotochemicznych ozonu, szczególnie w rejonie na wysokości 30–50 km.

(ii) Częściowo chlorowcowane alkany np. CH_3Cl , CHF_2Cl (CFC-22), CH_2CCl_3 , $CHFCl_2$ (CFC-21).

Źródła CH_3Cl są naturalne, podczas gdy inne częściowo chlorowcowane alkany, wyżej wymienione, są pochodzenia antropogennego. Gazy te działają również jako źródło stratosferycznych związków ClO_x .

(d) Substancje bromowe

Całkowicie chlorowcowane alkany np. CF_3Br .

Gazy te są pochodzenia antropogennego i działają jako źródło BrO_x , które zachowują się w podobny sposób jak ClO_x .

(e) Substancje wodorowe

(i) Wodór (H_2)

Wodór jest pochodzenia naturalnego i antropogennego i odgrywa mniejszą rolę w procesach fotochemicznych stratosfery.

(ii) Woda (H_2O)

Woda jest pochodzenia naturalnego i odgrywa istotną rolę w procesach

fotchemicznych troposfery i stratosfery. Lokalne źródła pary wodnej w stratosferze obejmują utlenianie metanu i w mniejszym zakresie – wodoru.

Załącznik II

Wymiana informacji

1. Strony konwencji stwierdzają, że gromadzenie i wymiana informacji stanowi ważny instrument w realizacji celów niniejszej konwencji i w weryfikacji podejmowanych działań, tj. ich właściwości i skuteczności. W tym celu strony będą dokonywać wymiany informacji naukowych, technicznych, społeczno- -gospodarczych, handlowych i prawnych.

2. Strony konwencji, podejmując decyzje co do rodzaju informacji, które należy gromadzić i wymieniać, powinny wziąć pod uwagę użyteczność informacji i koszty ich uzyskania. Strony stwierdzają ponadto, że współpraca na mocy niniejszego załącznika musi być zgodna z ustawodawstwem narodowym, przepisami i praktyką dotyczącą patentów, tajemnicy przemysłowej i ochrony poufności oraz autorstwa informacji.

3. Informacje naukowe

Informacje naukowe obejmują:

- (a) badania planowane i realizowane, zarówno rządowe jak prywatne, w celu ułatwienia koordynacji programów badawczych oraz zmierzają do najbardziej efektywnego wykorzystania dostępnych narodowych i międzynarodowych zasobów;
- (b) dane emisji niezbędne do prowadzenia badań;
- (c) wyniki badań naukowych publikowane w literaturze fachowej, dotyczące zrozumienia problemów fizycznych i chemicznych atmosfery ziemskiej i jej wrażliwości na zmiany, w szczególności stanu warstwy ozonu i skutków dla zdrowia ludzkiego, środowiska i klimatu, które wynikałyby z trwałych zmian w zawartości całkowitego słupa ozonu albo w pionowej dystrybucji ozonu;
- (d) ocenę wyników badań naukowych i zalecenia dla przyszłych badań.

4. Informacje techniczne

Informacje techniczne obejmują:

- (a) dostępność i koszty substytutów chemicznych oraz technologii zastępczych w celu zredukowania emisji substancji modyfikujących warstwę ozonu i związane z tym badania planowane i realizowane;
- (b) ograniczenia i ryzyka związane ze stosowaniem substytutów chemicznych lub innego rodzaju oraz technologii zastępczych.

5. Informacje społeczno-gospodarcze i handlowe o substancjach wymienionych w załączniku I.

Informacje te obejmują:

- (a) produkcję i zdolność produkcyjną,
- (b) stosowanie i wzorce stosowania,
- (c) import/eksport,
- (d) koszty, ryzyka i korzyści działalności człowieka, które mogą pośrednio modyfikować warstwę ozonu i skutki regulujących działań podjętych lub rozpatrywanych w celu kontroli tych działalności.

6. Informacje prawne

Informacje te obejmują:

- (a) ustawodawstwo narodowe, środki administracyjne i badania w zakresie legislacji, dotyczące ochrony warstwy ozonu,
- (b) porozumienia międzynarodowe, w tym porozumienia dwustronne, związane z ochroną warstwy ozonu,
- (c) metody i warunki wydawania licencji oraz dostępność patentów dotyczących ochrony warstwy ozonu.

Protokół Montrealski

w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową

STRONY NINIEJSZEGO PROTOKOŁU,

Będąc stronami Konwencji Wiedeńskiej o ochronie warstwy ozonowej,

Dbając o swe zobowiązania wynikające z konwencji, aby podejmować stosowne środki w celu ochrony ludzkiego zdrowia i środowiska przed szkodliwymi skutkami wynikającymi lub mogącymi wyniknąć z działalności człowieka, zmieniającymi lub mogącymi zmienić warstwę ozonową,

Uznając, że emisje o światowym zasięgu różnych substancji mogą znacznie zubożyć lub zmienić warstwę ozonową w sposób, który mógłby przynieść szkodliwe skutki dla ludzkiego zdrowia i środowiska,

Świadome potencjalnych zmian klimatycznych na skutek emisji tych substancji,

Zdając sobie sprawę, że środki podejmowane w celu ochrony warstwy ozonowej przed zubożeniem powinny opierać się na właściwej wiedzy naukowej, uwzględniającej uwarunkowania techniczne i ekonomiczne,

Zdecydowane chronić warstwę ozonową przez stosowanie środków zapobiegawczych dla odpowiedniej kontroli całkowitej światowej emisji substancji, które ją zubożają, z docelowym zamiarem ich eliminacji w oparciu o rozwój dyscyplin naukowych, z uwzględnieniem uwarunkowań technicznych i ekonomicznych,

Uznając, że wymagane są specjalne warunki do uwzględnienia potrzeb krajów rozwijających się odnośnie tych substancji,

Dostrzegając środki zapobiegawcze, podjęte już na szczeblach krajowych i regionalnych w celu kontrolowania emisji pewnych chlorowcopochodnych węglowodorów,

Doceniając ważność promocji współpracy międzynarodowej w badaniach oraz rozwoju nauk i technologii związanych z kontrolą i zmniejszaniem emisji substancji zubożających warstwę ozonową, ze szczególnym uwzględnieniem potrzeb krajów rozwijających się,

UZGODNIŁY, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1. Definicje

W rozumieniu niniejszego protokołu:

1. "Konwencja" oznacza Konwencję Wiedeńską o ochronie warstwy ozonowej, zatwierdzoną dnia 22 marca 1985 roku.
2. "Strony" oznaczają strony niniejszego protokołu, jeżeli tekst nie stanowi inaczej.
3. "Sekretariat" oznacza sekretariat konwencji.
4. "Substancje kontrolowane" oznaczają substancje wymienione w załączniku A do niniejszego protokołu, istniejące odrębnie bądź w mieszaninie. Wyklucza to jednak wszelkie takie substancje lub mieszaniny, które znajdują się w wytworzonym produkcie innym niż pojemnik używany do transportowania lub składowania wymienionych substancji.
5. "Produkcja" oznacza wielkość produkcji substancji kontrolowanych, pomniejszoną o ilość zniszczonych technologicznie w sposób zaaprobowany przez strony.
6. "Zużycie" oznacza produkcję plus importy pomniejszone o eksport substancji kontrolowanych.
7. "Poziomy obliczeniowy" produkcji, importu, eksportu oraz zużycia oznaczają poziomy określone zgodnie z art. 3.
8. "Racjonalizacja przemysłowa" oznacza transfer całości lub części poziomu obliczeniowego produkcji jednej ze stron do innej w celu pokrycia zapotrzebowania gospodarczego lub pokrycia założonego deficytu dostaw w wyniku unieruchomienia zakładów przemysłowych.

Artykuł 2. Środki kontroli

1. Każda ze stron zapewni, że w ciągu dwunastomiesięcznego okresu, poczynając od pierwszego dnia siódmego miesiąca od daty wejścia w życie niniejszego protokołu oraz w ciągu każdego następnego okresu dwunastomiesięcznego, jej poziom obliczeniowy zużycia substancji kontrolowanych z grupy I załącznika A nie przewyższy jej poziomu obliczeniowego zużycia w roku 1986. Najdalej do końca tego samego okresu każda ze stron produkująca jedną lub więcej tych substancji zapewni, że jej poziom obliczeniowy produkcji tych substancji nie przewyższy jej poziomu obliczeniowego produkcji z roku 1986, przy czym dopuszcza się wzrost nie większy niż dziesięcioprocentowy w stosunku do roku 1986. Wzrost ten będzie dopuszczalny tylko dla zabezpieczenia podstawowych potrzeb krajowych stron działających z mocy art. 5 i na potrzeby racjonalizacji przemysłowej pomiędzy stronami.
2. Każda ze stron zapewni, że w ciągu dwunastomiesięcznego okresu, poczynając od

pierwszego dnia trzydziestego siódmego miesiąca od daty wejścia w życie niniejszego protokołu oraz w ciągu każdego następnego okresu dwunastomiesięcznego, jej poziom obliczeniowy zużycia substancji kontrolowanych wymienionych w grupie II załącznika A nie przewyższy jej poziomu obliczeniowego zużycia w roku 1986. Każda ze stron produkująca jedną lub więcej tych substancji zapewni, że jej poziom obliczeniowy produkcji tych substancji nie przewyższy jej poziomu obliczeniowego produkcji z roku 1986, przy czym dopuszcza się wzrost nie większy niż dziesięcioprocentowy w stosunku do roku 1986. Wzrost ten jest dopuszczalny tylko dla zabezpieczenia podstawowych potrzeb krajowych stron działających z mocy art. 5 i na potrzeby racjonalizacji przemysłowej pomiędzy stronami. Mechanizm wdrożenia tych środków zostanie ustanowiony przez strony na ich pierwszym spotkaniu, które nastąpi po pierwszym przeglądzie naukowym.

3. Każda ze stron zapewni, że w okresie od dnia 1 lipca 1993 roku do dnia 30 czerwca 1994 roku oraz w ciągu każdego następnego okresu dwunastomiesięcznego jej obliczeniowy poziom zużycia substancji kontrolowanych z grupy I załącznika A nie przewyższy w stosunku rocznym osiemdziesięciu procent jej poziomu obliczeniowego zużycia z roku 1986. Każda ze stron produkujących jedną lub więcej tych substancji w tych samych okresach zapewni, że jej obliczeniowy poziom produkcji tych substancji nie przewyższy w stosunku rocznym osiemdziesięciu procent jej poziomu obliczeniowego produkcji z roku 1986. Jednak w celu zaspokojenia podstawowych potrzeb krajowych stron działających z mocy art. 5 i na potrzeby racjonalizacji przemysłowej pomiędzy stronami jej obliczeniowy poziom produkcji może przewyższyć tę granicę nie więcej niż o 10 procent jej poziomu obliczeniowego produkcji z roku 1986.

4. Każda ze stron zapewni, że w okresie od dnia 1 lipca 1998 roku do dnia 30 czerwca 1999 roku oraz w ciągu każdego następnego okresu dwunastomiesięcznego jej poziom obliczeniowy zużycia substancji kontrolowanych z grupy I załącznika A nie przewyższy w stosunku rocznym pięćdziesięciu procent jej poziomu obliczeniowego zużycia z roku 1986. Każda ze stron produkująca jedną lub więcej tych substancji w tym samym okresie zapewni, że jej obliczeniowy poziom produkcji tych substancji nie przewyższy w stosunku rocznym pięćdziesięciu procent jej obliczeniowego poziomu produkcji z roku 1986. Jednakże w celu zaspokojenia podstawowych potrzeb krajowych stron działających z mocy art. 5 i na potrzeby racjonalizacji przemysłowej pomiędzy stronami jej obliczeniowy poziom produkcji może przewyższyć tę granicę, jednak nie więcej niż o piętnaście procent jej obliczeniowego poziomu produkcji z roku 1986. Niniejszy paragraf stosuje się, dopóki strony nie zdecydują inaczej na spotkaniu większością dwóch trzecich obecnych i głosujących stron, reprezentujących co najmniej dwie trzecie całkowitego obliczeniowego poziomu zużycia tych substancji przez strony. Decyzja taka będzie rozważona i podjęta w świetle oceny dokonanej w odniesieniu do art. 6.

5. Każda strona, której obliczeniowy poziom produkcji w roku 1986 substancji kontrolowanych z grupy I załącznika A był mniejszy niż dwadzieścia pięć kiloton, może dla celów racjonalizacji przemysłowej przekazać do innej strony lub otrzymać od niej nadwyżkę produkcyjną powyżej granic ustanowionych w ust. 1, 3 i 4, pod warunkiem że całkowity połączony poziom obliczeniowy produkcji rozważanych stron nie przewyższa granic ustalonych w niniejszym artykule. Wszelki transfer takiej produkcji powinien być zgłoszony do sekretariatu nie później niż do czasu realizacji transferu.

6. Każda strona nie działająca na mocy art. 5, która posiada w trakcie budowy urządzenia do

produkcji substancji kontrolowanych lub zawarła na nie kontrakt przed dniem 16 września 1987 roku oraz zabezpieczyła je w prawodawstwie krajowym przed dniem 1 stycznia 1987 roku, może dodać produkcję z tych urządzeń do produkcji tych substancji w roku 1986 celem określenia poziomu obliczeniowego produkcji z 1986 roku, pod warunkiem że budowa takich urządzeń zostanie zakończona do dnia 31 grudnia 1990 roku oraz że taka produkcja nie spowoduje wzrostu rocznego obliczeniowego poziomu zużycia substancji kontrolowanych tej strony o ponad 0,5 kilograma w przeliczeniu na głowę ludności.

7. Wszelki transfer produkcji zgodnie z ust. 5 lub wszelki dodatek produkcji zgodnie z ust. 6 powinien być zgłoszony do sekretariatu nie później niż do czasu transferu lub dodatku.
8.
  - (a) Jakiegokolwiek strony będące państwami członkowskimi organizacji regionalnej integracji gospodarczej w rozumieniu art. 1 (6) konwencji mogą umówić się, że będą wspólnie wypełniać swoje zobowiązania dotyczące zużycia na mocy niniejszego artykułu, pod warunkiem że ich całkowity połączony obliczeniowy poziom zużycia nie przewyższa poziomów wymaganych w niniejszym artykule.
  - (b) Strony każdej takiej umowy poinformują sekretariat o warunkach tej umowy przed datą zmniejszenia zużycia, którego taka umowa dotyczy.
  - (c) Umowa taka ma moc tylko wtedy, gdy wszystkie państwa członkowskie organizacji regionalnej integracji gospodarczej oraz sama dana organizacja są stronami protokołu oraz gdy powiadomiły sekretariat o sposobie jego wdrożenia.
9.
  - (a) Na podstawie oceny dokonanej zgodnie z art. 6 strony mogą decydować, czy:
    - (i) należy wnieść poprawki do potencjałów wyczerpywania ozonu wyszczególnionych w załączniku A, a jeśli tak – jakie powinny być te poprawki, oraz czy
    - (ii) należy wprowadzić dalsze poprawki i zmniejszenia produkcji lub zużycia substancji kontrolowanych w stosunku do poziomów z roku 1986, a jeśli tak – jaki powinien być cel, ilość i terminarz tego rodzaju poprawek oraz zmniejszenia;
  - (b) Propozycje takich poprawek będą przedstawione stronom przez sekretariat co najmniej sześć miesięcy przed spotkaniem stron, na którym przewiduje się przyjęcie poprawek;
  - (c) W podejmowaniu takich decyzji strony uczynią wszelkie wysiłki dla osiągnięcia porozumienia na zasadzie consensusu. Jeżeli poczyniono wyczerpujące wysiłki do uzyskania consensusu, lecz nie osiągnięto porozumienia, decyzje takie mogą być w ostatecznym wypadku podjęte większością dwóch trzecich głosów obecnych i głosujących stron, reprezentujących co najmniej pięćdziesiąt procent całkowitego zużycia przez strony substancji kontrolowanych;
  - (d) Decyzje wiążące wszystkie strony będą niezwłocznie zakomunikowane stronom przez depozytariusza. Jeżeli w decyzjach nie przewidziano inaczej, wejdą one w życie po upływie sześciu miesięcy od daty wejścia w obieg komunikatu

depozytariusza.

10. (a) W oparciu o oceny dokonane stosownie do art. 6 niniejszego protokołu oraz w związku z procedurą ustanowioną w art. 9 konwencji strony mogą decydować:
- (i) czy jakiegokolwiek substancje, a jeśli tak, to które, powinny być włączone lub wyłączone z któregokolwiek załącznika do niniejszego protokołu oraz
  - (ii) o mechanizmie, zakresie i terminarzu środków kontrolnych, które należy zastosować do tych substancji.
- (b) Każda taka decyzja ma moc pod warunkiem, że została przyjęta większością dwóch trzecich głosów obecnych i głosujących stron.
11. Niezależnie od postanowień niniejszego artykułu strony mogą stosować środki surowsze niż wymagane w tym artykule.

Artykuł 3. Obliczanie poziomów kontrolnych

W rozumieniu art. 2 i 5 każda strona dla każdej grupy substancji z załącznika A określi jej poziomy obliczeniowe:

- (a) produkcji przez:
- (i) pomnożenie swej rocznej produkcji każdej kontrolowanej substancji przez jej odnośny potencjał wyczerpywania ozonu, wyszczególniony w załączniku A
- oraz
- (ii) zsumowanie liczb wynikowych dla każdej grupy;
- (b) eksportu i importu, odpowiednio, przez, *mutatis mutandis*, zastosowanie procedury ustanowionej w punkcie (a)
- oraz
- (c) zużycia przez zsumowanie poziomów obliczeniowych produkcji i importu oraz odjęcie poziomu obliczeniowego eksportu, zgodnie z procedurą podaną w punktach (a) i (b). Jednakże poczynając od dnia 1 stycznia 1993 roku eksportu substancji kontrolowanych do stron nie będących stronami protokołu nie odejmuje się w obliczaniu poziomu zużycia przez stronę eksportującą.

Artykuł 4. Kontrola handlu z nie-stronami

1. W ciągu jednego roku od wejścia w życie niniejszego protokołu każda strona wprowadzi zakaz importu kontrolowanych substancji z jakiegokolwiek państwa nie będącego stroną tego

protokołu.

2. Poczynając od dnia 1 stycznia 1993 roku żadna strona działająca zgodnie z paragrafem 1 art. 5 nie może eksportować żadnej kontrolowanej substancji do jakiegokolwiek państwa nie będącego stroną niniejszego protokołu.

3. W ciągu trzech lat od daty wejścia w życie niniejszego protokołu strony opracują zgodnie z postanowieniami art. 10 konwencji, w postaci załącznika, listę produktów zawierających kontrolowane substancje. Strony, które zgodnie z tymi postanowieniami nie zgłosiły sprzeciwu do tego załącznika, w ciągu jednego roku od czasu jego wejścia w życie, wprowadzą zakaz importu tych produktów z jakiegokolwiek państwa nie będącego stroną niniejszego protokołu.

4. W ciągu pięciu lat od wejścia w życie niniejszego protokołu, strony określą warunki wykonalności zakazów lub restrykcji importu produktów wytwarzanych z użyciem kontrolowanych substancji, lecz ich nie zawierających, z państw nie będących stronami niniejszego protokołu. Po określeniu wykonalności strony opracują w postaci załącznika, zgodnie z postanowieniami art. 10 konwencji, listę tych produktów. Strony, które zgodnie z tymi postanowieniami nie zgłosiły zastrzeżeń do niego, w ciągu jednego roku od czasu jego wejścia w życie zakazą importu lub wprowadzą restrykcje w stosunku do tych produktów z jakiegokolwiek państwa nie będącego stroną niniejszego protokołu.

5. Żadna ze stron nie będzie popierać eksportu do żadnego państwa nie będącego stroną niniejszego protokołu technologii produkcji i utylizacji kontrolowanych substancji.

6. Każda ze stron odstąpi od zabezpieczenia programów nowych subsydiów, pomocy, kredytów, gwarancji lub ubezpieczeń na eksport do państw nie będących stronami niniejszego protokołu, produktów, wyposażenia, fabryk lub technologii, które ułatwiłyby wytwarzanie kontrolowanych substancji.

7. Ustępy 5 i 6 nie dotyczą produktów, wyposażenia, fabryk lub technologii, które usprawniają konfekcjonowanie, odzysk, wtórny przerób lub niszczenie kontrolowanych substancji, służą promocji rozwoju substancji alternatywnych bądź w inny sposób przyczyniają się do zmniejszenia emisji kontrolowanych substancji.

8. Niezależnie od postanowień niniejszego artykułu import, o którym mowa w ust. 1, 3 i 4, może być dozwolony z każdego państwa nie będącego stroną niniejszego protokołu, jeżeli na spotkaniu stron państwo to zostało określone jako będące w pełnej zgodności z art. 2 i niniejszym artykułem oraz przedłożyło w tym względzie dane wyszczególnione w art. 7.

Artykuł 5. Szczególna sytuacja krajów rozwijających się

1. Każda strona, która jest krajem rozwijającym się i której roczny poziom obliczeniowy zużycia kontrolowanych substancji w przeliczeniu na głowę jest mniejszy od 0,3 kilograma w dniu wejścia dla niej w życie protokołu lub w każdym czasie po tym dniu w ciągu dziesięciu lat od daty wejścia w życie protokołu, w celu zaspokojenia swoich podstawowych potrzeb krajowych będzie uprawniona do opóźnienia o dziesięć lat wymagań dotyczących zgodności ze środkami kontrolnymi ustanowionymi w ust. 1 do 4 art. 2. Jednakże strona ta nie przekroczy rocznego poziomu obliczeniowego zużycia 0,3 kilograma na głowę mieszkańca. Jako podstawę swojej

zgodności ze środkami kontrolnymi każda taka strona będzie uprawniona do stosowania przeciętnej swego rocznego poziomu obliczeniowego zużycia w latach 1995 do 1997 włącznie albo obliczeniowego poziomu zużycia 0,3 kilograma na głowę, przy czym stosuje się poziom niższy.

2. Strony podejmują się ułatwić dostęp dla stron będących krajami rozwijającymi się do substancji zastępczych, bezpiecznych dla środowiska, oraz takich technologii, a także pomogą im w czynnym spożytkowaniu takich substytutów.

3. Strony podejmą bilateralne i multilateralne ułatwienia w celu zabezpieczenia stronom będącym krajami rozwijającymi się programów subsydiowania, pomocy, kredytów, gwarancji i ubezpieczeń na użytek technologii alternatywnych i produktów zastępczych.

Artykuł 6. Ocena i przegląd środków kontrolnych

Począwszy od roku 1990 i potem co najmniej raz na cztery lata strony ocenią środki kontrolne przewidziane w art. 2 w oparciu o dostępne informacje naukowe, środowiskowe, techniczne i ekonomiczne. Co najmniej na rok przed każdą oceną strony zwołają stosowne panele ekspertów posiadających kwalifikacje we wspomnianych działaniach oraz określą zakres przedmiotowy i założenia każdego takiego panelu. W ciągu jednego roku od zwołania zespoły, za pośrednictwem sekretariatu, przedstawią stronom wnioski.

Artykuł 7. Przekazywanie danych

1. W ciągu trzech miesięcy od stania się stroną, każda strona dostarczy sekretariatowi dane statystyczne o jej produkcji, imporcie i eksporcie każdej z kontrolowanych substancji za rok 1986 lub też najlepsze możliwe szacunki takich danych, jeżeli aktualne dane nie są osiągalne.

2. Każda strona dostarczy sekretariatowi dane statystyczne o swej produkcji rocznej (także odrębne dane o ilościach zniszczonych za pomocą technologii aprobowanych przez strony), imporcie i eksporcie odpowiednio do państw-stron i nie-stron, w odniesieniu do danych substancji, za rok, w ciągu którego stała się stroną, oraz za każdy następny rok. Dane będą dostarczone nie później niż dziewięć miesięcy po zakończeniu roku, do którego się odnoszą.

Artykuł 8. Niezgodność z protokołem

Na swym pierwszym spotkaniu strony rozważą i zaaprobuja procedury i mechanizmy instytucjonalne dla określenia stanu niezgodności z postanowieniami niniejszego protokołu oraz sposób postępowania wobec stron, które przejawily niezgodność.

Artykuł 9. Badania, rozwój, uświadomienie opinii publicznej i wymiana informacji

1. Strony będą współpracować, zgodnie ze swym prawem krajowym, przepisami i praktykami, mając na uwadze w szczególności potrzeby krajów rozwijających się, w popieraniu

bezpośrednio lub poprzez kompetentne ciała międzynarodowe badań naukowych, rozwoju i wymiany informacji nad:

- (a) najlepszymi technologiami ulepszania konfekcjonowania, odzysku, recyklingu lub niszczenia kontrolowanych substancji albo w inny sposób zmniejszającymi ich emisję;
- (b) możliwymi substancjami alternatywnymi dla kontrolowanych substancji do produktów zawierających substancje kontrolowane oraz produktów wytwarzanych na bazie substancji kontrolowanych oraz
- (c) kosztami i korzyściami stosowanych strategii kontrolnych.

2. Indywidualnie, wspólnie lub za pośrednictwem kompetentnych ciał międzynarodowych strony będą współpracować nad promocją uświadamiania opinii publicznej efektów środowiskowych emisji kontrolowanych substancji i innych substancji zubożających warstwę ozonową.

3. W ciągu dwóch lat od wejścia w życie niniejszego protokołu i potem co dwa lata każda ze stron przedłoży sekretariatowi sprawozdanie z działalności, jaką podjęła i wykonała zgodnie z niniejszym artykułem.

Artykuł 10. Pomoc techniczna

1. W kontekście postanowień art. 4 konwencji oraz mając w szczególności na względzie potrzeby krajów rozwijających się, strony będą współpracować w popieraniu pomocy technicznej dla ułatwienia przystąpienia i wdrażania niniejszego protokołu.

2. Każda strona-sygnatariusz niniejszego protokołu może przedłożyć sekretariatowi prośbę o pomoc techniczną w celu wdrażania niniejszego protokołu i przystąpienia do niego.

3. Na pierwszym spotkaniu strony zaczną rozważać środki do wypełniania zobowiązań ustanowionych w art. 9 oraz ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, łącznie z przygotowaniem planów roboczych. Takie plany robocze poświęcą szczególną uwagę potrzebom i warunkom krajów rozwijających się. Państwa i regionalne organizacje integracji gospodarczej nie będące stronami niniejszego protokołu, powinny być zachęcane do udziału w działaniach wyszczególnionych w takich planach roboczych.

Artykuł 11. Spotkania stron

1. Strony będą odbywać spotkania w regularnych okresach czasu. Sekretariat zwoła pierwsze spotkanie stron nie później niż jeden rok od daty wejścia w życie niniejszego protokołu oraz w połączeniu ze spotkaniem Konferencji Stron konwencji, jeśli posiedzenie tej ostatniej zaplanowano w tym okresie.

2. Następne zwyczajne spotkania stron będą odbywać się, jeżeli strony nie zdecydują inaczej, w połączeniu z posiedzeniami Konferencji Stron konwencji. Nadzwyczajne spotkania stron

będą zwoływane w terminach, które zostaną uznane za potrzebne przez spotkanie stron lub na pisemną prośbę każdej strony, pod warunkiem że taka prośba zostanie im zakomunikowana przez sekretariat, przy poparciu co najmniej jednej trzeciej stron, w ciągu sześciu miesięcy.

3. Na pierwszym spotkaniu strony:

- (a) przyjmą przez consensus zasady proceduralne swych spotkań;
- (b) przyjmą przez consensus zasady finansowe, o których mowa w ust. 2 art. 13;
- (c) ustanowią zespoły i określą zakresy przedmiotowe i założenia, o których mowa w art. 6;
- (d) rozważą i zaaprobuja procedury oraz mechanizmy instytucjonalne wyszczególnione w art. 8 oraz
- (e) rozpoczną przygotowanie planów roboczych stosownie do ust. 3 art. 10.

4. Cele spotkań stron będą następujące:

- (a) dokonywanie przeglądu wdrażania niniejszego protokołu;
- (b) decydowanie o wszelkich poprawkach i obniżeniach, o których mowa w ust. 9 art. 2;
- (c) decydowanie o wszelkich dodatkach, włączeniach lub usunięciach w odniesieniu do wszelkich załączników substancji oraz związanych z tym środków kontrolnych zgodnie z ust. 10 art. 2;
- (d) ustanowienie, jeżeli to niezbędne, wytycznych lub procedur sprawozdawczości informacji przewidzianej w art. 7 oraz w ust. 3 art. 9;
- (e) rozpatrywanie próśb o pomoc techniczną, przedłożonych zgodnie z ust. 2 art. 10;
- (f) rozpatrywanie raportów przygotowanych przez sekretariat zgodnie z punktem (c) art. 12;
- (g) dokonywanie zgodnie z art. 6 oceny środków kontrolnych przewidzianych w art. 2;
- (h) rozważanie i akceptowanie, w miarę wymogów, propozycji poprawek do niniejszego protokołu lub każdego załącznika oraz każdego nowego załącznika;
- (i) rozważanie i akceptowanie budżetu na wdrażanie niniejszego protokołu oraz
- (j) rozważanie i podejmowanie wszelkich dodatkowych działań, które mogą być potrzebne do osiągnięcia celów niniejszego protokołu.

5. Organizacja Narodów Zjednoczonych, jej wyspecjalizowane agencje oraz Międzynarodowa Agencja Energii Atomowej, a także każde państwo nie będące stroną niniejszego protokołu, mogą być reprezentowane na spotkaniach stron jako obserwatorzy. Każde ciało lub agencja, zarówno krajowa jak międzynarodowa, rządowa lub pozarządowa, wyspecjalizowana w dziedzinie ochrony warstwy ozonowej, która poinformowała sekretariat o jej życzeniu reprezentowania jej na spotkaniu stron w charakterze obserwatora, może być dopuszczona, chyba że co najmniej jedna

Trzecia strona wyrazi sprzeciw. Dopuszczenie i udział obserwatorów podlega zasadom proceduralnym przyjętym przez strony.

Artykuł 12. Sekretariat

Dla celów niniejszego protokołu sekretariat będzie:

- (a) organizował i obsługiwał spotkania stron, zgodnie z art. 11;
- (b) przyjmował i na żądanie strony udostępniał dane dostarczone zgodnie z art. 7;
- (c) przygotowywał i regularnie przysyłał stronom raporty oparte na informacji otrzymanej zgodnie z art. 7 i 9;
- (d) powiadamiał strony o każdym wniosku o pomoc techniczną otrzymanym zgodnie z art. 10 dla ułatwienia zapewnienia takiej pomocy;
- (e) zachęcał nie-strony do uczestnictwa w spotkaniach stron w charakterze obserwatorów i do działania w myśl postanowień niniejszego protokołu;
- (f) zabezpieczał, jeśli zaistnieje potrzeba, informację i prośby, o których mowa w punktach (c) i (d) dla takich obserwatorów nie będących stronami oraz
- (g) wykonywał wszelkie inne funkcje dla osiągnięcia celów niniejszego protokołu, jakie mogą być mu przypisane przez strony.

Artykuł 13. Postanowienia finansowe

1. Fundusze związane z realizacją niniejszego protokołu, łącznie z funduszami przeznaczonymi na funkcjonowanie sekretariatu powołanego niniejszym protokołem są gromadzone wyłącznie z wkładów stron.

2. Na pierwszym spotkaniu strony przyjmą przez consensus zasady finansowe realizacji niniejszego protokołu.

Artykuł 14. Związek protokołu z konwencją

Jeżeli w niniejszym protokole nie przewidziano inaczej, postanowienia konwencji odnoszące się do jej protokołów odnoszą się do niniejszego protokołu.

Artykuł 15. Podpisanie

Niniejszy protokół będzie wyłożony do podpisania przez państwa i regionalne organizacje integracji gospodarczej w Montrealu dnia 16 września 1987 roku; w Ottawie od dnia 17 września 1987 roku

do dnia 16 stycznia 1988 roku i w siedzibie Organizacji Narodów Zjednoczonych w Nowym Jorku od dnia 17 stycznia 1988 roku do dnia 15 września 1988 roku.

Artykuł 16. Wejście w życie

1. Niniejszy protokół wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 1989 roku, pod warunkiem że co najmniej jedenaście dokumentów ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia tego protokołu lub przystąpienia do niego złożyły państwa lub organizacje regionalnej integracji gospodarczej, reprezentujące co najmniej dwie trzecie szacunkowego globalnego zużycia kontrolowanych substancji za rok 1986, i jeżeli zostały spełnione postanowienia ust. 1 art. 17 konwencji. W przypadku gdy warunki te nie zostały wypełnione do tej daty, protokół wejdzie w życie dziewięćdziesiątego dnia po dniu, w którym spełnione będą te warunki.

2. W rozumieniu ust. 1 jakikolwiek dokument złożony przez regionalną organizację integracji gospodarczej nie będzie traktowany jako dodatkowy do tych, które zostały złożone przez państwa członkowskie takiej organizacji.

3. Po wejściu w życie niniejszego protokołu każde państwo lub organizacja regionalnej integracji gospodarczej stanie się jego stroną dziewięćdziesiątego dnia od daty złożenia dokumentu ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia.

Artykuł 17. Strony przystępujące po wejściu w życie protokołu

Każde państwo lub organizacja regionalnej integracji gospodarczej, która stanie się stroną niniejszego protokołu po dniu jego wejścia w życie, odpowiednio do art. 5, wypełni bezzwłocznie wszystkie swoje obowiązki wynikające z art. 2, jak również art. 4, nałożone na państwa i organizacje regionalnej integracji gospodarczej, które stały się stronami w dniu wejścia w życie protokołu.

Artykuł 18. Zastrzeżenia

Do niniejszego protokołu nie można zgłaszać zastrzeżeń.

Artykuł 19. Wystąpienie

Dla celów niniejszego protokołu stosuje się postanowienia art. 19 konwencji dotyczące wystąpienia, z wyjątkiem stron, o których mowa w ust. 1 art. 5. Każda taka strona może wystąpić z niniejszego protokołu przez złożenie pisemnego zawiadomienia depozytariuszowi w każdym czasie po czterech latach wypełniania zobowiązań wyszczególnionych w ust. 1 do 4 art. 2. Każde takie wystąpienie będzie miało moc po upływie jednego roku po dniu jego otrzymania przez depozytariusza lub po każdym późniejszym dniu, jaki może być określony w zawiadomieniu o wystąpieniu.

Artykuł 20. Teksty autentyczne

Oryginał niniejszego protokołu, którego teksty w językach: arabskim, chińskim, angielskim, francuskim, rosyjskim i hiszpańskim są jednakowo autentyczne, zostanie złożony Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Na dowód czego niżej podpisani, należycie do tego upoważnieni, podpisali niniejszy protokół.

Dano w Montrealu dnia szesnastego września tysiąc dziewięćset osiemdziesiątego siódmego roku.

Załącznik A

Substancje kontrolowane

Grupa	Substancje	Potencjał wyczerpywania ozonu ¹
Grupa I	CFCl ₃ (CFC-11)	1,0
	CF ₂ Cl ₂ (CFC-12)	1,0
	C ₂ F ₃ Cl ₃ (CFC-113)	0,8
	C ₂ F ₄ Cl ₂ (CFC-114)	1,0
	C ₂ F ₅ Cl (CFC-115)	0,6
Grupa II	CF ₂ BrCl (halon-1211)	3,0
	CF ₃ Br (halon-1301)	10,0
	C ₂ F ₄ Br ₂ (halon-2402)	(do określenia)

¹ Wyszczególnione potencjały wyczerpywania ozonu są szacunkami opartymi na istniejącej wiedzy i będą podlegały przeglądom oraz będą okresowo weryfikowane.

ZAŁĄCZNIK II

Deklaracja Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej zgodnie z art. 13 ust. 3 Konwencji Wiedeńskiej o ochronie warstwy ozonowej, dotycząca zakresu jej uprawnień w odniesieniu do spraw objętych konwencją oraz Protokołem Montrealskim w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową

Zgodnie z odpowiednimi artykułami Traktatu EWG Wspólnota jest uprawniona do podejmowania działań odnoszących się do zachowania, ochrony i poprawy jakości środowiska.

Wspólnota wykorzystwała swoje uprawnienia w dziedzinie objętej Konwencją Wiedeńską oraz Protokołem Montrealskim, przyjmując decyzję Rady 80/372/EWG z dnia 26 marca 1980 roku w sprawie chlorofluorowęglowodorów w środowisku¹, decyzję Rady 82/795/EWG z dnia 15 listopada 1982 roku w sprawie zespolenia działań zapobiegawczych dotyczących chlorofluorowęglowodorów w środowisku² oraz rozporządzenie Rady EWG/3322/88 z dnia 14 października 1988 roku w sprawie pewnych chlorofluorowęglowodorów i halonów zubożających warstwę ozonową. Wspólnota może w przyszłości wykorzystać swoje uprawnienia przyjmując dalsze akty prawne w tej dziedzinie.

W dziedzinie badań z zakresu ochrony środowiska, o których mowa w konwencji, Wspólnota posiada pewne uprawnienia na mocy decyzji Rady 86/234/EWG z dnia 10 czerwca 1986 roku, przyjmującej wieloletnie programy badawczo-rozwojowe w dziedzinie środowiska (lata 1986–1990).

---

¹ OJ L 90, 3.4.1980 r., s. 45.

² OJ L 329, 25.11.1982 r., s. 29.

ROZPORZĄDZENIE RADY NR 3093/94/EWG
z dnia 15 grudnia 1994 r.
w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, a w szczególności zaś jego artykuł 103s ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²,

działając zgodnie z procedurą określoną w artykule 189c Traktatu³,

oraz mając na uwadze, co następuje:

ustalono, że ciągła emisja substancji zubożających warstwę ozonową na obecnym poziomie przyczynia się do znacznego zniszczenia powłoki ozonowej;

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 594/91 z dnia 4 marca 1991 r. dotyczący substancji niszczących powłokę ozonową⁴ został zmieniony przez rozporządzenie nr 3952/92⁵; w związku z tą zmianą pożądana jest, dla zachowania przejrzystości, modyfikacja tego rozporządzenia;

mając na uwadze zobowiązania Wspólnoty dotyczące środowiska naturalnego i handlu, wszystkie państwa członkowskie i Wspólnota stały się stronami w Konwencji

Wiedeńskiej o ochronie warstwy ozonowej oraz Protokołu Montrealskiego w sprawie substancji zubożających powłokę ozonową, zgodnie ze zmianami wprowadzonymi przez strony w protokole podczas ich drugiego spotkania w Londynie;

w świetle ostatnich dowodów naukowych, podczas czwartego spotkania w Kopenhadze, w którym Wspólnota i państwa członkowskie odgrywały najważniejszą rolę, strony w

---

¹ Dz.U. WE nr C 232, z 28.8.1993, str. 6.

² Dz.U. WE nr C 52, z 19.2.1994, str. 8.

³ Opinia Parlamentu Europejskiego z 8 lutego 1994 (Dz.U. WE C 61 z 28.2.1994, str. 114. Wspólne stanowisko Rady z 27 lipca 1994 (Dz.U. WE nr C 301 z 27.10.1994, str. 1) i uchwała Parlamentu Europejskiego z 17 listopada 1994 9jeszcze nie opublikowana w Dzienniku)

⁴ Dz.U. WE nr L 67, z 14.3.1991, str. 1.

⁵ Dz.U. WE nr L 405, z 31.12.1992, str. 41.

Protokole Montrealskim przyjęły drugą poprawkę do Protokołu, obejmującą dodatkowe środki ochrony powłoki ozonowej;

konieczne jest, by na poziomie Wspólnoty zostały podjęte działania w kierunku realizacji zobowiązań Wspólnoty ustalonych w Konwencji i drugiej poprawce do Protokołu, a w szczególności w kierunku kontroli produkcji i dostaw bromku metylu i wodorobromofluorków węgla, a także dostaw i wykorzystania wodorochlorofluorków węgla w obrębie Wspólnoty;

w świetle dowodów naukowych w szczególności, wskazane jest, w niektórych przypadkach, wprowadzenie środków kontrolnych, które byłyby surowsze od tych określonych w drugiej poprawce do protokołu;

pożądany jest okresowy przegląd dozwolonych sposobów wykorzystania substancji zubożających warstwę ozonową, zgodnie z procedurą Komisji;

konieczna jest stała kontrola rozwoju rynku zajmującego się substancjami zubożającymi warstwę ozonową, szczególnie by zapewnić wystarczające dostawy substancji do istotnych zastosowań oraz badanie stanu rozwoju ich odpowiedników, ale również utrzymywanie w minimalnej ilości importu pierwotnych, regenerowanych i odzyskanych substancji niszczących ozon, dopuszczonych do wolnego obiegu we Wspólnocie Europejskiej;

pożądane jest użycie środków zapobiegawczych, by nie dopuścić do wycieków substancji zubożających warstwę ozonową oraz by popierać odzyskiwanie takich substancji po zastosowaniu do ponownego wykorzystania lub do bezpiecznego rozpadu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

Postanowienia wstępne

Artykuł 1

Zakres stosowania

Niniejsze Rozporządzenie odnosić się będzie do produkcji, importu, eksportu, dostaw, użycia i wydobycia chlorofluorków węgla, innych całkowicie chlorowcowanych chlorofluorków węgla, chlorowców, czterochloru węgla, 1,1,1-trichloroetanu, bromku metylu, wodorobromofluorków węgla oraz wodorochlorofluorków węgla. Będzie się on również odnosić do dostarczania informacji na temat tych substancji.

Artykuł 2

Definicje

Dla potrzeb niniejszego rozporządzenia przyjmuje się następujące definicje:

- „Protokół” oznaczać będzie Protokół Montrealski dotyczący substancji niszczących powłokę ozonową, albo w wersji oryginalnej z 1987 r., dostosowanej w latach 1990 i 1992, w wersji z poprawkami z 1990 r. dostosowanej w roku 1992, albo w wersji z poprawkami z 1992 r.,
- „strona” oznaczać będzie stronę w protokole,
- „państwo nie będące stroną” będzie, w odniesieniu do określonej substancji kontrolowanej, obejmować każde państwo lub organizację integracji gospodarczej, która nie zgodziła się być zobowiązana przez środki kontrolne stosowane w odniesieniu do tej substancji,
- „substancje kontrolowane” oznaczać będą chlorofluorki węgla, inne chlorowcowane chlorofluorki węgla, chlorowce, czterochlorek węgla, 1,1,1-trichloroetan, bromek metylu, wodorochlorofluorki węgla, czyste lub w postaci mieszaniny. Definicja niniejsza nie obejmuje tej substancji kontrolowanej, która znajduje się w gotowym naczyniu innym niż zbiornik używany do transportu lub przechowywania tej substancji, jak również nieznacznych ilości każdej z kontrolowanych substancji, pochodzących z niezamierzonej lub przypadkowej produkcji w procesie produkcyjnym, z materiału podawanego, który nie uległ reakcji lub z użycia czynnika przetwarzania obecnego w substancjach chemicznych w postaci śladowego zanieczyszczenia, lub z tego, co wydziela się podczas procesu produkcyjnego lub przeładunku;
- „chlorofluorki węgla” oznaczać będą substancje kontrolowane wymienione w grupie i w załączniku i, w tym ich izomery,

- „inne całkowicie chlorowcowane chlorofluorki węgla” oznaczać będą substancje kontrolowane wymienione w grupie ii załącznika i, w tym ich izomery,
- „chlorowce” oznaczać będą substancje kontrolowane wymienione w grupie, iii załącznika i, w tym ich izomery,
- „czterochlorek węgla” oznaczać będzie substancję kontrolowaną wyszczególnioną w grupie iv załącznika i,
- „1,1,1-trichloroetan” oznaczać będzie substancję kontrolowaną wyszczególnioną w grupie v załącznika i,
- „bromek metylu” oznaczać będzie substancję kontrolowaną wyszczególnioną w grupie vi załącznika i,
- „wodorobromofluorki węgla” oznaczać będą substancje kontrolowane wymienione w grupie vii załącznika i, w tym ich izomery,
- „wodorochlorofluorki węgla” oznaczać będą substancje kontrolowane wymienione w grupie viii załącznika i, w tym ich izomery,
- „producent” oznaczać będzie każdą osobę fizyczną lub prawną wytwarzającą substancje kontrolowane na obszarze Wspólnoty,
- „produkcja” oznaczać będzie ilość wyprodukowanej substancji kontrolowanej, bez ilości zniszczonej w procesach technologicznych zaakceptowanych przez strony i bez ilości zużytej całkowicie jako materiał podawany w produkcji innych chemikaliów. Żadna ilość regenerowana lub odzyskana nie będzie określana mianem „produkcji”,
- „przedsiębiorstwo” oznaczać będzie każdą osobę fizyczną lub prawną, która zajmuje się produkcją, ponownym zastosowaniem w celu umieszczenia na rynku lub użytkowaniem substancji kontrolowanych do celów produkcyjnych lub handlowych we Wspólnocie, osobę, która puszcza w wolny obieg takie substancje kontrolowane we Wspólnocie lub która eksportuje takie substancje ze Wspólnoty w celach produkcyjnych lub handlowych,
- „potencjał niszczenia warstwy ozonowej” oznaczać będzie liczbę wyszczególnioną w ostatniej kolumnie Załącznika i przedstawiającą potencjalny wpływ każdej z substancji kontrolowanych na powłokę ozonową,
- „obliczony poziom” oznaczać będzie liczbę obliczoną przez pomnożenie ilości każdej substancji kontrolowanej przez jej potencjał niszczenia ozonu, jak określono w załączniku

- i oraz przez dodanie, dla każdej grupy substancji kontrolowanych w załączniku i oddzielnie, końcowych wyników,
- „usprawnienie przemysłu” oznaczać będzie przepływ między stronami lub między państwami członkowskimi całego obliczonego poziomu, lub jego części, produkcji od jednego producenta do innego, w celu optymalizacji wydajności gospodarczej lub w odpowiedzi na przewidywane niedobory w dostawach, wynikające z zamknięcia fabryk,
  - „wydobycie” oznaczać będzie gromadzenie i przechowywanie substancji kontrolowanych z, przykładowo, maszyn, sprzętu i obudowy bezpieczeństwa podczas obsługi technicznej lub przed likwidacją,
  - „ponowne wykorzystanie” oznaczać będzie powtórne użycie odzyskanej substancji kontrolowanej po przeprowadzeniu podstawowych procesów oczyszczania, takich jak filtrowanie i osuszanie. W przypadku czynników chłodniczych ponowne wykorzystanie obejmuje zazwyczaj powtórne umieszczenie ich w urządzeniu, co odbywa się zwykle na miejscu,
  - „regeneracja” oznaczać będzie przetwarzanie i wzbogacanie substancji kontrolowanej za pomocą takich procesów jak filtrowanie, osuszanie, destylacja i obróbka chemiczna w celu przywrócenia substancji do określonego standardu eksploatacji, co często wiąże się z przetwarzaniem na zewnątrz, w urządzeniu centralnym.

ROZDZIAŁ II

Plan stopniowego ograniczania działalności

Artykuł 3

Kontrola produkcji substancji kontrolowanych.

1. Podlegając ust. 8 do 12, każdy producent zapewni, że:
  - obliczony poziom jego produkcji chlorofluorków węgla w okresie od 1 stycznia do 31 grudnia 1994 r. nie przekroczy 15% obliczonego poziomu jego produkcji chlorofluorków węgla w 1986 r.,
  - nie wyprodukuje on żadnych chlorofluorków węgla po 31 grudnia 1994 r.

Podlegając ust. 8 do 12, jednakże, każdy producent w państwie członkowskim, w którym obliczony poziom produkcji chlorofluorków węgla był mniejszy niż 15 000 ton w 1986 r. zapewni, że:

- obliczony poziom jego produkcji chlorofluorków węgla w okresie od 1 stycznia do 31 grudnia 1994 r. i w ciągu następnych 12 miesięcy nie przekroczy 15% obliczonego poziomu jego produkcji w 1986 r.,
- nie wyprodukuje on żadnych chlorofluorków węgla po 31 grudnia 1995 r.

W świetle ustaleń dokonanych przez państwa członkowskie, Komisja, zgodnie z procedurą określoną w Artykule 16, zastosuje kryteria ustalone w Decyzji iv/25 stron w Protokole Montrealskim, celem określenia w każdym roku istotnych przypadków użycia, w których dozwolone są produkcja i import chlorofluorków węgla we Wspólnocie po 31 grudnia 1994 r., a także tych użytkowników, którzy mogą czerpać korzyści z tych istotnych przypadków użycia do własnych celów. Taka produkcja i import będą dozwolone, jeśli żadna ze stron w protokole nie będzie dysponowała żadnymi odpowiednimi środkami zastępczymi lub ponownie wprowadzonymi do obiegu chlorofluorkami węgla. Komisja wyda licencje użytkownikom określonym w trzecim podpunkcie i poinformuje ich o użyciu, do których są upoważnieni oraz o substancjach i ich ilościach, na które mają upoważnienie.

Producent może zostać upoważniony przez kompetentne władze państwa członkowskiego, w którym ulokowana jest odpowiednia produkcja, do produkcji chlorofluorków węgla po 31 grudnia 1994 r. w celu zaspokojenia licencjonowanych potrzeb przedstawionych przez użytkowników określonych w trzecim podpunkcie. Kompetentne władze zainteresowanego państwa członkowskiego wcześniej informują Komisję o swoich zamiarach wydania takiego upoważnienia.

2. Podlegając ust. om 8 do 12, każdy producent zapewni, że:

- obliczony poziom jego produkcji innych całkowicie chlorowcowanych chlorofluorków węgla w okresie od 1 stycznia do 31 grudnia 1994 r. nie przekroczy 15% obliczonego poziomu jego produkcji innych całkowicie chlorowcowanych chlorofluorków węgla w 1989 r.,

- nie wyprodukuje on żadnych innych całkowicie chlorowcowanych chlorofluorków węgla po 31 grudnia 1994 r.

W świetle ustaleń dokonanych przez państwa członkowskie, Komisja, zgodnie z procedurą określoną w Artykule 16, zastosuje kryteria ustalone w Decyzji IV/25 w Protokole Montrealskim, celem określenia w każdym roku istotnych przypadków użycia, w których dozwolone są produkcja i import chlorofluorków węgla we Wspólnocie po 31 grudnia 1994 r., a także tych użytkowników, którzy mogą czerpać korzyści z tych istotnych przypadków użycia do własnych celów. Taka produkcja i import będą dozwolone, jeśli żadna ze stron w protokole nie będzie dysponowała żadnymi odpowiednimi środkami zastępczymi lub innymi całkowicie chlorowcowanymi chlorofluorkami węgla.

Komisja wyda licencje użytkownikom określonym w drugim podpunkcie i poinformuje ich o użyciu, do których są upoważnieni oraz o substancjach i ich ilościach, na które mają upoważnienie.

Producent może zostać upoważniony przez kompetentne władze państwa członkowskiego, w którym ulokowana jest odpowiednia produkcja, do produkcji innych całkowicie chlorowcowanych chlorofluorków węgla po 31 grudnia 1994 r. w celu zaspokojenia licencjonowanych potrzeb przedstawionych przez użytkowników określonych w drugim podpunkcie. Kompetentne władze zainteresowanego państwa członkowskiego wcześniej poinformują Komisję o swoich zamiarach wydania takiego upoważnienia.

3. Podlegając ust. 8 do 12, każdy producent zapewni, że nie będzie produkował żadnych chlorowców po 31 grudnia 1993 r.

W świetle ustaleń dokonanych przez państwa członkowskie, Komisja, zgodnie z procedurą określoną w artykule 16, zastosuje kryteria ustalone w decyzji IV/25 w Protokole Montrealskim, celem określenia w każdym roku istotnych przypadków użycia, w których dozwolone są produkcja i import chlorowców we Wspólnocie po 31 grudnia 1993 r., a także tych użytkowników, którzy mogą czerpać korzyści z tych istotnych przypadków użycia do własnych celów. Taka produkcja i import będą dozwolone, jeśli żadna ze stron w protokole nie będzie dysponować żadnymi odpowiednimi środkami zastępczymi lub innymi ponownie wprowadzonymi do obiegu chlorowcami.

Komisja wyda licencje użytkownikom określonym w drugim podpunkcie i poinformuje ich o użyciu, do których są upoważnieni oraz o substancjach i ich ilościach, na które mają upoważnienie.

Producent może zostać upoważniony przez kompetentne władze państwa członkowskiego, w którym ulokowana jest odpowiednia produkcja, do produkcji chlorowców po 31 grudnia 1993 r. w celu zaspokojenia licencjonowanych potrzeb przedstawionych przez użytkowników określonych w drugim podpunkcie. Kompetentne władze zainteresowanego państwa członkowskiego wcześniej informują Komisję o swoich zamiarach wydania takiego upoważnienia.

4. Podlegając ust. 8 do 12, każdy producent zapewni, że:

- obliczony poziom jego produkcji czterochloru węgla w okresie od 1 stycznia do 31 grudnia 1994 r. nie przekroczy 15% obliczonego poziomu jego produkcji czterochloru węgla w 1989 r.

- nie wyprodukuje on czterochloru węgla po 31 grudnia 1994 r.

W świetle ustaleń dokonanych przez państwa członkowskie, Komisja, zgodnie z procedurą określoną w artykule 16, zastosuje kryteria ustalone w decyzji IV/25 w Protokole Montrealskim, celem określenia w każdym roku istotnych przypadków użycia, w których dozwolone są produkcja i import czterochloru węgla we Wspólnocie po 31 grudnia 1994 r., a także tych użytkowników, którzy mogą czerpać korzyści z tych istotnych przypadków użycia do własnych celów. Taka produkcja i import będą dozwolone, jeśli żadna ze stron w protokole nie będzie dysponowała żadnymi odpowiednimi środkami zastępczymi lub ponownie wprowadzonym do obiegu czterochlorkiem węgla.

Komisja wyda licencje użytkownikom określonym w drugim podpunkcie i poinformuje ich o użyciu, do których są upoważnieni oraz o substancjach i ich ilościach, na które mają upoważnienie.

Producent może zostać upoważniony przez kompetentne władze państwa członkowskiego, w którym ulokowana jest odpowiednia produkcja, do produkcji czterochloru węgla po 31 grudnia 1994 r. w celu zaspokojenia licencjonowanych potrzeb przedstawionych przez użytkowników określonych w drugim podpunkcie. Kompetentne władze

zainteresowanego państwa członkowskiego wcześniej poinformują Komisję o swoich zamiarach wydania takiego upoważnienia.

5. Podlegając ust. 8 do 12, każdy producent zapewni, że:

- obliczony poziom jego produkcji 1,1,1-trichloroetanu w okresie od 1 stycznia do 31 grudnia 1994 r. i w ciągu następnych 12 miesięcy nie przekroczy 50% obliczonego poziomu jego produkcji 1,1,1-trichloroetanu w 1989 r.,
- nie wyprodukuje on 1,1,1-trichloroetanu po 31 grudnia 1995 r.

W świetle ustaleń dokonanych przez państwa członkowskie, Komisja, zgodnie z procedurą określoną w artykule 16, zastosuje kryteria ustalone w decyzji iv/25 stron w Protokole Montrealskim, celem określenia w każdym roku istotnych przypadków użycia, w których dozwolone są produkcja i import 1,1,1-trichloroetanu we Wspólnocie po 31 grudnia 1995 r., a także tych użytkowników, którzy mogą czerpać korzyści z tych istotnych przypadków użycia do własnych celów. Taka produkcja i import będą dozwolone, jeśli nie będą dostępne żadne odpowiednie środki zastępcze lub ponownie wprowadzony do obiegu 1,1,1-trichloroetan u żadnej ze stron w protokole.

Komisja wyda licencje użytkownikom określonym w drugim podpunkcie i poinformuje ich o użyciu, do których są upoważnieni oraz o substancjach i ich ilościach, na które mają upoważnienie.

Producent może zostać upoważniony przez kompetentne władze państwa członkowskiego, w którym ulokowana jest odpowiednia produkcja, do produkcji 1,1,1-trichloroetanu po 31 grudnia 1995 r. w celu zaspokojenia licencjonowanych potrzeb przedstawionych przez użytkowników określonych w drugim podpunkcie. Kompetentne władze zainteresowanego państwa członkowskiego wcześniej poinformują Komisję o swoich zamiarach wydania takiego upoważnienia.

6. Podlegając ust. 8 do 12, każdy producent zapewni, że:

- obliczony poziom jego produkcji bromku metylu w okresie od 1 stycznia do 31 grudnia 1998 r. i w ciągu następnych 12 miesięcy nie przekroczy 75% obliczonego poziomu jego produkcji bromku metylu w 1991 r.

Obliczony poziom produkcji każdego z producentów bromku metylu na mocy niniejszego ust. nie będzie obejmował ilości wyprodukowanej do kwarantanny i do zastosowania przed ekspedycją.

7. Podlegając ust. 10 do 12, każdy producent zapewni, że nie wyprodukuje żadnych wodorobromofluorków węgla po 31 grudnia 1995 r.

W świetle ustaleń dokonanych przez państwa członkowskie, Komisja, zgodnie z procedurą określoną w artykule 16, zastosuje kryteria ustalone w decyzji iv/25 stron w Protokole Montrealskim, celem określenia w każdym roku istotnych przypadków użycia, w których dozwolone są produkcja i import wodorobromofluorków węgla we Wspólnocie po 31 grudnia 1995 r., a także tych użytkowników, którzy mogą czerpać korzyści z tych istotnych przypadków użycia do własnych celów. Taka produkcja i import będą dozwolone, jeśli żadna ze stron w protokole nie będzie dysponować żadnymi odpowiednimi środkami zastępczymi lub ponownie wprowadzonymi do obiegu wodorobromofluorkami węgla.

Komisja wyda licencje użytkownikom określonym w drugim podpunkcie i poinformuje ich o użyciu, do których są upoważnieni oraz o substancjach i ich ilościach, na które mają upoważnienie.

Producent może zostać upoważniony przez kompetentne władze państwa członkowskiego, w którym ulokowana jest odpowiednia produkcja, do produkcji wodorobromofluorków węgla po 31 grudnia 1995 r. w celu zaspokojenia licencjonowanych potrzeb przedstawionych przez użytkowników określonych w drugim podpunkcie. Kompetentne władze zainteresowanego państwa członkowskiego wcześniej informują Komisję o swoich zamiarach wydania takiego upoważnienia.

8. W zakresie dozwolonym przez protokół, kompetentne władze państwa członkowskiego, w którym ulokowana jest odpowiednia produkcja, mogą upoważnić go do przekroczenia obliczonego poziomu produkcji określonego w ust. 1 do 6 w celu zaspokojenia podstawowych krajowych potrzeb stron zgodnie z artykułem 5 Protokołu, przy założeniu, że dodatkowe obliczone poziomy produkcji w zainteresowanym państwie członkowskim nie przekroczą tych dozwolonych przez artykuły 2a do 2e i 2h protokołu w okresach, o

których mowa. Kompetentne władze zainteresowanego państwa członkowskiego wcześniej powiadomią Komisję o swoich zamiarach wydania takiego upoważnienia.

9. W zakresie dozwolonym przez protokół, kompetentne władze państwa członkowskiego, w którym ulokowana jest odpowiednia produkcja, mogą upoważnić producenta do przekroczenia obliczonych poziomów produkcji określonych w ust. 1 do 5 i 7 w celu zaspokojenia każdego istotnych przypadków użycia stron na jego własną prośbę.

Kompetentne władze zainteresowanego państwa członkowskiego wcześniej powiadomią Komisję o swoich zamiarach wydania takiego upoważnienia.

10. W zakresie dozwolonym przez protokół, kompetentne władze państwa członkowskiego, w którym ulokowana jest odpowiednia produkcja producenta, mogą upoważnić go do przekroczenia obliczonych poziomów produkcji określonych w ust. 1 do 9 w celu usprawnienia przemysłu na obszarze zainteresowanego państwa członkowskiego, przy założeniu, że obliczone poziomy produkcji w tym państwie członkowskim nie przekroczą sumy obliczonych poziomów produkcji producentów krajowych, jak określono w ust. 1 do 9 dla okresów, o których mowa. Kompetentne władze zainteresowanego państwa członkowskiego wcześniej powiadomią Komisję o swoich zamiarach wydania takiego upoważnienia.

11. W zakresie dozwolonym przez protokół, Komisja może, zgodnie z kompetentnymi władzami państwa członkowskiego, w którym ulokowana jest odpowiednia produkcja producenta, upoważnić go do przekroczenia obliczonych poziomów produkcji określonych w ust. 1 do 10 w celu usprawnienia przemysłu między państwami członkowskimi, przy założeniu, że łączne obliczone poziomy produkcji w zainteresowanych państwach członkowskich nie przekroczą sumy obliczonych poziomów produkcji ich krajowych producentów, jak określono w ust. 1 do 10 dla okresów, o których mowa. Zgoda kompetentnych władz państwa członkowskiego, w którym zamierza się zredukować produkcję, również będzie wymagana.

12. W zakresie dozwolonym przez protokół, Komisja może, w porozumieniu z kompetentnymi władzami państwa członkowskiego, w którym ulokowana jest odpowiednia produkcja producenta, oraz z rządem zainteresowanego państwa trzeciego, upoważnić producenta do połączenia obliczonych poziomów produkcji określonych w ust.

1 do 11 z obliczonymi poziomami produkcji dozwolonej dla producenta w stronie trzeciej, na mocy protokołu i ustawodawstwa krajowego tego producenta, w celu usprawnienia przemysłu ze stroną trzecią, przy założeniu, że łączne obliczone poziomy produkcji dwóch producentów nie przekroczą sumy obliczonych poziomów produkcji dozwolonych dla producentów Wspólnoty na mocy ust.ów 1 do 11 i obliczonych poziomów produkcji dozwolonych dla producenta strony trzeciej na mocy protokołu i jego ustawodawstwa krajowego.

Artykuł 4

Kontrola dostaw substancji kontrolowanych.

1. Podlegając ust.owi 10, każdy producent zapewni, że:

- obliczony poziom chlorofluorków węgla, które umieszcza on na rynku lub używa do własnych celów, w okresie od 1 stycznia do 31 grudnia 1994 r. nie przekroczy 15% obliczonego poziomu chlorofluorków węgla, które umieścił na rynku lub używał do własnych celów w 1986 r.,
- nie umieści on na rynku i nie będzie używał do własnych celów żadnych chlorofluorków węgla po 31 grudnia 1994 r.

Kompetentne władze państwa członkowskiego, w którym ulokowana jest produkcja producenta, może upoważnić go do umieszczenia chlorofluorków węgla na rynku po 31 grudnia 1994 r. w celu zaspokojenia licencjonowanych potrzeb użytkowników określonych w artykule 3 ust. 1.

2. Podlegając ust.owi 10, każdy producent zapewni, że:

- obliczony poziom innych całkowicie chlorowcowanych chlorofluorków węgla, które umieszcza on na rynku lub używa do własnych celów, w okresie od 1 stycznia do 31 grudnia 1994 r. nie przekroczy 15% obliczonego poziomu innych całkowicie chlorowcowanych chlorofluorków węgla, które umieścił na rynku lub używał do własnych celów w 1989 r.,
- nie umieści on na rynku i nie będzie używał do własnych celów żadnych innych całkowicie chlorowcowanych chlorofluorków węgla po 31 grudnia 1994 r.

Kompetentne władze państwa członkowskiego, w którym ulokowana jest produkcja producenta, może upoważnić go do umieszczenia innych całkowicie chlorowcowanych chlorofluorków węgla na rynku po 31 grudnia 1994 r. w celu zaspokojenia licencjonowanych potrzeb użytkowników określonych w artykule 3 ust. 2.

3. Podlegając ust. 10, każdy producent zapewni, że nie umieści na rynku ani nie wykorzysta do własnych celów żadnych chlorowców po 31 grudnia 1993 r.

Kompetentne władze państwa członkowskiego, w którym ulokowana jest produkcja producenta, może upoważnić go do umieszczenia chlorowców na rynku po 31 grudnia 1994 r. w celu zaspokojenia licencjonowanych potrzeb tych zidentyfikowanych użytkowników, jak określono w artykule 3 ust. 3.

4. Podlegając ust. 10, każdy producent zapewni, że:

- obliczony poziom czterochloru węgla, który umieszcza on na rynku lub używa do własnych celów, w okresie od 1 stycznia do 31 grudnia 1994 r. nie przekroczy 15% obliczonego poziomu czterochloru węgla, które umieścił na rynku lub używał do własnych celów w 1989 r.,
- nie umieści on na rynku i nie będzie używał do własnych celów czterochloru węgla po 31 grudnia 1994 r.

Kompetentne władze państwa członkowskiego, w którym ulokowana jest produkcja producenta, może upoważnić go do umieszczenia czterochloru węgla na rynku po 31 grudnia 1994 r. w celu zaspokojenia licencjonowanych potrzeb użytkowników określonych w artykule 3 ust. 4.

5. Podlegając ust. 10, każdy producent zapewni, że:

- obliczony poziom 1,1,1-trichloroetanu, który umieszcza on na rynku lub używa do własnych celów, w okresie od 1 stycznia do 31 grudnia 1994 r. i w ciągu następnych 12 miesięcy nie przekroczy 50% obliczonego poziomu 1,1,1-trichloroetanu, który umieścił na rynku lub używał do własnych celów w 1989 r.,
- nie umieści on na rynku i nie będzie używał do własnych celów 1,1,1-trichloroetanu po 31 grudnia 1995 r.

Kompetentne władze państwa członkowskiego, w którym ulokowana jest produkcja producenta, może upoważnić go do umieszczenia 1,1,1-trichloroetanu na rynku po 31

grudnia 1995 r. w celu zaspokojenia licencjonowanych potrzeb użytkowników określonych w artykule 3 ust. 5.

6. Podlegając ust. 10, każdy producent zapewni, że:

- obliczony poziom bromku metylu, który umieszcza on na rynku lub używa do własnych celów, w okresie od 1 stycznia do 31 grudnia 1994 r. i w ciągu następnych 12 miesięcy nie przekroczy obliczonego poziomu bromku metylu umieszczonego na rynku lub używanego do własnych celów w 1991 r.,

- obliczony poziom bromku metylu, który umieszcza on na rynku lub używa do własnych celów w okresie od 1 stycznia do 31 grudnia 1998 r. i po każdych następujących 12 miesiącach nie przekroczy 75% obliczonego poziomu bromku metylu, który umieścił on na rynku lub używał do własnych celów w 1991 r.,

- obliczony poziom bromku metylu, który każdy z producentów umieszcza na rynku lub używa do własnych celów na mocy niniejszego ust. nie będzie obejmować żadnych ilości, które umieszcza on na rynku lub używa do własnych celów do kwarantanny i w zastosowaniu przed ekspedycją.

7. Podlegając ust. 10, każdy producent zapewni, że nie umieści na rynku i nie będzie używał do własnych celów żadnych wodorobromofluorków węgla po 31 grudnia 1995 r. Kompetentne władze państwa członkowskiego, w którym ulokowana jest produkcja, może upoważnić go do umieszczenia na rynku wodorobromofluorków węgla po 31 grudnia 1995 r. w celu zaspokojenia licencjonowanych potrzeb użytkowników określonych w artykule 3 ust. 7.

8. Zgodnie z ust. 10:

- obliczony poziom wodorobromofluorków węgla, które producenci i importerzy umieszczają na rynku lub używają do własnych celów w okresie od 1 stycznia do 31 grudnia 1995 r. i po każdych następnych 12 miesiącach, nie przekroczy sumy:

- 2,6% obliczonego poziomu chlorofluorków węgla, które producenci i importerzy umieścili na rynku lub używali do własnych celów w 1989 r., oraz

- obliczonego poziomu wodorochlorofluorków węgla, które producenci i importerzy umieścili na rynku lub używali do własnych celów w 1989 r.

W tym celu Komisja, zgodnie z procedurą określoną w artykule 16, wyznaczy liczbę dla każdego producenta lub importera, kiedy całkowita ilość umieszczana na rynku lub wykorzystana do własnych celów przez producentów osiągnie 80% ilości określonej przez sumę określoną powyżej lub do 1 stycznia 2000 r., w zależności od tego, co zostanie spełnione najpierw,

- obliczony poziom wodorochlorofluorków węgla, które producent lub importer umieszcza na rynku lub używa do własnych celów, w okresie od 1 stycznia do 31 grudnia 2004 r. i po każdym 12 następujących miesiącach nie przekroczy 65% wyznaczonej liczby,
- obliczony poziom wodorochlorofluorków węgla, które producent lub importer umieszcza na rynku lub używa do własnych celów, w okresie od 1 stycznia do 31 grudnia 2007 r. i po każdym następujących 12 miesiącach nie przekroczy 40% wyznaczonej liczby,
- obliczony poziom wodorochlorofluorków węgla, które producent lub importer umieszcza na rynku lub używa do własnych celów, w okresie od 1 stycznia do 31 grudnia 2010 r. i po każdym następujących 12 miesiącach nie przekroczy 20% wyznaczonej liczby,
- obliczony poziom wodorochlorofluorków węgla, które producent lub importer umieszcza na rynku lub używa do własnych celów, w okresie od 1 stycznia do 31 grudnia 2013 r. i po każdym następujących 12 miesiącach nie przekroczy 5% wyznaczonej liczby,
- żaden producent ani importer nie umieści na rynku i nie użyje do własnych celów wodorochlorofluorków węgla po 31 grudnia 2014 r.

Komisja może, zgodnie z procedurą określoną w artykule 16, zmienić wyznaczone liczby dla wodorochlorofluorków węgla w zakresie dozwolonym w niniejszym rozporządzeniu.

9. Liczby, do których odnoszą się ust. 1 do 7, oznaczać będą ilości substancji pierwotnych, które producent umieszcza na rynku lub używa do własnych celów na obszarze Wspólnoty.

Liczby, do których odnosi się ust. 8, oznaczać będą ilości substancji pierwotnych, które producent lub importer umieszcza na rynku lub używa do własnych celów na obszarze Wspólnoty i które zostały wyprodukowane we Wspólnocie lub do niej importowane.

10. Każdy producent upoważniony do umieszczenia grupy substancji, do których odnosi się niniejszy artykuł, na rynku lub używania ich do własnych celów, może przenieść swoje prawo w odniesieniu do wszystkich substancji lub pewnych ilości substancji z tej

grupy określonych przez niniejszy artykuł, na każdego innego producenta tej grupy substancji na obszarze Wspólnoty. Producent nabywający takie prawa niezwłocznie powiadomi o tym Komisję. Przeniesienie prawa do umieszczania na rynku lub użycia nie będzie oznaczać kolejnego prawa do produkcji.

Na prośbę producenta Komisja może przyjąć środki, które zrekompensują niedoskonałości w prawie producenta do umieszczania na rynku lub użycia do własnych celów wodorochlorofluorków węgla w zakresie dozwolonym w protokole.

Artykuł 5

Kontrola użycia wodorochlorofluorków węgla.

1. Od pierwszego dnia szóstego miesiąca po tym, jak niniejszy rozporządzenie wejdzie w życie, użycie wodorochlorofluorków będzie zabronione, z wyjątkiem następujących przypadków:

- w postaci rozpuszczalników,
- w postaci czynników chłodniczych,
- do produkcji sztywnej pianki izolacyjnej i pianki przylegającej do ciała, używanej w celach bezpieczeństwa,
- w użyciu w laboratorium, w tym do badań i rozwoju,
- jako materiał podawany i jako gaz nośny do sterylizacji substancji w układach zamkniętych.

2. Od 1 stycznia 1996 r. użycie wodorochlorofluorków węgla będzie zabronione:

- w formie nie-rozpuszczalnika, w tym w odkrytych oczyszczarkach i odkrytych systemach odwadniających bez obszarów nieradioaktywnych, w klejach i czynnikach wywołujących pleśń, chyba że użyte są w zamkniętym sprzęcie do czyszczenia na sucho, gdzie wodorochlorofluorki węgla nie są regenerowane ani w postaci aerozolu; nie dotyczy to także użycia w postaci rozpuszczalników do odczynników w wywoływaniu odcisków palców na powierzchniach porowatych, takich jak papier oraz użycia w postaci środka utrwalającego do drukarek laserowych wyprodukowanych przed 1 stycznia 1996 r.,
- w sprzęcie wyprodukowanym po 31 grudnia 1995 r. w następujących przypadkach:

- a) w postaci czynników chłodniczych w systemach bezpośredniego parowania w otwartej przestrzeni;
- b) w postaci czynników chłodzących w domowych chłodziarkach i zamrażarkach;
- c) w samochodowych urządzeniach klimatyzacyjnych;
- d) w urządzeniach klimatyzacyjnych w środkach transportu publicznego.

3. Od 1 stycznia 1998 r. użycie wodorochlorofluorków węgla w sprzęcie wyprodukowanym po 31 grudnia 1997 r. będzie zabronione w następujących przypadkach:

- w urządzeniach klimatyzacyjnych w szynowych środkach transportu publicznego,
- jako gaz nośny do sterylizacji substancji w układach zamkniętych.

4. Od 1 stycznia 2000 r. użycie wodorochlorofluorków węgla w sprzęcie wyprodukowanym po 31 grudnia 1999 r. będzie zabronione w następujących przypadkach:

- w postaci czynników chłodniczych w publicznych oraz przewoźnych chłodniach składowych i magazynach,
- w postaci czynników chłodniczych w sprzęcie o mocy 150 kw. i więcej, wejściu dyszlowym; nie dotyczy to przypadków, gdy kody, przepisy bezpieczeństwa lub inne ograniczenia nie dopuszczają użycia amoniaku.

5. Import, dopuszczenie do wolnego obiegu i umieszczanie na rynku sprzętu, wobec którego obowiązuje ograniczenie użycia, na mocy niniejszego artykułu będzie zabronione od momentu wejścia w życie niniejszego ograniczenia użycia. Sprzęt, który ma być wyprodukowany przed momentem wejścia w życie tego ograniczenia, nie zostanie przez nie objęty.

6. Komisja może, zgodnie z procedurą określoną w artykule 16 i w świetle postępu technicznego, dodać lub usunąć pewne pozycje albo wprowadzić poprawki do listy sporządzonej w ust. 1 do 4.

ROZDZIAŁ III

Handel

Artykuł 6

Licencje na import z państw trzecich

Dopuszczenie do wolnego obiegu we Wspólnocie lub wewnętrzne przetwarzanie substancji kontrolowanych będą przedmiotem licencji na import, bez względu na to czy substancja jest pierwotna, regenerowana czy odzyskana. Licencje takie zostaną wydane przez Komisję po sprawdzeniu ich zgodności z artykułami 6, 7, 8 i 12. Komisja wyśle kopię każdej licencji do kompetentnych władz państwa członkowskiego, do którego ma być importowana dana substancja. Każde państwo członkowskie powoła do tego celu kompetentne władze.

2. Wniosek o licencję będzie zawierał:

- a) nazwiska i adresy importera i eksportera;
- b) państwo eksportu;
- c) opis każdej z substancji kontrolowanych, zawierający:
  - opis handlowy,
  - nagłówek i kod NM,
  - własności substancji (pierwotna, regenerowana lub odzyskana),
  - ilość substancji w kilogramach;
- d) cel importu (zniszczenie w procesach technologicznych zaakceptowanych przez strony, ponowne wykorzystanie, użycie jako materiał podawany lub inne przypadki użycia substancji kontrolowanej);
- e) miejsce i data importu, jeśli są znane.

3. Komisja może wymagać certyfikatu atestującego własności substancji, które mają być importowane.

Artykuł 7

Import substancji kontrolowanych z państw trzecich

1. Bez szkody dla artykułu 4 ust. 8 i w przypadku gdy substancje są przeznaczone do zniszczenia w procesach technologicznych zaakceptowanych przez strony, do użycia jako

materiał podawany w produkcji innych chemikaliów lub do kwarantanny i ekspedycji, dopuszczenie do wolnego obiegu substancji kontrolowanych importowanych z państw trzecich będzie przedmiotem ograniczeń ilościowych we Wspólnocie. Ograniczenia te zostaną określone zgodnie z procedurą opisaną w artykule 16.

2. Wspólnota przedstawi liczby zamieszczone w załączniku II lub w artykule 4 ust. 8, które mają być zastosowane w ciągu 12 miesięcy określonych w Załączniku lub w artykule 4 ust. 1, i rozdzieli je między przedsiębiorstwami zgodnie z artykułem 16.

3. Komisja może, zgodnie z procedurą określoną w artykule 16, zmienić liczby zamieszczone w załączniku II.

4. Komisja może pozwolić na import do Wspólnoty substancji kontrolowanych w ilościach wyższych niż ustalone w artykule 4 ust. 8 i załączniku II w celu zaspokojenia licencjonowanych potrzeb zidentyfikowanych użytkowników, jak określono w artykułach 3 ust. 1 do 5 i 7.

5. Komisja może upoważnić przedsiębiorstwa we Wspólnocie do puszczania w wolny obieg substancji kontrolowanych, które są przeznaczone do zniszczenia w procesach technologicznych zaakceptowanych przez strony, jako materiał podawany w produkcji innych chemikaliów lub do kwarantanny i ekspedycji, zgodnie z procedurą określoną w artykule 16.

Artykuł 8

Import substancji kontrolowanych z państwa nie będącego stroną

1. Dopuszczenie do wolnego obiegu we Wspólnocie pierwotnych, regenerowanych lub odzyskanych chlorofluorków węgla, innych całkowicie chlorowcowanych chlorofluorków węgla, chlorowców, czterochloru węgla lub 1,1,1-trichloroetanu importowanego z jakiegokolwiek państwa nie będącego stroną, będzie zabronione.

2. Rok po wejściu w życie drugiej poprawki do protokołu, dopuszczenie do wolnego obiegu we Wspólnocie pierwotnych, regenerowanych lub odzyskanych wodorobromofluorków węgla importowanych z jakiegokolwiek państwa nie będącego

stroną, będzie zabronione. Komisja opublikuje datę wejścia w życie tej poprawki w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich.

Artykuł 9

Import produktów zawierających substancje kontrolowane z państw nie będących stroną

1. Zgodnie z decyzją, do której odnosi się ust. 4, dopuszczenie we Wspólnocie do wolnego obiegu produktów zawierających chlorofluorki węgla lub chlorowce importowane z jakiegokolwiek państwa nie będącego stroną, będzie zabronione.
2. Zgodnie z decyzją, do której odnosi się ust. 4, dopuszczenie we Wspólnocie do wolnego obiegu produktów zawierających inne całkowicie chlorowcowane chlorofluorki węgla, czterochlorek węgla lub 1,1,1-trichloroetan importowany z jakiegokolwiek państwa nie będącego stroną, będzie zabronione.
3. Zgodnie z decyzją, do której odnosi się ust. 4, dopuszczenie do wolnego obiegu produktów zawierających wodorobromofluorki węgla importowane z jakiegokolwiek państwa nie będącego stroną, będzie zabronione.
4. Komisja może, zgodnie z procedurą określoną w artykule 16, dodać lub usunąć pewne pozycje albo wprowadzić poprawki do listy sporządzonej w załączniku v w oparciu o listy ustalone przez strony.

Artykuł 10

Import produktów wytworzonych z wykorzystaniem substancji kontrolowanych z państw nie będących stroną.

W świetle decyzji stron, Rada, na wniosek Komisji, uchwali rozporządzenie dotyczące puszczania do wolnego obiegu we Wspólnocie produktów importowanych z jakiegokolwiek państwa nie będącego stroną, wytworzonych z substancji kontrolowanych, które jako takie mogą zostać zidentyfikowane, ale które takich substancji nie zawierają. Identyfikacja takich produktów będzie się odbywała zgodnie z radą udzieloną stronom. Rada będzie działać kwalifikowaną większością.

Artykuł 11

Eksport substancji kontrolowanych do państw nie będących stroną.

1. Eksport pierwotnych, regenerowanych lub odzyskanych chlorofluorków węgla, innych całkowicie chlorowcowanych chlorofluorków węgla, chlorowców, czterochlorku węgla lub 1,1,1-trichloroetanu ze Wspólnoty do jakiegokolwiek państwa nie będącego stroną, będzie zabroniony.
2. Zgodnie z artykułem 8 ust. 2, rok po opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich xxxeksport pierwotnych, regenerowanych lub odzyskanych wodorobromofluorków węgla ze Wspólnoty do jakiegokolwiek państwa nie będącego stroną, będzie zabroniony.

Artykuł 12

Wyjątkowe upoważnienie do handlu z państwem nie będącym stroną (dzięki uchyleniu Artykułów 8, 9 (1), (2) i (3) oraz 11) substancjami kontrolowanymi i produktami zawierającymi lub produkowanymi z użyciem jednej lub wielu substancji kontrolowanych, może zostać wydane przez Komisję, pod warunkiem, że państwo nie będące stroną zostanie zobligowane przez strony do zachowania pełnej zgodności z Artykułami 2, 2a do 2e, 2g i 4 protokołu oraz do przedstawienia danych tego dotyczących, jak określono w Artykule 7 protokołu. Komisja będzie działać zgodnie z procedurą określoną w Artykule 16.

Artykuł 13

Handel z terytorium nie objętym protokołem.

1. Podlegając każdej decyzji podjętej na mocy ust.u 2, Artykuły 8, 9 i 11 odnosić się będą do każdego terytorium nie objętego przez protokół, jako że odnoszą się one do każdego państwa nie będącego stroną.

2. Tam gdzie władze terytorium nie objętego przez protokół pozostają w pełnej zgodności z Artykułami 2, 2a do 2e, 2g i 4 protokołu i przedstawiły dane na ten temat, jak określono w Artykule 7 protokołu, Komisja może zdecydować, że niektóre lub wszystkie postanowienia Artykułów 8, 9 i 11 nie będą się odnosić do spraw tego terytorium. Komisja podejmie decyzję zgodnie z procedurą określoną w Artykule 16.

ROZDZIAŁ IV

Kontrola emisji.

Artykuł 14

Odzyskiwanie zużytych substancji kontrolowanych.

Od pierwszego dnia czwartego miesiąca po wejściu w życie niniejszego rozporządzeniu, chlorofluorki węgla, całkowicie chlorowcowane chlorofluorki węgla, chlorowce, czterochlorek węgla, 1,1,1-trichloroetan, wodorobromofluorki węgla i wodorochlorofluorki węgla zawarte w:

- handlowym i przemysłowym sprzęcie chłodniczym i urządzeniach klimatyzacyjnych,
- sprzęcie zawierającym rozpuszczalniki i instalacje przeciwpożarowe,

będą w miarę możliwości odzyskiwane do zniszczenia w procesach technologicznych zaakceptowanych przez strony lub do zniszczenia w jakichkolwiek innych procesach przyjaznych dla środowiska, lub też do recyklicacji lub regeneracji podczas przetwarzania i obsługi technicznej sprzętu lub przed jego demontażem lub likwidacją. Państwa członkowskie mogą określić wymagania co do minimalnych kwalifikacji personelu zajmującego się obsługą techniczną.

Rozporządzenie ten nie będzie działał na szkodę Dyrektywy Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r.⁶ dotyczącej odpadów lub na szkodę państw członkowskich modyfikujących jej postanowienia.

---

⁶ Dz.U. WE nr L 194, z 25.7.1975, str. 47. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 91/156/EWG (Dz.U. WE nr L 78 z 26.3.1991, str. 32) i dyrektywą 91/692/EWG (Dz.U. WE L 377, z 31 12.1991, str. 38).

Przed 31 grudnia 1994 r. Komisja przedstawi Radzie i Parlamentowi Europejskiemu sprawozdanie z wprowadzenia postanowień niniejszego Artykułu przez państwa członkowskie.

Artykuł 15

Wycieki substancji kontrolowanych.

1. Od pierwszego dnia czwartego miesiąca po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia, zostaną podjęte wszelkie środki zaradcze zapobiegające wyciekom chlorofluorków węgla, innych całkowicie chlorowcowanych chlorofluorków węgla, chlorowców, czterochloru węgla, 1,1,1-trichloroetanu, wodorobromofluorków węgla i wodorochlorofluorków węgla z handlowego i przemysłowego sprzętu chłodniczego, z instalacji przeciwpożarowych i z układów zawierających rozpuszczalniki w procesie produkcji, instalacji, użytkowania i obsługi technicznej. Państwa członkowskie mogą określić wymagania co do minimalnych kwalifikacji personelu zajmującego się obsługą techniczną.
2. Od pierwszego dnia czwartego miesiąca po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia, zostaną podjęte wszelkie środki zaradcze zapobiegające wyciekom bromku metylu z instalacji do zadymiania i urządzeń, w których użyto bromku metylu. Państwa członkowskie mogą określić wymagania co do minimalnych kwalifikacji personelu zajmującego się obsługą techniczną.
3. Od pierwszego dnia czwartego miesiąca od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, zostaną podjęte wszelkie środki zaradcze zapobiegające wyciekom substancji kontrolowanych używanych jako materiał podawany w produkcji innych chemikaliów.
4. Od pierwszego dnia czwartego miesiąca po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia, zostaną podjęte wszelkie środki zaradcze zapobiegające wyciekom substancji kontrolowanych nieumyślnie wyprodukowanych w procesie produkcji innych chemikaliów.

Rozdział V

Zarządzanie

Komisji towarzyszy komitet składający się z przedstawicieli państw członkowskich, której przewodniczy przedstawiciel Komisji.

Przedstawiciel Komisji przedstawi komitetowi projekt środków, które mają zostać przyjęte. Komitet dostarczy swoją opinię na temat tego projektu w czasie określonym przez przewodniczącego, zgodnie ze stopniem pilności sprawy. Każda opinia zostanie wydana przez większość, jak określono w art. 148 ust. 2 Traktatu dotyczącym decyzji, które Rada zobowiązana jest podjąć, a które dotyczą propozycji Komisji. Głosy przedstawicieli państw członkowskich Wspólnoty brane będą pod uwagę w sposób określony w niniejszym artykule. Przewodniczący nie będzie głosować.

Komisja przyjmie środki, które będzie można bezzwłocznie zastosować. Jeśli jednak środki te nie będą zgodne z opinią komitetu, Komisja bezzwłocznie poinformuje o tym Radę. W takim przypadku Komisja może odroczyć zastosowanie środków, na które się zdecydowała, na co najwyżej jeden miesiąc od momentu poinformowania.

Rada może, działając na zasadzie większości kwalifikowanej, podjąć inną decyzję w czasie określonym w ust. trzecim.

Artykuł 17

Składanie sprawozdań.

1. a) W każdym roku przed 31 marca, począwszy od roku 1995, każdy producent, importer i eksporter substancji kontrolowanej będzie informować Komisję, wysyłając kopię sprawozdania do kompetentnych władz zainteresowanych państw członkowskich:

- o całkowitej produkcji,
- o produkcji, która ma zaspokoić licencjonowane potrzeby użytkowników określonych w art. 3 ust. 1 do ust. 5 i ust. 7,
- o wzroście produkcji na mocy art. 3 ust. 8 w celu zaspokojenia potrzeb krajowych stron zgodnie z art. 5 protokołu,

- o wzroście produkcji na mocy art. 3 ust. 9 w celu zaspokojenia istotnych przypadków użycia przez strony,
  - o wzroście produkcji na mocy art. 3 ust. 10, 11 i 12 z upoważnienia związanego z usprawnieniem przemysłu,
  - o ilościach substancji, które powtórnie wykorzystano,
  - o ilościach substancji, które uległy zniszczeniu w procesach technologicznych zaakceptowanych przez strony,
  - o zapasach,
  - o ilościach importowanych substancji pierwotnych puszczonej do wolnego obiegu we Wspólnocie, z osobnymi liczbami dla państw będących stronami i państw nie będących stronami,
  - o imporcie do Wspólnoty w celu zaspokojenia licencjonowanych potrzeb użytkowników określonych w art. 3 ust. 1 do 5 i 7,
  - o eksporcie produkcji ze Wspólnoty, z osobnymi liczbami dla państw będących stroną i państw nie będących stroną,
  - o produkcji umieszczonej na rynku lub użytej przez producenta do własnych celów na obszarze Wspólnoty,
  - o ilościach substancji użytych jako materiał podawany, dla każdej substancji kontrolowanej, o której mowa, w okresie od 1 stycznia do 31 grudnia poprzedniego roku.
- Pomijając powyższe zobowiązania, informowanie Rady, do którego odnosi się niniejszy ust., w okresie od 1 stycznia do 31 grudnia 1993 r., nabiorą mocy prawnej nie później niż w ostatnim dniu czwartego miesiąca od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.
- b) Dla potrzeb art. 4 ust. 8 w ostatnim dniu kwartału następującego po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia oraz w ostatnim dniu każdego następnego kwartału, każdy producent lub importer wodorochlorofluorków węgla poinformuje Komisję, wysyłając kopię sprawozdania do kompetentnych władz zainteresowanego państwa członkowskiego:
- o produkcji wodorochlorofluorków węgla umieszczonej na rynku lub użytej przez producenta do własnych potrzeb,
  - o imporcie wodorochlorofluorków węgla do Wspólnoty.

2. W każdym roku przed 31 marca, począwszy od roku 1996 dla chlorofluorków węgla, innych całkowicie chlorowcowanych chlorofluorków węgla, chlorowców i czterochloru węgla i od roku 1997 dla 1,1,1-trichloroetanu i wodorobromofluorków węgla, każdy użytkownik określony w art. 3 ust. 1 do 5 i 7, poinformuje Komisję, wysyłając kopię sprawozdania do kompetentnych władz państw członkowskich, w których używa tych substancji, o użyciu i o ilościach tych substancji, które wykorzystał z upoważnienia na mocy odpowiednich ustępach art. 3.
3. Każdy producent, importer i eksporter bromku metylu w 1991 r. poinformuje Komisję, wysyłając kopię sprawozdania do kompetentnych władz zainteresowanego państwa członkowskiego, do której to informacji odnosi się ust. 1 w związku z rokiem obecnym, nie później niż w ostatnim dniu czwartego miesiąca od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia. Każdy producent, importer i eksporter wskaże również ilości zużyte do kwarantanny i przed ekspedycją.
4. Komisja podejmie odpowiednie kroki w celu ochrony poufności przedstawionej informacji.

Artykuł 18

Kontrola

1. Podczas wypełniania zadań, które wyznacza jej niniejszy rozporządzenie, Komisja może uzyskać informacje od rządu i kompetentnych władz państw członkowskich i od przedsiębiorstw.
2. Występując z prośbą do przedsiębiorstwa o udzielenie informacji, Komisja w tym samym czasie wyśle kopię prośby do kompetentnych władz państwa członkowskiego na terytorium, na którym usytuowane jest przedsiębiorstwo, wraz z przedstawieniem przyczyn, dla których konieczne jest zdobycie tej informacji.
3. Kompetentne władze państw członkowskich przeprowadzą dochodzenie, które Komisja uważa za konieczne na mocy niniejszego rozporządzenia.

4. Podlegając porozumieniu Komisji i kompetentnych władz państwa członkowskiego na terytorium, na którym ma być przeprowadzone dochodzenie, urzędnicy Komisji będą towarzyszyć urzędnikom tych władz podczas wypełniania ich obowiązków.

5. Komisja podejmie odpowiednie kroki w celu ochrony poufności informacji uzyskanej na mocy niniejszego artykułu.

Artykuł 19

Sankcje

Każde państwo członkowskie określi kary nakładane w przypadku nie zachowania zgodności z niniejszym rozporządzeniem lub z innymi krajowymi środkami przyjętymi w celu jego wprowadzenia.

Artykuł 20

1. Rozporządzenie (EWG) nr 594/91 uchyla się.
2. Odniesienia do rozporządzenia uchylonego na mocy ust. 1 będą interpretowane jako odniesienia do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 21

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie w następnym dniu po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie obowiązuje w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 15 grudnia 1994 r.

W imieniu Rady

A.Merkel

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Substancje, których dotyczy rozporządzenie.

GRUPA	SUBSTANCJA	POTENCJAŁ NISZCZENIA OZONU (¹)
Grupa I	CFCl ₃ (CFC-11)	1,0
	CF ₂ Cl ₃ (CFC-12)	1,0
	C ₂ F ₃ Cl ₃ (CFC-113)	0,8
	C ₂ F ₄ Cl ₄ (CFC-114)	1,0
	C ₂ F ₅ Cl (CFC-115)	0,6
Grupa II	CF ₃ Cl (CFC-13)	1,0
	C ₂ FCl ₅ (CFC-111)	1,0
	C ₂ F ₂ Cl ₄ (CFC-112)	1,0
	C ₃ FCl ₇ (CFC-211)	1,0
	C ₃ F ₂ Cl ₆ (CFC-212)	1,0
	C ₃ F ₃ Cl ₅ (CFC-213)	1,0
	C ₃ F ₄ Cl ₄ (CFC-214)	1,0
	C ₃ F ₃ Cl ₃ (CFC-215)	1,0
	C ₃ F ₆ Cl ₂ (CFC-216)	1,0
	C ₃ F ₇ Cl (CFC-217)	1,0
Grupa III	CF ₂ BrCl (chlorowiec-1211)	3,0
	CF ₃ Br (chlorowiec-1301)	10,0
	C ₂ F ₄ Br ₂ (chlorowiec-2402)	6,0
Grupa IV	CCl ₄ czterochlorek węgla	1,1
Grupa V	C ₂ H ₃ Cl ₃ (²) 1,1,1-trichloroetan	0,1
Grupa VI	CH ₃ Br (bromek metylu)	0,7
Grupa VII	CHFBr ₂	1,00
	CHF ₂ Br	0,74
	CH ₂ FBr	0,73
	C ₂ HFBr ₄	0,8
	C ₂ HF ₂ Br ₃	1,8
	C ₂ HF ₃ Br ₂	1,6
	C ₂ HF ₄ Br	1,2
	C ₂ H ₂ FBr ₃	1,1
	C ₂ H ₂ F ₂ Br ₂	1,5
	C ₂ H ₂ F ₃ Br	1,6
	C ₂ H ₃ FBr ₂	1,7
	C ₂ H ₃ F ₂ Br	1,1
	C ₂ H ₄ FBr	0,1
	C ₃ HFBr ₆	1,5
	C ₃ HF ₂ Br ₅	1,9
	C ₃ HF ₃ Br ₄	1,8
	C ₃ HF ₄ Br ₃	2,2
C ₃ HF ₅ Br ₂	2,0	

	C ₃ HF ₆ Br	3,3
	C ₃ H ₂ FBr ₅	1,9
	C ₃ H ₂ F ₂ Br ₄	2,1
	C ₃ H ₂ F ₃ Br ₃	5,6
	C ₃ H ₂ F ₄ Br ₂	7,5
	C ₃ H ₂ F ₅ Br	1,4
	C ₃ H ₃ FBr ₄	1,9
	C ₃ H ₃ F ₂ Br ₃	3,1
	C ₃ H ₃ F ₃ Br ₂	2,5
	C ₃ H ₃ F ₄ Br	4,4
	C ₃ H ₄ FBr ₃	0,3
	C ₃ H ₄ F ₂ Br ₂	1,0
	C ₃ H ₄ F ₃ Br	0,8
	C ₃ H ₅ FBr ₂	0,4
	C ₃ H ₅ F ₂ Br	0,8
	C ₃ H ₆ FBr	0,7
Grupa VIII	CHFCl ₂ (HCFC-21)	0,040
	CHF ₂ Cl (HCFC-22)	0,055
	CH ₂ FCl (HCFC-31)	0,020
	C ₂ HFCl ₄ (HCFC-121)	0,040
	C ₂ HF ₂ Cl ₃ (HCFC-122)	0,080
	C ₂ HF ₃ Cl ₂ (HCFC-123) ⁽³⁾	0,020
	C ₂ HF ₄ Cl (HCFC-124) ⁽³⁾	0,022
	C ₂ H ₂ FCl ₃ (HCFC-131)	0,050
	C ₂ H ₂ F ₂ Cl ₂ (HCFC-132)	0,050
	C ₂ H ₂ F ₃ Cl (HCFC-133)	0,060
	C ₂ H ₃ FCl ₂ (HCFC-141)	0,070
	CH ₃ FCl ₂ (HCFC-141b) ⁽³⁾	0,110
	C ₂ H ₃ F ₂ Cl (HCFC-142)	0,020
	CH ₃ F ₂ Cl (HCFC-142b) ⁽³⁾	0,065
	C ₂ H ₄ FCl (HCFC-151)	0,005
	C ₃ HFCl ₆ (HCFC-221)	0,070
	C ₃ HF ₂ Cl ₅ (HCFC-222)	0,090
	C ₃ HF ₃ Cl ₄ (HCFC-223)	0,080
	C ₃ HF ₄ Cl ₃ (HCFC-224)	0,090
	C ₃ HF ₅ Cl ₂ (HCFC-225)	0,070
	CF ₃ CF ₂ CHCl ₂ (HCFC-225ca) ⁽³⁾	0,025
	CF ₂ ClF ₂ CHClF (HCFC-225cb) ⁽³⁾	0,033
	C ₃ HF ₆ Cl (HCFC-226)	0,100
	C ₃ H ₂ FCl ₅ (HCFC-231)	0,090
	C ₃ H ₂ F ₂ Cl ₄ (HCFC-232)	0,100
	C ₃ H ₂ F ₃ Cl ₃ (HCFC-233)	0,230
	C ₃ H ₂ F ₄ Cl ₂ (HCFC-234)	0,280
	C ₃ H ₂ F ₅ Cl (HCFC-235)	0,520
	C ₃ H ₃ FCl ₄ (HCFC-241)	0,090
	C ₃ H ₃ F ₂ Cl ₃ (HCFC-242)	0,130
	C ₃ H ₃ F ₃ Cl ₂ (HCFC-243)	0,120
	C ₃ H ₃ F ₄ Cl (HCFC-244)	0,140
	C ₃ H ₄ FCl ₃ (HCFC-251)	0,010

	C ₃ H ₄ F ₂ Cl ₂ (HCFC-252)	0,040
	C ₃ H ₄ F ₃ Cl (HCFC-253)	0,030
	C ₃ H ₅ FCl ₂ (HCFC-261)	0,020
	C ₃ H ₅ F ₂ Cl (HCFC-262)	0,020
	C ₃ H ₆ FCl (HCFC-271)	0,030

⁽¹⁾ Niniejsze potencjały niszczenia ozonu są danymi szacunkowymi opartymi o istniejącą wiedzę i będą one sprawdzane i zmieniane okresowo na mocy decyzji podjętej przez strony w Protokole Montrealskim dotyczącym substancji niszczących powłokę ozonową.

⁽²⁾ Wzór ten nie odnosi się do 1,1,2-trichloroetanu.

⁽³⁾ Identyfikuje najbardziej wiarygodne w handlu substancje określone w Protokole.

ZAŁĄCZNIK II

Ograniczenia ilościowe na import z państw trzecich

(obliczone poziomo wyrażone w tonach)

Substancja Na okresy 12- miesięcz ne od 1 stycznia do 31 grudnia	Grupa I	Grupa II	Grupa III	Grupa IV	Grupa V	Grupa VI	Grupa VII
1993	1 161	14	700	1 288	2 378		
1994	348	4	0	386	1 189		
1995	0	0		0	1 189	11 530	
1996					0	11 530	
1997						11 530	
1998						8 648	
1999						8 648	
2000						8 648	
2001						8 648	
2002						8 648	
2003						8 648	
2004						8 648	
2005						8 648	
2006						8 648	
2007						8 648	
2008						8 648	

2009						8 648	
2010						8 648	
2011						8 648	
2012						8 648	
2013						8 648	
2014						8 648	
2015						8 648	
następne						8 648	

ZAŁĄCZNIK III

Kody nomenklatury mieszanej (NM) i opisy substancji, do których odnoszą się Załączniki I i II.

Kod NM	Opis
2903 40 10	---Trichlorofluorometan
2903 40 20	---Dichlorodifluorometan
2903 40 30	---Trichlorotrifluoroetan
2903 40 40	---Dichlorotetrafluoroetan
2903 40 50	---Chloropentafluoroetan
2903 40 61	----Chlorotrifluorometan, Tetrachlorodifluoroetan, Heksachlorodifluoropropan, Tetrachlorotetrafluoropropan, Dichloroheksafluoropropan lub Chloroheptafluoropropan
	Pentachlorofluoroetan, Heptachlorofluoropropan, Pentachlorodifluoropropan, Trichloropentafluoropropan,
2903 40 70	---Bromotrifluorometan
2903 40 80	---Dibromotetrafluoroetan
2903 40 91	---Bromochlorodifluorometan
2903 14 00	--Czterochlorek węgla
2903 19 10	---1,1,1-trichloroetan
2903 30 33	---Bromometan (bromek metylu)
ex 2903 40 98	---Wodorobromofluorki węgla
ex 2903 40 69	---Wodorochlofluorki węgla
ex 3823 90 96	----Mieszaniny zawierające substancje oznaczone kodami 2903 40 10, 2903 40 20, 2903 40 30, 2903 40 40, 2903 40 50 lub 2903 40 61
ex 3823 90 97	----Mieszaniny zawierające substancje oznaczone kodami 2903 40 70, 2903 40 80, 2903 40 91 lub 3823 90 96
ex 3823 90 98	---Mieszaniny zawierające substancje oznaczone kodami 2903 14 00 lub 2903 19 10

Załącznik IV

Całkowite ograniczenia ilościowe dotyczące umieszczania przez producentów i importerów wodorochlorofluorków węgla na rynku i używania ich do własnych celów we Wspólnocie

Na 12-miesięczny okres od 1 stycznia do 31 grudnia	Grupa VIII ⁽¹⁾	
	Ograniczenie potencjału niszczenia ozonu w tonach	Procent ograniczenia
1995	7 655	100%
1996	7 655	100%
1997	7 655	100%
1998	7 655	100%
1999	7 655	100%
2000	7 655	100%
2001	7 655	100%
2002	7 655	100%
2003	7 655	100%
2004	4 975	65%
2005	4 975	65%
2006	4 975	65%
2007	3 062	40%
2008	3 062	40%
2009	3 062	40%
2010	1 531	20%
2011	1 531	20%
2012	1 531	20%
2013	383	5%
2014	383	5%
2015	0	0%

(1) Na ograniczenia składa się 2,6% chlorofluorku węgla i 100% wodorochlorofluorku węgla wypuszczone na rynek przez producentów lub używane przez nich do własnych celów w 1989 r.

ZAŁĄCZNIK V

Kody nomenklatury mieszanej dla produktów zawierających substancje kontrolowane ⁽¹⁾.

1. Urządzenia do klimatyzacji w samochodach i ciężarówkach.

Kody NM
8701 20 10 - 8701 90 90
8702 10 11 - 8702 90 90
8703 10 10 - 8703 90 90
8704 10 11 - 8704 90 90
8705 10 00 - 8705 90 90
8706 00 11 - 8706 00 99

2. Domowe i handlowe chłodziarki i urządzenia klimatyzacyjne pomp. ciepła.

Chłodziarki:

Kody NM
8418 10 10 - 8418 29 00
8418 50 11 - 8418 50 19
8418 61 10 - 8418 69 99

Zamrażarki:

Kody NM
8418 10 10 - 8418 29 00
8418 30 10 - 8418 30 99
8418 40 10 - 8418 40 99
8418 50 11 - 8418 50 19
8418 61 10 - 8418 61 90
8418 69 10 - 8418 69 99

Osuszacze:

Kody NM
8415 10 00 - 8415 83 90
8424 89 00
8479 89 10
8479 89 80

Chłodnice wody:

Kody NM
8419 60 00
8419 89 80

Maszyny do lodu:

Kody NM
8418 10 10 - 8414 29 00
8418 30 10 - 8418 30 99
8418 40 10 - 8418 40 99
8418 50 11 - 8418 50 19

8418 61 10 - 8418 61 90 8418 69 10 - 8418 69 99 8479 89 80
--

Urządzenia do klimatyzacji i pompy ciepła:

Kody NM
8415 10 00 - 8415 83 90
8418 61 10 - 8418 61 90
8418 69 10 - 8418 69 99
8418 99 10 - 8418 99 90

3. Produkty w aerozolu, z wyjątkiem aerozoli używanych w medycynie.

Produkty żywnościowe:

Kody NM
0404 90 11 - 0404 90 99
1517 90 10 - 1517 90 99
2106 90 91
2106 90 99

Farby i lakiery, preparowane pigmenty wodne i barwniki:

Kody NM
3208 10 10 - 3208 10 90
3208 20 10 - 3208 20 90
3208 90 10 - 3208 90 99
3209 10 00 - 3209 90 00
3210 00 10 - 3210 00 90
3212 90 90

Wyroby perfumeryjne, kosmetyczne i toaletowe:

Kody NM
3303 00 10 - 3303 00 90
3304 30 00
3304 99 00
3305 10 00 - 3305 90 90
3306 10 00 - 3306 90 00
3307 10 00 - 3307 30 00
3307 49 00
3307 90 00

Substancje powierzchniowo czynne:

Kody NM

3402 20 10 - 3402 20 90

Preparaty smarujące:

Kody NM

3403 11 00

3403 19 10 - 3403 19 99

3403 91 00

3403 99 10 - 3403 99 90

Artykuły chemii gospodarczej:

Kody NM

3405 10 00

3405 20 00

3405 30 00

3405 40 00

3405 90 10 - 3405 90 90

Artykuły z materiałów palnych:

Kody NM

3606 10 00

Środki owadobójcze, gryzoniobójcze, grzybobójcze i chwastobójcze, itp.:

Kody NM

3808 10 10 - 3808 10 90

3808 20 10 - 3808 20 80

3808 30 11 - 3808 30 90

3808 40 10 - 3808 40 90

3808 90 10 - 3808 90 90

Środki wykańczalnicze, itp.:

Kody NM

3809 10 10 - 3809 10 90

3809 91 00 - 3809 93 00

Rozpuszczalniki organiczne złożone, itp.:

Kody NM

3814 00 10 - 3814 00 90

Preparowane płyny odmrażające:

Kody NM
3820 00 00

Produkty przemysłu chemicznego i pokrewnych gałęzi przemysłu:

Kody NM
3823 90 10
3823 90 60
3823 90 70
3823 90 81 - 3823 90 98

Silikony w pierwotnych formach:

Kody NM
3910 00 00

Broń:

Kody NM
9304 00 00

4. Gaśnice przenośne.

Kody NM
8424 10 10 - 8424 10 99

5. Płyty i warstwy izolacyjne oraz otuliny rury.

Kody NM
3917 21 10 - 3917 40 90
3920 10 21 - 3920 99 90
3921 11 00 - 3921 90 90
3925 10 00 - 3925 90 80
3926 90 10 - 3926 90 99

6. Prepolimery.

Kody NM
3901 10 10 - 3911 90 90

(¹) Niniejsze kody celne podane są do wiadomości władz celnych państw członkowskich.

**LISTA PRZEKAZANYCH DOKUMENTÓW
DO
PROJEKTU USTAWY
O SUBSTANCJACH SUBAŻAJĄCYCH WARSTWĘ OZONOWĄ**

przyjętego przez Radę Ministrów
w dniu 21 października 2000 r.

Obszar Negocjacyjny: „Środowisko”
Narodowy Program Przygotowania do Członkostwa Polski w Unii Europejskiej: rozdział 22,
priorytet 2.4

1.	Deklaracja dotycząca dostosowawczego charakteru projektu ustawy wraz z uzasadnieniem jego dostosowawczego charakteru.
2.	Projekt ustawy wraz z uzasadnieniem.
3.	Zestawienie przepisów dostosowujących projektowanej ustawy wraz z odpowiednimi przepisami Unii Europejskiej (tabela).
4.	Podstawowe akty wykonawcze: Rozporządzenie Ministra Gospodarki w sprawie określenia ilości tetrachlorku węgla dozwolonych do wykorzystania dla celu eksportu do państw uznanych za rozwijające się, listy technologii, w których tetrachlorek węgla może być używany w celu zastosowania jako czynnik ułatwiający niektóre procesy chemiczne oraz wzorów dokumentów służących do ewidencjonowania produkcji tetrachlorku węgla i sposobu jego wykorzystania. Obwieszczenie Ministra Środowiska w sprawie wykonania postanowień art. 5 ustawy o postępowaniu z substancjami zubożającymi warstwę ozonową.
5.	Opinia Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej o zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej wydana dnia 21 października 2000 r.
6.	Tłumaczenia zweryfikowane następujących aktów prawa Unii Europejskiej, w wersji papierowej i elektronicznej: DECYZJA RADY 91/690/EWG z 12 grudnia 1991 r. w sprawie zmian do Protokołu Montrealskiego dotyczącego substancji zubożających warstwę ozonową, przyjętego w czerwcu 1990 r. w Londynie, przez strony tego Protokołu. DECYZJA RADY 88/540/EWG z 14 października 1988 r. w sprawie ustaleń Konwencji Wiedeńskiej o ochronie warstwy ozonowej oraz ustaleń Protokołu Montrealskiego odnośnie substancji zubożających warstwę ozonową. ROZPORZĄDZENIE RADY 3093/94/EWG z 15 grudnia 1994 r. w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową.

Tłoczono z polecenia Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

Skierowano do druku 6 listopada 2000 r.

Cena - 7,23zł + 22% VAT

